

Paradis de împrumut

Christina
Lauren

Bestseller instant New York Times
Recomandat de TODAY, Us Weekly,
Publishers Weekly, Entertainment Weekly
De la autoarea seriei Beautiful Bastard

EROS COP

EROSOP

Paradis de împrumut

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

*Lui Hugues de Saint Vincent
Muncește ca un căpitan,
distrează-te ca un pirat!*

Capitolul unu

Este calmul dinaintea furtunii — mai bine spus, în cazul nostru, ora liniștită de dinainte de petrecerea de nuntă care va pune stăpânire pe apartamentul miresei. Sora mea geamănă își privește cu ochi critic unghia proaspăt vopsită cu oja roz perlat și-mi zice:

— Fac pariu că vă bucurați că nu sunt o mireasă de coșmar.

Îmi aruncă o privire din celălalt colț al camerei și zâmbește cu generozitate.

— Sunt sigură că vă așteptați să fac nazuri!

Este o declarație atât de nimerită în acest moment, încât îmi vine să-i fac poză și să o pun în ramă. Schimb o privire cu verișoara noastră, Julieta, care îi reaplică lui Ami oja pe unghiile degetelor de la picioare (*Ar trebui să fie o nuanță mai degrabă trandafirie, nu roz bombon, nu credeți?*) și arăt spre corsajul rochiei de mireasă, așezată pe un umerăș de satin, față de care am datoria să mă asigur că fiecare paietă stă perfect întinsă.

— Definește „mireasă de coșmar“!

Ami îmi întâlnește din nou privirea, de data aceasta cu o mutră puțin acră. E îmbrăcată cu sutienul ei de nuntă scump și fantezist și cu

o pereche de lenjerie intimă deocheată pe care știu — cu toată greața pe care imaginea mi-o evocă mie, ca soră — că logodnicul ei, masculul Dane, i-o va sfâșia cu siguranță mai târziu. Este machiată cu bun-gust și are voalul umflat prins la ceafă, în părul negru, pieptănat pe spate. E deconcertant. Adică ne-am obișnuit cu faptul că arătăm identic, deși în interior suntem două persoane cu totul diferite, însă asta e ceva cu totul nou și ieșit din comun: Ami este imaginea perfectă a unei mirese. Dintr-odată, viețile noastre nu mai seamănă deloc.

— Nu sunt o mireasă de coșmar, îmi explică ea. Sunt o perfecționistă.

Îmi găsesc lista și o ridic demonstrativ, fluturând-o ca să-i atrag atenția. Este scrisă pe un carton grosuț, de culoare roz, cu margini dantelate. Are ca titlu „Lista responsabilităților lui Olive — pentru Ziua Nunții”, scris caligrafic, și cuprinde 74 (74!) de puncte, de la „Asigură-te că paietele de pe rochia de mireasă sunt perfect simetrice!” la „Îndepărtează petalele veștejite din aranjamentele florale pentru mese!”.

Fiecare domnișoară de onoare are propria ei listă, poate nu la fel de extinsă ca a mea, însă la fel de elegantă și tot scrisă de mână. Ami a desenat chiar și niște căsuțe în fața fiecărei cerințe, în așa fel încât să le putem bifa după ce îndeplinim câte o sarcină.

— Poate că unii oameni ar zice că listele astea sunt puțin exagerate!

— Oamenii aceia ar da bani grei ca să aibă o nuntă măcar pe jumătate la fel de reușită ca a mea.

— Sigur. Lumea angajează un organizator de nunți ca să — citez din listă — șteargă condensul de pe scaune cu o jumătate de oră înainte de ceremonie.

Ami suflă peste unghiile de la mâini ca să usuce oja și dă drumul unui chicotit malefic, ca al personajelor negative din filme.

— Fraierii!

Sunt sigură că știți vorba aceea: norocul și-l face omul cu mâna lui! Câștigi o dată, îți zici că ești un învingător și apoi... chiar ajungi să fii unul. Trebuie să fie adevărat, pentru că Ami câștigă pe toate

planurile. A aruncat un tichet într-un castron la o tombolă de la bălci și a plecat acasă cu două bilete la teatru. Și-a strecurat cartea de vizită într-o cană la Happy Gnome și a câștigat bere la preț promoțional pentru un an întreg. A câștigat ședințe de înfrumusețare, cărți, bilete la premiere, o mașină de tuns iarba, o mulțime de tricouri și chiar o mașină. Bineînțeles, a câștigat și setul de papetărie și caligrafie pe care l-a folosit ca să ne scrie listele cu responsabilități.

Voiam să ajung la faptul că, atunci când Dane Thomas a cerut-o în căsătorie, Ami a văzut asta ca pe o provocare prin care-și dorea să-i scutească pe părinții noștri de cheltuielile unei nunți. Adevărul este că mama și tata și-ar fi permis să contribuie la costuri — sunt dezorganizați din multe puncte de vedere, dar nu și financiar —, însă pentru Ami cel mai distractiv joc este să obțină lucruri gratis. Dacă Ami cea de dinainte de logodnă vedea concursurile ca pe niște competiții sportive obișnuite, Ami cea postlogodnă a început să le considere niște adevărate jocuri olimpice.

Așa că niciun membru al familiei noastre n-a fost surprins că Ami a reușit să plănuiască o nuntă luxoasă cu două sute de invitați, bufet cu fructe de mare, fântână de ciocolată și veselă scumpă, vase și cupe pline cu trandafiri multicolori — fără să scoată din buzunar mai mult de o sută de dolari. Sora mea muncește din greu ca să descopere cele mai bune promoții și concursuri. Publică pe paginile ei de socializare toate concursurile pe care le găsește pe Twitter și pe Facebook și are chiar și o adresă de e-mail care vorbește de la sine: AmeliaTorresCastiga@xmail.com.

După ce mă asigur, în cele din urmă, că nu a scăpat nicio paietă rebelă, ridic umerășul de pe cârligul pe care stătea cu rochia agățată, cu intenția de a i-l duce viitoarei mirese. Dar nici nu apuc bine să-l ating, că sora și verișoara mea țipă într-un glas, Ami ridicându-și mâinile, cu buzele ei date cu ruj roz mat arcuite într-un O îngrozit.

— Las-o acolo, Ollie! zice. Vin eu la ea. La ce noroc ai tu, te-ai putea împiedica de lumânare și totul s-ar sfârși în flăcări cu parfum de paiete!

Nu o contrazic. Nu greșește deloc.

Dacă Ami e un trifoi cu patru foi, eu sunt și am fost mereu o ghinionistă. Nu spun asta pentru că vreau să fiu teatrală ori pentru că aș putea părea mai puțin norocoasă dacă mă compar cu ea; acesta este purul adevăr. Căutați pe Google: Olive Torres, Minnesota, și veți găsi zeci de articole și comentarii despre cum am intrat într-unul dintre acele aparate cu jucării, în care am rămas blocată. Aveam șase ani. Când am văzut că animăluțul de pluș pe care l-am câștigat nu a căzut în trapa de unde îl puteam scoate, m-am decis să intru după el și să-l iau.

Am petrecut două ore în interiorul aparatului, înconjurată de o mulțime de urși de pluș cu blana aspră și miros de chimicale. Îmi amintesc că priveam prin ferestruica de plexiglas cum o mulțime de oameni agitați strigă unii la alții diverse lucruri pe care nu le puteam desluși. Se pare că, atunci când proprietarii aparatelor le-au spus părinților mei că de fapt ei doar le închiriaseră și că nu aveau vreo cheie cu care să le deschidă, a fost chemat departamentul de pompieri Edina, acesta fiind îndeaproape urmat de o echipă de jurnaliști de la televiziunea locală, care au documentat cu răbdare și conștiințiozitate procesul extragerii mele din aparat.

Douăzeci și șase de ani mai târziu și — mulțumesc, YouTube — încă mai există o filmare de atunci, care circulă pe internet. Până în prezent, aproximativ cinci sute de mii de oameni au vizionat-o și au descoperit că am fost suficient de încăpățânată încât să intru în aparat și destul de ghinionistă încât să-mi agăț cureaua când m-au scos, lăsându-mi astfel în urmă pantalonii, alături de ursuleți.

Și aceasta nu este decât una dintre numeroasele povești. Așa că, da, eu și Ami suntem gemene identice — amândouă avem 1,60 metri, păr negru care se încrețește imediat în caz de umezeală, ochi mari și căprui, nasul în vânt și constelații asortate de pistrui — însă aici se sfârșesc toate asemănările.

Mama a încercat întotdeauna să îmbrățișeze lucrurile care ne făceau diferite, în așa fel încât să ne simțim ca niște indivizi aparte,

și nu ca un set de obiecte asortate. Știu că a avut cele mai bune intenții, însă mereu am simțit că încă de la început ne-au fost stabilite niște roluri: Ami este optimista care vede întotdeauna partea plină a paharului; eu tind să cred mereu că paharul e pe jumătate gol. Când aveam trei ani, mama ne-a îmbrăcat de Halloween ca pe Ursuleții grijulii din desenele animate: Ami a fost Ursulețul Vesel. Eu am fost Morocănosul. Mi se pare clar că vorba care zice că omul își face norocul cu mâna lui se potrivește în cazul amândurora. Din clipa în care m-am văzut scobindu-mă în nas în spatele unui geam murdar de plexiglas la știrile de la ora șase, norocul nu mi s-a mai dres. N-am câștigat niciodată vreun concurs de colorat sau un meci de biliard cu colegii de birou; nu am câștigat niciodată la loto și nici măcar la vreun joc în grădiniță. În schimb, mi-am rupt piciorul când cineva a căzut pe scări cu spatele și m-a dărâmat (persoana respectivă n-a pățit absolut nimic), am tras la sorti, cinci ani consecutiv, îndatorirea de a face curat în baie (în vacanțele noastre cu familia), un câine a făcut pipi pe mine în timp ce stăteam la soare în Florida, un număr considerabil de păsări s-au găinățat pe mine de-a lungul anilor, iar la 16 ani am fost lovită de fulger — da, vorbesc serios — și am supraviețuit (deși a trebuit să merg la școala de vară în acel an pentru că am pierdut două săptămâni de cursuri). Lui Ami îi place să-mi aducă aminte cu voioșie că o dată am ghicit corect numărul de shoturi rămase într-o sticlă pe jumătate goală de tequila. Dar, după ce le-am băut pe mai bine de jumătate dintre ele ca să sărbătoresc reușita, vomitându-le apoi, victoria aceasta nu mă face să mă simt deloc mai norocoasă.

Ami își scoate de pe umeraș rochia (primită gratuit) și o îmbracă chiar în momentul în care intră în cameră mama. Ea vine din apartamentul alăturat, și acesta primit gratis. În clipa în care o vede îmbrăcată pe Ami în rochia de mireasă, scoate un suspin atât de dramatic încât sunt sigură că eu și sora mea ne gândim imediat la același lucru: Olive a reușit ea cumva să păteze rochia.

O inspectez, ca să mă asigur că n-am făcut-o.
E totul în regulă, Ami respiră adânc și-mi face semn să-i trag cu grijă fermoarul.

— Mami, ne-ai speriat teribil!

Cu părul prins pe niște bigudiuri enorme, cu un pahar pe jumătate gol de șampanie (ați ghicit: gratuită) în mână și cu buzele vopsite generos cu ruj roșu, mama pare o copie destul de reușită a lui Joan Crawford. Asta dacă Joan Crawford s-ar fi născut în Guadalajara.

— Oh, *mijita*, arăți superb!

Ami își ridică privirea spre ea, zâmbește și apoi pare să-și amintească — cu toată anxietatea pe care separarea de ea i-o cauzează instantaneu — că și-a lăsat lista în celălalt colț al camerei. Își ridică poalele rochiei și se grăbește spre masă.

— Mamă, i-ai dat DJ-ului cardul de memorie cu muzica?

Mama își golește paharul și apoi se așază grațios pe canapeaua de pluș.

— *Sí*, Amelia. I-am dat jucăria ta de plastic bărbatului alb cu coafură afro și costum oribil.

Rochia magenta pe care o poartă mama arată impecabil. Se așază picior peste picior în timp ce camerista îi umple din nou paharul cu șampanie.

— Are un dinte de aur! adaugă mama. Însă sunt sigură că este foarte priceput în meseria lui.

Ami îi ignoră comentariile și însemnează căsuța aferentă cu o bifă, în timp ce scârțâitul stiloului răsună în cameră. Nu-i pasă dacă DJ-ul nu se ridică la standardele mamei; nu-i pasă nici măcar dacă nu se ridică la propriile ei standarde. Băiatul e nou în oraș și i-a câștigat serviciile la o tombolă desfășurată la spitalul unde lucrează ca asistentă, la secția de hematologie. E mai important să fie gratis decât să fie talentat, întotdeauna.

Ami îmi zice, fără să-și ia ochii de la listă:

— Ollie, trebuie să te îmbraci și tu. Rochia ta este atârnată pe ușa din baie.

Dispar rapid în baie, după ce o salut ceremonios:

— Da, să trăiți!

Dacă ar fi să numesc o întrebare care cred că ne este adresată cel mai adesea, aceea ar fi: care dintre noi este cea mai mare? Mă gândesc că este destul de evident, pentru că Ami, deși este cu doar patru minute mai mare decât mine, este fără îndoială liderul. Când eram mici, ne jucam ce voia ea să ne jucăm, mergeam acolo unde voia ea să mergem și, chiar dacă mă mai văitam câteodată, de cele mai multe ori o ascultam orbește. Are darul de a mă convinge să fac aproape orice.

Și uite tocmai de aceea am ajuns să fiu îmbrăcată cu rochia aceasta.

— Ami!

Dau ușa de perete, oripilată de ceea ce am văzut în oglinda micuță de la baie. Poate că este din cauza luminii, îmi zic, trăgând de monstruoșitatea de un verde strălucitor în timp ce mă îndrept spre una dintre oglinzile mai mari din apartament.

Uau! În mod clar nu este din cauza luminii.

— Olive! îmi răspunde ea.

— Arăt ca o cutie uriașă de 7UP.

— O, da! comentează Jules, pe un ton cântat. Poate că se va învrednici cineva în sfârșit să te deschidă!

Mama tușește.

Îi arunc o privire urâtă surorii mele. Îmi era groază să știu că voi fi domnișoară de onoare într-o nuntă cu tema *Minunile iernii în ianuarie*, așa că singura mea cerință a fost să nu fiu nevoită să pun pe mine nicio bucată de catifea roșie sau de blană albă. Îmi dau seama acum că ar fi trebuit să ofer mai multe detalii.

— Ai ales chiar tu rochia asta?

Arăt spre decolteul mai mult decât generos.

— Ai făcut-o intenționat?

Ami își lasă capul într-o parte, studiindu-mă cu atenție.

— Adică am avut intenția de a participa la concursul de la Valley Baptist și am câștigat! Toate rochiile de domnișoară de onoare dintr-o lovitură! Gândește-te de la ce cheltuială te-am salvat!

— Noi suntem catolice, nu baptiste, Ami!

Trag de rochie.

— Arăt ca o hostesă de la O'Gara îmbrăcată pentru petrecerea de Sfântul Patrick.

Îmi dau seama care a fost prima mea greșeală — faptul că nu am văzut rochia până astăzi —, însă sora mea a avut întotdeauna un gust impecabil. În ziua în care au avut loc probele mă aflam în biroul șefului meu, rugându-mă, fără succes, să nu fiu unul dintre cei 400 de oameni de știință la care compania renunța. Știu că nu eram foarte atentă când mi-a trimis poza cu rochia, însă nu-mi amintesc să fi fost chiar atât de verde și de satinată.

Mă întorc, ca s-o văd și din alt unghi și — Dumnezeule! — arată și mai rău din spate. Nu ajută nici faptul că cele câteva săptămâni de gătit pe fond de stres m-au făcut... puțin mai plinuță, să zicem, în zona bustului și a șoldurilor.

— Poți să mă pui în spate când faci fotografiile și voi funcționa pe post de ecran verde.

Jules se strecoară din spatele meu, mititică și tonifiată, îmbrăcată și ea în ținuta ei de un verde strălucitor.

— Arăți sexy în ea, crede-mă!

— Mami, strigă Ami, nu-i așa că decolteul îi pune în valoare clavicula lui Ollie?

— Și dotările!

Mama și-a umplut din nou paharul și acum soarbe încet din el.

Celelalte domnișoare de onoare dau năvală în cameră și se iscă o furtună de complimente pline de aplomb și efuziune la vederea frumoasei mirese. Aceasta este reacția standard în familia Torres. Știu că poate suna ca un comentariu făcut de o soră acră, însă vă jur că nu este cazul. Lui Ami i-a plăcut întotdeauna să fie în centrul atenției și, după cum stau martore înregistrările știrilor de la ora cinci, mie nu. Sora mea strălucește pur și simplu când se află în lumina rampei, iar eu sunt mai mult decât mulțumită să îndrept reflectoarele spre ea.

Avem douăsprezece verișoare de gradul întâi! Cu toatele suntem foarte apropiate și băgăcioase, însă cum premiul lui Ami a inclus doar șapte rochii (gratuite), a fost necesar să se ia unele decizii destul de grele. Astfel, câteva verișoare au rămas în Valea Plângerii Pasiv-Agresive, alegând să se aranjeze în camera lor. Ceea ce, până la urmă, a fost mai bine, întrucât acest apartament nupțial este mult prea mic pentru ca un număr atât de mare de femei să se poată strecura una pe lângă alta, în siguranță, în dresuri modelatoare.

În aer plutesc norișori de fixativ, iar pe servanță sunt atâtea ondulate, plăci de îndreptat părul și sticlute de varii forme și mărimi, încât ne-am putea deschide un salon. Toate mesele și scaunele din jur se acoperă imediat cu vreun soi de produs cosmetic sau dispar înghițite de conținutul vreunei truse de machiaj.

Se aude un ciocănit la ușă și Jules merge să deschidă. În prag stă vărul nostru, Diego. În vârstă de 28 de ani, gay și mai ferchezuit decât aș putea eu vreodată spera să fiu, Diego a acuzat-o pe Ami de sexism când aceasta i-a spus că nu poate fi domnișoară de onoare și că trebuie să stea cu ceilalți cavaleri. După moaca pe care o face când mă vede, pare să se simtă de-a dreptul binecuvântat de priveliște.

— Știi! zic, îndepărtându-mă de oglindă înfrântă. E puțin cam...

— Strâmtă?

— Nu...

— Sclipicioasă?

Îi arunc o privire urâtă.

— Nu.

— De pițipoancă?

— Voiam să zic verde.

Își lasă capul pe-o parte și se învâрте în jurul meu, cercetându-mă din fiecare unghi.

— Voiam să mă ofer să te machiez, dar văd că ar fi doar o pierdere de timp.

Își flutură mâna demonstrativ.

— Nimeni nu se va uita la fața ta astăzi!

— N-o face să se simtă prost pentru ținuta de pițipoancă, Diego!
zice mama.

Bag de seamă că nu l-a contrazis pentru remarca făcută, ci i-a atras doar atenția că n-ar trebui să mă facă să mă simt prost pentru că arăt ca o pițipoancă.

Renunț la grijile în legătură cu rochia — și în legătură cu sânii mei arătați lumii întregi pe durata întregii ceremonii și a recepției — și mă întorc la haosul din cameră.

În timp ce verișoarele se pulverizează reciproc cu fixativ și își dau cu părerea în privința încălțărilor, o duzină de conversații se desfășoară în paralel. Natalia și-a vopsit părul din șaten în blond și acum e convinsă că și-a stricat tot schepsisul. Diego aprobă. Lui Stephanie i-a cedat sutienul fără bretele și acum mătușa Maria încearcă să-i explice cum să-și lipească pur și simplu sânii cu bandă adezivă. Cami și Ximena și-au încurcat dresurile modelatoare între ele și acum se ceartă pe care al cui este, iar mama dă pe gât paharul cu șampanie. În mijlocul zumzetului și al norișorilor de chimicale, Ami este însă concentrată asupra listei sale.

— Olive, ai vorbit cu tata? A ajuns?

— Era la recepție când am ajuns eu aici.

— Bun!

Încă o căsuță bifată.

Poate părea ciudat că eu am primit sarcina de a mă asigura că tata a ajuns cu bine, și nu soția lui — mama noastră —, care se află chiar aici, pe canapea, însă așa merg lucrurile la noi în familie. Părinții noștri nu mai interacționează în mod direct de când tata a înșelat-o pe mama, iar aceasta l-a dat afară din casă, refuzând însă să divorțeze de el. Am fost de partea ei, desigur, însă au trecut 10 ani de atunci și războiul dintre ei nu s-a stins deloc, ci e la fel de aprins ca în ziua trădării. De când a plecat tata, nu-mi amintesc ca părinții mei să fi purtat vreo conversație care să nu fi fost intermediată de mine, de Ami sau de vreunul dintre frații ori surorile lor. Ne-am dat seama

cu toții destul de repede că așa este cel mai bine pentru toată lumea, însă sentimentul cu care am rămas după toată această poveste este că dragostea este obositoare.

Ami își întinde mâna după lista mea și mă grăbesc s-o apuc prima, înainte s-o cuprindă panica la vederea căsuțelor mele nebi-fate. O cercetez și descopăr cu încântare că următoarea cerință pre-supune părăsirea acestui bârlog încețosat de fixativ.

— Voi merge la bucătărie pentru a mă asigura că pregătesc un meniu aparte pentru mine.

Bufetul de nuntă gratuit cuprinde o mulțime de crustacee care m-ar trimite direct la morgă.

— Sper că Dane și-a amintit să comande pui pentru Ethan.

Ami se încruntă.

— Doamne, sper! Poți să întrebi tu?

Toată vorbăria din cameră încetează brusc și 11 perechi de ochi se ațintesc asupra mea. Mi s-a stricat toată buna dispoziție din momentul în care am auzit de fratele mai mare al lui Dane. Deși Dane este puțin cam prea mascul alfa pentru gustul meu — închipuiți-vă tipul care urlă în fața televizorului în timpul meciurilor și care pune foarte mare preț pe mușchi și pe mersul la sală —, o face fericită pe Ami. Și pentru mine asta e îndeajuns.

Ethan, pe de altă parte, este un nesimțit înțepat, plin de prejudecăți.

Conștientă că mă aflu în centrul atenției, îmi pun mâinile-n sân, deja enervată.

— De ce? E și el alergic?

Brusc, ideea că aș putea avea ceva în comun cu Ethan Thomas, cel mai nesuferit om din lume, mă face extrem de irascibilă.

— Nu, zice Ami. Doar că este mai pretențios când vine vorba de bufetele cu mâncare.

Asta mă face să râd.

— Când vine vorba de bufete. Bine.

Din câte mi-am putut da eu seama, Ethan este pretențios când vine vorba despre absolut orice.

De exemplu, pe 4 Iulie, de Ziua Americii, nici măcar nu s-a atins de mâncarea pentru care am petrecut jumătate de zi în bucătărie. De Ziua Recunoștinței a făcut schimb de scaune cu tatăl lui, Doug, doar ca să nu stea lângă mine. Iar aseară, la cină, ori de câte ori luam o linguriță de tort sau Jules și Diego mă făceau să râd, Ethan își ducea mâna la tâmplă în cel mai dramatic mod cu putință. Până la urmă am renunțat la tort și m-am dus să cânt karaoke cu tata și cu unchiul Omar. Poate că sunt încă puțin supărată, pentru că a trebuit să renunț la o bucatică foarte bună de tort din cauza lui Ethan Thomas.

Ami se încruntă. Nici ea nu este cea mai mare admiratoare a lui Ethan, însă i s-a cam acrit de toată această discuție.

— Olive, nici măcar nu-l cunoști bine.

— Îl cunosc suficient de bine.

Mă uit în ochii ei și spun un singur cuvânt:

— Brânzeturile.

Soră-mea oftează, dând din cap dezaprobat.

— Jur că n-o să termini niciodată cu asta!

— Nu e vina mea că, dacă mănânc, râd sau pur și simplu respir, îi jignesc eul sensibil și delicat. Știi foarte bine că l-am întâlnit de cel puțin 50 de ori și ori de câte ori mă vede face încă mutra aceea de parcă n-ar ști de unde să mă ia.

Arăt demonstrativ spre ea, apoi spre mine.

— Suntem gemene!

Natalia e în fața oglinzii, își aranjează părul decolorat. Nu e deloc corect că sâniile ei uriași încap perfect în rochie.

— Acum e șansa ta să te împrietenești cu el, Olive. Mmm, e așa frumușel!

Îi răspund cu *Sprânceană Ridicăta a Nemulțumire* tipică familiei Torres.

— Vrei-nu vrei, tot va trebui să mergi după el! zice Ami, atrăgându-mi imediat toată atenția.

— Ia stai puțin, ce?!

Drept răspuns reacției mele șocate arată lista.

— La numărul șap...

Mă cuprinde imediat panica la gândul că ar trebui să vorbesc cu Ethan, așa că-mi ridic mâna, ca să o împiedic să mai scoată vreun cuvânt. Bineînțeles, acum că mă uit pe listă, la numărul 73 — pentru că Ami a știut foarte bine că nu mă voi deranja să citesc toată lista dinainte — se află cea mai rea dintre sarcini: *Convinge-l pe Ethan să-ți arate discursul lui de cavalier de onoare. Nu-l lăsa să spună ceva nepotrivit.*

Dacă în acest caz nu pot să dau vina pe ghinionul meu, pot în schimb s-o fac întru totul responsabilă pe sora mea.

Capitolul doi

De îndată ce ies pe hol simt că zgomotul, haosul și norișorii de fixativ au rămas închiși ermetic în apartamentul nupțial. Aici, afară, este o liniște plăcută. De fapt, totul e atât de senin încât nu-mi vine să stric momentul îndreptându-mă spre ușa din capătul holului, de care este prinsă caricatura simpatică a unui mire. În spatele figurinei inocente se ascunde, fără îndoială, o petrecere alimentată de iarbă și bere. Până și Diego, care iubește petrecerile, a fost dispus să-și pună în pericol auzul și buna funcționare a căilor respiratorii doar ca să stea cu fetele.

Respir adânc de 10 ori pentru a amâna inevitabilul.

Este nunta surorii mele gemene și chiar mă bucur din tot sufletul pentru ea. Cu toate acestea, îmi este puțin greu să mă mențin pe linia de plutire, mai ales în momentele de liniște și singurătate, cum este acesta. Lăsând la o parte faptul că sunt ghinionistă din fire, ultimele două săptămâni au fost chiar un coșmar: colega mea de apartament s-a mutat, așa că am fost nevoită să îmi găsesc o locuință nouă, minusculă. Chiar și așa, m-am întins mai mult decât îmi era

plapuma și, în conformitate cu ghinionul care mă caracterizează, am fost și dată afară de la compania farmaceutică pentru care am lucrat șase ani. În ultimele săptămâni am fost la interviuri la nu mai puțin de șapte companii și nu am primit încă răspuns de la niciuna dintre ele. Și acum iată-mă, gata să mă confrunt în persoană cu dușmanul meu de moarte, Ethan Thomas, îmbrăcată așa cum sunt, în pielea jupuită de pe broasca Kermit din *Păpușile Muppets*.

E greu de crezut că a fost o vreme în care de-abia așteptam să-l întâlnesc pe Ethan. Când lucrurile dintre sora mea și iubitul ei au început să devină serioase, Ami a vrut să mă prezinte familiei lui Dane. Eram în parcare a bălciului din Minnesota, iar Ethan a coborât din mașină cu picioarele lui impresionant de lungi și cu niște ochi atât de albaștri încât îi puteam vedea de la două mașini depărtare. De aproape am văzut că avea genele mult prea lungi și prea dese pentru cât ar avea un bărbat dreptul să le aibă. Clipea încet și îngâmfat. M-a privit direct în ochi, mi-a strâns mâna și apoi mi-a aruncat un început de zâmbet, foarte periculos. Cred că nu trebuie să mai adaug că numai dragoste de soră n-am simțit atunci pentru el.

Apoi însă se pare că am comis păcatul capital: sunt o fată cu forme care a dorit să-și cumpere un coș cu brânzeturi. Ne opriserăm chiar la intrare, ca să stabilim ce facem, așa că m-am strecurat pentru câteva clipe ca să iau ceva de ronțăit — nu există nimic mai bun pe lume ca mâncarea de la Bălciul din Minnesota. Când m-am întors, am găsit grupul în fața țarcului cu animale. Ethan s-a uitat la mine, apoi la coșul meu cu brânzeturi, s-a încruntat și s-a întors imediat cu spatele, mormăind o scuză oarecare despre un concurs de bere artizanală la care trebuie să ajungă. Pe moment nu am dat prea mare importanță întâmplării, însă apoi nu l-am mai văzut deloc tot restul după-amiezii.

Din acea zi s-a purtat mereu disprețuitor și sarcastic cu mine. Ce ar trebui să înțeleg din asta? Că a trecut de la zâmbete la dezgust în 10 minute din alt motiv? Un lucru este clar: părerea mea despre Ethan Thomas este că poate să mă pupe-n fund! Cu excepția zilei de azi (și

asta doar din cauza rochiei), îmi iubesc corpul. Și nu voi lăsa niciodată pe nimeni să mă facă să mă simt prost în legătură cu formele mele sau cu brânzeturile pe care le consum!

Se aud voci de cealaltă parte a ușii, din apartamentul mirelui — probabil vreo sugestie din partea vreunui tovarăș de la colegiu despre bere sau vreo cugetare despre cât de bărbătească este transpirația sau cum să faci să deschizi o pungă de Cheetos doar uitându-te urât la ea. Cine știe?! E petrecerea lui Dane, până la urmă. Îmi ridic mâna și ciocănesc. Ușa se deschide imediat, atât de brusc încât mă dau câțiva pași înapoi și-mi prind tocul în tivul de la rochie, aproape căzând pe spate.

Ethan. Bineînțeles că trebuia să fie el. Se întinde spre mine și mă apucă repede de mijloc. În timp ce mă ajută să-mi regăsesc echilibrul, simt cum mi se face gura pungă și văd semnele aceleiași vagi repulsii și din partea lui. Își retrage imediat mâinile și și le-ndeasă în buzunar. Îmi închipui că va scoate un șervețel umed cu prima ocazie.

Mișcarea pe care o face îmi atrage atenția asupra felului în care e îmbrăcat — un costum, bineînțeles — și la cât de bine îi vine pe trupul înalt și viguros. Părul castaniu pieptănat frumos pe spate, genele scandalos de lungi ca întotdeauna. Îmi zic că sprâncenele lui negre și dese sunt extrem de nesuferite — mai potolește-te, Mamă Natură! —, însă nu pot să neg că au un farmec indiscutabil pe chipul lui.

Chiar nu pot să-l suport.

Am știut dintotdeauna că Ethan este chipeș — doar nu sunt oarbă — însă faptul că-l văd așa, îmbrăcat la costum, îmi aduce o confirmare în plus, de care chiar nu aveam nevoie.

Mă examinează cu atenție. Începe cu părul — poate că nu-i convine că l-am prins pur și simplu la spate —, apoi privirea i se oprește asupra machiajului meu deloc sofisticat — el, care are probabil numai iubite fotomodele de pe Instagram — și, în cele din urmă, coboară încet, metodic, asupra rochiei. Respir adânc și rezist tentației de a-mi încrucișa mâinile în jurul taliei.

Își ridică bărbia.

— Rochia ai primit-o gratis, presupun.

Și eu presupun că m-aș simți foarte bine dacă i-aș trage un genunchi între picioare.

— O culoare superbă, nu crezi?

— Arăți ca o bomboană Skittle.

— Vai, Ethan! Nu mai încerca să mă seduci!

În colțul gurii îi înflorește un început de zâmbet.

— Foarte puține persoane ar arăta bine în culoarea asta, Olivia.

După ton îmi dau seama că nu mă număr printre acestea.

— Mă cheamă Olive.

Pe rudele mele le amuză teribil că părinții mei au ales să îmi pună numele Olive, în loc de mult mai poeticul Olivia. Dintotdeauna toți unchii din partea mamei m-au strigat Aceituna, adică Măslina, în spaniolă, doar ca s-o scoată din sărite.

Mă îndoiesc însă că Ethan știe asta; el e pur și simplu bătăran.

Se balansează puțin pe călcâie.

— Corect, corect.

M-am plictisit de jocul lui.

— Bun, ador această conversație, dar acum te rog să-mi arăți discursul.

— Pentru toast?

— Îmi corectezi cumva exprimarea?

Îmi întind mâna.

— Dă-mi să văd!

Se reazemă relaxat de marginea ușii.

— Nu.

— Să știi că fac asta pentru binele tău. Ami te va ucide cu mâna ei dacă spui vreo bătăranie. Știi și tu că am dreptate.

Ethan își pleacă fruntea, măsurându-mă din cap până-n picioare. El are un metru nouăzeci, pe când eu și Ami... nu. Își expune punctul de vedere ferm, fără niciun cuvânt: *Aș vrea să văd cum ar încerca să facă asta.*

Dane apare și el de după Ethan. De îndată ce mă vede, îi pică fața. Din păcate nu sunt tipa care trebuia să le aducă berea și pe care ei doi se așteptau s-o vadă.

— Ah! se redresează el repede. Bună, Ollie! E totul în regulă?

Îi zâmbesc larg.

— Da! Ethan se pregătea să-mi arate discursul lui.

— Pentru toast?

Cine și-ar fi închipuit că familia asta este atât de pretențioasă?

— Mda.

Dane dă din cap spre Ethan și-i face semn spre cameră.

— E rândul tău.

Apoi se uită la mine și îmi explică:

— Ne jucăm Regii. Frățiorul meu mai mare e pe cale să și-o ia!

— Un joc cu băutură înainte de nuntă?

Chicotesc.

— Sună bine gândit!

— Vin într-un minut!

Ethan îi zâmbește fratelui său și, după ce acesta a dispărut din ușă, se întoarce din nou spre mine. Lăsăm amândoi deoparte rânjelele și ne reluăm fețele serioase.

— Ai scris ceva măcar? Sper că n-ai de gând să încerci să improvizezi! Asta nu funcționează niciodată. Nimeni nu e pe atât de amuzant pe cât se crede fără un scenariu și în mod special nu tu.

— *Eu în mod special?*

Deși Ethan este extraordinar de charismatic în compania tuturor celorlalți, în fața mea devine un robot. În momentul de față toți mușchii feței sunt perfect controlați, chipul îi este lipsit de orice expresie, așa că nu pot să-mi dau seama dacă chiar l-am jignit sau doar încercă să mă facă să spun ceva mult mai rău.

— Nu sunt prea sigură că tu ai putea fi amuzant...

Ezit, însă știm amândoi prea bine că acum e prea târziu și trebuie să-mi duc remarcă teribil de neinspirată până la capăt:

— ...nici cu scenariu.

Își ridică una dintre sprâncenele lui dese. A reușit să mă atragă în cursă.

— Bine! mârâi. Asigură-te doar să nu fie un gunoi.

Îmi întorc privirea spre hol, însă atunci îmi aduc aminte de cealaltă chestiune pe care o aveam de discutat cu el.

— Sper că ai vorbit cu cei de la bucătărie, ca să te asiguri că nu vei fi nevoit să mănânci de la bufet la cină. În caz că nu, pot să vorbesc eu și pentru tine când cobor.

Zâmbetul sarcastic îi dispare de pe chip, înlocuit de ceva ce pare a fi surpriză.

— Foarte drăguț din partea ta că te-ai gândit la mine. Nu, nu m-am interesat deocamdată ce alternative există.

— A fost ideea lui Ami, nu a mea! Țin să clarific. Ea e cea căreia îi pasă de aversiunea ta față de ideea de a împărți mâncarea.

— Nu mă deranjează să împart mâncarea, explică el, doar că bufetele sunt o cloacă de bacterii.

— Sper că discursul tău va fi la fel de plastic și de poetic.

Se retrage un pas, cu mâna pe ușă.

— Să-i spui lui Ami că am pregătit ceva foarte haios pentru toast, lipsit de orice urmă de bădărănie!

Aș vrea să-i dau o replică isteată, însă singurul lucru care îmi vine în minte ar fi că e de-a dreptul insultător că astfel de gene au fost irosite pe ucenicul Satanei, așa că dau doar din cap cu indiferență și mă întorc.

Încerc din răspuț să nu trag de fustă în timp ce merg. Poate că sunt paranoică, însă îi simt parcă privirea critică fixată asupra luciului rochiei mele strâmte, pe tot drumul până la lifturi.

Personalul hotelului a luat tema propusă de Ami, *Crăciunul în ianuarie*, foarte în serios. Din fericire, culoarul principal nu este decorat cu moși îmbrăcați în catifea roșie și cu reni de pluș, ci cu zăpadă artificială. Deși sunt vreo 25 de grade înăuntru, acest simbol al zloatei de afară face ca în întreaga cameră să se simtă un curent

rece. Altarul este decorat cu flori albe și cu ilice, în spatele scaunelor au fost prinse coroanițe de brad, iar luminițele albe sclipesc printre crengi. Adevărul este că totul arată foarte frumos, dar, chiar și de aici, din spate, de unde ne-am aliniat, pot să văd foarte bine plăcuțele prinse de fiecare scaun, care fac reclamă la serviciile oferite de Finley Bridal, încurajându-i pe invitați să aleagă această firmă pentru cea mai importantă zi din viața lor.

Grupul nostru este agitat. Diego trage cu ochiul în sală și ne raportează unde sunt poziționați invitații arătoși de sex masculin. Jules încearcă, curajoasă, să obțină numărul de telefon al unuia dintre cavalerii de onoare, iar mama este ocupată să-i spună lui Cami să-i transmită tatei că ar trebui să verifice dacă are fermoarul tras la pantaloni. Așteptăm un semn din partea coordonatorului ca să trimitem fetițele cu coșulețele lor pline de petale spre altar.

Mi se pare că rochia mea devine din ce în ce mai strâmtă cu fiecare secundă care trece.

În cele din urmă, Ethan își ia locul lângă mine și respiră adânc, a resemnare. Fără să se uite la mine, îmi oferă brațul.

Deși îmi vine să mă prefac că nu bag de seamă, îi iau totuși brațul, ignorând senzația pe care mi-o dă bicepsul lui curbat sub mâna mea, ignorând faptul că se încordează un pic, trăgându-mă spre el.

— Încă mai vinzi droguri?

Îi răspund printre dinți:

— Știi foarte bine că nu mă ocup cu asta.

Aruncă o privire în spatele nostru, apoi se întoarce. Îl văd că vrea să spună ceva, însă se răzgândește și tace.

Nu poate să fie dimensiunea, atmosfera sau nebunia generală a familiei mele — a ajuns deja să se obișnuiască cu asta —, însă văd că ceva îl deranjează. Îmi ridic privirea spre el, așteptând.

— Orice-ar fi, zi odată!

Jur că nu sunt o femeie violentă din fire, însă, în clipa în care îi văd rânjetul diabolic îndreptat spre mine, simt nevoia aproape irezistibilă de a-mi înfige tocul ascuțit în pantoful lui lustruit.

— E ceva legat de domnișoarele de onoare, aliniate ca un rând de bomboane Skittles, nu-i așa?

Chiar și Ethan trebuie să recunoască faptul că din acest rând fac parte niște corpuri grozave, însă niciuna dintre noi nu poate arăta totuși bine îmbrăcată în satin de culoare verde-mentă.

— Mi-ai citit gândurile, Olive Torres!

Zâmbetele noastre sarcastice se asortează perfect.

— Notati-vă în calendar evenimentul, oameni buni! Ethan Thomas a reușit să rețină cum mă cheamă, după trei ani de când ne-am cunoscut.

Își întoarce fața spre altar, îmbunându-și expresia. Mi-a fost întotdeauna greu să îmi împac în minte imaginea bătoasă și răutăcioasă a lui Ethan cel pe care-l cunosc eu cu cea fermecătoare pe care o are atunci când își croiește drum printr-o cameră și chiar și cu cea dezlănțuită, despre care am auzit-o pe Ami plângându-se în toți acești ani. Fără să fiu influențată de faptul că pare a nu-și aminti nimic din ceea ce-i spun — nici măcar locul unde lucrez sau numele meu —, urăsc faptul că Ethan are o influență proastă asupra lui Dane, atrăgându-l în tot felul de nenorociri, de la weekenduri demente în California la aventuri pline de adrenalină în cealaltă parte a lumii. Bineînțeles, aceste excursii se suprapun foarte convenabil cu evenimente la care sora mea amatoare de concursuri, logodnica lui, ține foarte mult: zile de naștere, aniversări, Ziua Îndrăgostiților. Chiar anul trecut, în februarie, de exemplu, pentru că Ethan l-a răpit pe Dane pentru un weekend cu băieții în Vegas, Ami m-a scos pe mine la o cină romantică (și gratuită) la St. Paul Grill.

Am crezut întotdeauna că răceala lui Ethan are la bază faptul că sunt plinuță și neatrăgătoare din punct de vedere fizic — el fiind un bigot și o ființă de nimic —, însă acum, stând agățată de brațul lui tonifiat, mă gândesc că altul ar putea să fie motivul pentru care se comportă ca un mare nesimțit: Ethan are resentimente față de Ami, pentru că ea i-l fură o mare parte din timp pe fratele său și nu poate să și le manifeste în mod direct fără a-l îndepărta pe Dane de el. Așa că-și varsă frustrarea asupra mea.

Această revelație îmi arată lucrurile într-o cu totul altă lumină.

— Este foarte potrivită pentru el, să știi! zic, pe un ton protector. Îl simt cum se întoarce ca să mă privească în față.

— Poftim?

— Ami! clarific. Este foarte potrivită pentru Dane. Știu că mă găsești extrem de respingătoare, însă oricare ar fi problema pe care o ai cu ea, te rog să înțelegi acest lucru, bine? Are un suflet mare.

Înainte ca Ethan să apuce să-mi răspundă, coordonatorul nunții (primit gratuit) pășește în sfârșit în față, își flutură mâna spre muzicieni (primiti și ei gratuit) și ceremonia începe.

Lucrurile se petrec exact așa cum mă așteptam: Ami e superbă. Dane pare în mare parte treaz și sincer. Fac schimb de inele, rostesc jurămintele, iar la sfârșit pecetluiesc totul cu un sărut picant care ne creează tuturor un vizibil disconfort. Nu tocmai neprihănit, să zicem. Mama a plâns, tata s-a prefăcut că se ține tare. Și, pe durata întregii ceremonii, în timp ce eu țineam buchetul uriaș de trandafiri (gratuiți) al lui Ami, Ethan a stat alături de mine ca o figurină de carton, mișcându-se doar când i s-a cerut să scoată inelele din buzunarul sacoului.

Îmi întinde din nou brațul în timp ce ne retragem din fața altărilor, și mai bățos, de parcă aș fi acoperită în mucus și-i este cumva teamă că s-ar putea murdări pe costum. Așa că țin să mă sprijin de el și, în clipa în care ne este permis să ne despărțim, îi arăt în mintea mea degetul mijlociu.

Avem la dispoziție 10 minute până când trebuie să ne reunim cu toții ca să facem poze, iar eu am de gând să folosesc acest răgaz pentru a curăța aranjamentele florale de pe mese de petalele ofilite. Bombonica Skittle va bifa ceva de pe lista de îndatoriri! Și cui îi pasă de ce anume are Ethan de gând să facă?

Se pare însă că are de gând să mă urmărească.

— Ce-a fost aia? zice.

Îi arunc o privire peste umăr.

— Ce să fie?

Arată spre locul în care s-a desfășurat ceremonia.

— Acolo. Adineauri.

— Ah!

Mă întorc și îi zâmbesc milos.

— Mă bucur că, atunci când ești confuz, nu eziți să ceri ajutorul celor din jur. Deci: aceea a fost o nuntă — o ceremonie importantă, chiar dacă nu obligatorie, în cultura noastră. Fratele tău și sora mea...

— Înainte de ceremonie.

Mă privește pe sub sprâncene, cu mâinile îndesate adânc în pantaloni.

— Când mi-ai zis că te gălesc respingătoare. Și apoi ai sugerat că aș avea o problemă cu Ami?

Îl privesc cu gura căscată.

— Pe bune?

Se uită în jur, de parcă ar căuta un martor pentru prostia mea.

— Mda. Pe bune!

Câteva clipe rămân fără cuvinte. Ultimul lucru la care mă așteptam era ca Ethan să aibă nevoie de lămuriri după toate replicile sarcastice pe care ni le-am aruncat.

— Știi tu.

Îmi flutur mâna cu un gest vag. Acum, sub ochii lui, departe de ceremonie și de energia camerei pline de oameni, mă simt dintr-odată mai puțin încrezătoare în teoria mea de mai devreme.

— Cred că ai resentimente față de Ami pentru că ți-l fură pe Dane. Dar, cum nu poți să te porți urât cu ea fără a-ți supăra fratele, ești în schimb un mare nesimțit la adresa mea.

Când văd că singura lui reacție este să clipească de câteva ori la mine, o dau mai departe:

— Nu m-ai plăcut niciodată — și știm amândoi că este ceva mult mai serios decât brânza, pentru că, să fim serioși, nici măcar nu ai dorit să mănânci *arroz con pollo* gătit de mine pentru 4 Iulie, ceea ce, până la urmă, nu contează, pierderea ta —, dar, doar așa, ca să știi și tu, sora mea este foarte potrivită pentru el.

Mă aplec, pentru efect dramatic:

— Foarte!

Ethan scapă un hohot sacadat de râs, pe care și-l astupă repede cu palma.

— E doar o teorie! bat eu în retragere.

— O teorie!

— Care explică de ce în mod clar nu mă placi.

Își încruntă sprâncenele.

— De ce nu te plac?

— Ai de gând să repeți tot ce spun eu?

Îmi scot lista din buchetelul meu, unde am dosit-o, și i-o flutur în față.

— Pentru că, dacă nu mai ai nimic de adăugat, să știi că eu am o mulțime de lucruri de făcut.

Îmi răspunde din nou cu câteva secunde de tăcere și uimire, apoi pare să ghicească ceva ce i-aș fi putut spune eu de la bun început:

— Olive, pari nebună de legat!

Mama îi pune un pahar de șampanie în mână lui Ami și, după câte se pare, cineva are îndatorirea de a i-l umple constant. Pentru că o tot văd bând, iar paharul rămâne mereu plin. E semn că recepția trece de la o treabă perfect organizată și puțin rigidă la o petrecere în toată puterea cuvântului. Atmosfera fluctuează între conversațiile politicoase și răcnetele desprinse direct din frățiile studentești. Toată lumea dă navală la bufetul cu fructe de mare, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată în viață hrană solidă. Nici nu s-a deschis ringul de dans și Dane și-a aruncat deja papionul într-o fântână și și-a scos pantofii. E clar că Ami s-a matolit, pentru că nici nu pare să-i pese.

Până la momentul toastului, e o misiune imposibilă să mai atragi cumva atenția invitaților. După ce a bătut de câteva ori gingaș într-un pahar cu furculița, fără să reușească în vreun fel să domolească zgomotul, Ethan își începe în cele din urmă discursul, fie că oamenii îl ascultă sau nu.

— Sunt sigur că majoritatea dintre voi vor fi nevoiți să meargă la toaletă în curând...

Vorbește într-un microfon uriaș, blănos.

— ...așa că voi încerca să fiu scurt.

În cele din urmă audiența se liniștește și el continuă.

— Nu prea cred că Dane este încântat că trebuie să vorbesc astăzi, însă cum nu sunt doar fratele lui mai mare, ci și singurul lui prieten, nu prea are încotro.

Spre surprinderea mea, mă bufnește râsul. Ethan face o pauză și îmi aruncă o privire, cu un zâmbet surprins în colțul buzelor.

— Eu sunt Ethan.

Continuă apăsând telecomanda pe care o are lângă farfurie. Pe ecranul din spatele nostru încep să ruleze fotografii cu Ethan și cu Dane de când erau mici.

— Cel mai bun frate, cel mai bun fiu. Mă bucur că avem alături de noi astăzi, în această zi specială, nu doar familia și prietenii apropiați, dar și foarte mult alcool. Serios, ați văzut cum arată barul? Cineva ar trebui s-o păzească pe sora lui Ami, pentru că după câteva pahare de șampanie e clar că rochia aia n-o să mai stea pe ea.

Rânjește la mine.

— Îți mai aduci aminte petrecerea de logodnă, Olivia? Ei bine, eu, unul, da.

Natalia mă strânge de mână înainte să apuc să mă întind după un cuțit.

Dane îi strigă cu vocea lui matolită:

— Frate!

Apoi râde până nu se mai oprește. În clipa asta mi-aș dori să existe cu adevărat un blestem care să poată ucide pe loc. (Apropo, nu mi-am scos rochia de pe mine la petrecerea de logodnă. Mi-am șters doar fruntea cu tivul, o dată sau de două ori. A fost o noapte încinsă, iar tequila mă face să transpir.)

Ethan își continuă discursul arătând cu mâna spre fotografiile cu el și Dane, adolescenți, făcând surf, schiind, în fine, în diverse ipostaze, arătând amândoi ca și cum ar fi câștigat la loteria genetică:

— Dacă veți privi aceste fotografii de familie, veți observa că eu am fost fratele cel mare prin excelență. Am fost primul care a mers în tabără, primul care și-a luat permisul de conducere, primul care și-a pierdut virginitatea. Îmi pare rău, acest moment nu este ilustrat.

Face cu ochiul în chip fermecător mulțimii și un val de chicoteli traversează camera.

— Însă Dane și-a găsit dragostea primul.

Mulțimea oftează și suspină la unison.

— Sper că voi avea norocul să găsec o fată pe jumătate la fel de uimitoare ca Ami într-o zi. Să n-o lași să-ți scape, Dane, pentru că niciunul dintre noi nu știm cum de te-a ales tocmai pe tine!

Își ridică paharul de scotch și cei aproape două sute de invitați își întind și iei paharele pentru toast.

— Felicitări, amândurora! Și acum să bem!

Se așază la loc și îmi aruncă o privire.

— Cum ți s-a părut scenariul?

— A fost cvasifermecător.

Mă uit peste umărul lui.

— Afară e încă lumină. Probabil că monstrul din tine doarme încă.

— Ei, hai! Ai râs!

— Spre surprinderea amândurora.

— Ei bine, a venit rândul tău să mă lauzi.

Îmi face semn că ar trebui să mă ridic.

— Știu că cer mult, însă încearcă să nu te faci de râs.

Îmi apuc telefonul și încerc să nu sune prea defensiv când îi șoptesc, înainte de a mă ridica:

— Ia mai taci, Ethan!

I-am zis-o!

Râde și se lasă pe spate, luând o îmbucătură din puiul lui.

Cum mă ridic spre invitați, în sală răsună câteva aplauze.

— Bună! Încep, și întreaga cameră tresare, pentru că microfonul scoate un găjâit ascuțit.

Îndepărtez microfonul și, cu un zâmbet tremurat, arăt spre sora și spre noul meu cumnat.

— Au comis-o!

Dane și Ami se apropie pentru un sărut și toată lumea ovaționează. Mai devreme am urmărit-o pe Ami dansând pe melodia ei preferată, „Glory of Love” a lui Peter Cetera, reușind să ignor eforturile substanțiale ale lui Diego de a-mi surprinde privirea pentru a judeca împreună, fără cuvinte, gustul prost al lui Ami în materie de muzică.

M-am pierdut pur și simplu în perfecțiunea scenei care se desfășoară în fața ochilor mei: sora mea geamănă, în frumoasa ei rochie de mireasă, cu părul ușor răvășit după atâtea ore de agitație, zâmbind dulce, fericită.

Îmi simt ochii înlăcrimați în timp ce caut printre notițele de pe telefon și îmi deschid discursul.

— Pentru aceia dintre voi care nu mă cunosc, dați-mi voie să vă asigur: nu, nu v-ați îmbătat încă, sunt sora geamănă a miresei. Numele meu este Olive, nu Olivia.

Mă uit în jos, fix la Ethan.

— Sora favorită, ruda prin alianță favorită. Când Ami l-a cunoscut pe Dane...

Mă opresc, pentru că mi-a apărut pe ecran un mesaj de la Natalia, care îmi acoperă discursul.

Să știi că îți stau bombă sâni!

O văd cum îmi arată semnul victoriei din public și închid mesajul.

— Mi-a vorbit despre el într-un fel în care nu o mai auzisem niciodată...

Ce mărime porți la sutien acum?

Tot de la Natalia. Închid mesajul repede și încerc să găsesc rândul la care am rămas. Serios acum, rudele cui mai trimit mesaje în timpul unui discurs pe care în mod clar îl citești din telefon? Rudele mele și atât!

Îmi dreg vocea.

— Mi-a vorbit despre el într-un fel în care nu o mai auzisem niciodată vorbind despre un băiat. Avea ceva în voce...

Știi cumva dacă vărul lui Dane e singur?
Sau dacă ar putea să fie...;)

Îi arunc o privire urâtă lui Diego, în semn de avertizare, și închid furioasă mesajul.

— ...ceva în voce care m-a făcut să-mi dau seama că știe că de data aceasta este ceva diferit, că ea se simte diferit. Și eu...

Nu mai face față aia. Arăți de parcă ai fi constipată.

Mama. Bineînțeles.

Închid mesajul și citesc mai departe. Lângă mine, Ethan își împreunează mâinile sub ceafă și pot să îi simt rânjetul satisfăcut, fără să mă uit la el. Nu mă dau bătută — pentru că n-am de gând să-l las să câștige runda asta —, însă nu apuc să rostesc mai mult de două cuvinte, pentru că sunt întreruptă de un geamăt speriat de durere.

Atenția întregii săli se mută spre Dane, care se ține chircit cu mâna de stomac. Ami abia apucă să-și așeze brațul pe umărul lui și să se întoarcă spre el îngrijorată, înainte ca el să-și ducă mâna la gură și să proiecteze voma, printre degete, peste sora mea și peste rochia ei frumoasă (și gratuită) de mireasă.

Capitolul trei

Îmbolnăvirea subită a lui Dane nu poate fi pusă pe seama alcoolului, pentru că, după ce Ami își ia revanșa și îl acoperă la rândul ei pe Dane în vomă, fiica uneia dintre domnișoarele de onoare, micuța Catalina, care are doar șapte ani, își varsă și ea cina. Din acest punct boala se împrăștie ca o ciumă în toată sala.

Ethan se ridică și se retrage într-un colț, rezemându-se de perete. Îi urmez exemplul, gândindu-mă că probabil e preferabil să privești haosul dezlănțuit de la o oarecare depărtare. Dacă scena aceasta s-ar fi petrecut într-un film, ar fi fost de un comic grotesc. Însă aici, în fața noastră, afectându-i pe oamenii pe care-i cunoaștem și cu care am închinat un pahar și poate chiar ne-am pupat? Este terifiant.

De la micuța Catalina se ia la administratorul spitalului unde lucrează Ami și la soția acestuia, apoi la Jules și la Cami, la niște oameni din spate, de la masa patruzeci și opt, după care urmează mama, bunica lui Dane, fetița care a dus florile, tata, Diego...

Apoi pierd șirul, pentru că lucrurile se precipită. Se aud zgomote de veselă spartă — un invitat a vomitat pe un biet chelner. Câteva

persoane încearcă să fugă, ținându-se cu mâna de stomac, implorând după o toaletă. Nu sunt sigură dacă să râd sau să urlu. Chiar și ceilalți invitați, care nu vomită sau nu aleargă spre băi, arată rău.

— Să știi că discursul tău nu a fost *chiar* atât de rău! îmi zice Ethan.

Dacă nu mi-ar fi teamă că s-ar putea să vomite pe mine, l-aș imbrânci afară din colțul nostru ferit.

În mijlocul sunetelor odioase din jur, încep să mă luminez. Ne întoarcem încet unul spre celălalt, cu ochii larg deschiși. Ethan mă analizează cu atenție și îl cercetez și eu, la rândul meu. Are o culoare normală, nu s-a înverzit deloc.

— Ție îți este greață? mă întreabă încet.

— În afară de faptul că persoana ta și priveliștea din jur imi provoacă greață, nu.

— Ai diaree?

Mă holbez la el.

— Cum de nu ai încă o iubită? Sincer, e un mister.

În loc să fie mulțumit că nu e bolnav, pe chip îi înflorește cel mai mândru zâmbet pe care l-am văzut în viața mea.

— Deci am avut dreptate în legătură cu bufetele și bacteriile.

— Reacția este prea rapidă pentru a fi cauzată de o toxiinfecție alimentară.

— Nu în toate cazurile.

Îmi arată spre tăvile învârfuite cu gheață, unde fuseseră creveții, scoicile, macroul și vreo alte zece specii fine de pește.

— Fac pariu că...

Își ridică un deget, de parcă ar vrea să simtă ceva în aer.

— Fac pariu că este *toxina ciguatera*.

— Nu am nici cea mai mică idee ce este aceea.

Respiră adânc, de parcă ar vrea să tragă în piept tot aerul victoriei și de parcă n-ar simți vaporii toxici care vin de la baia de pe hol-bufetelor.

— Nu am fost niciodată mai mândru ca acum că sunt împotriva bufetelor.

— Cred că ceea ce vrei să spui de fapt este: „Mulțumesc pentru că mi-ai procurat puiul la grătar, Olive!”

— Mulțumesc pentru că mi-ai procurat puiul la grătar, Olive.

Chiar dacă mă simt ușurată că nu vărs și eu, sunt în același timp îngrozită. Aceasta era ziua cea mare a lui Ami. Și-a petrecut cea mai mare parte a ultimelor șase luni plănuiind acest eveniment, care s-a dovedit a fi o adevărată apocalipsă zombi.

Așa că fac singurul lucru firesc: merg la masa ei, îi petrec unul dintre brațe pe după umărul meu și o trag în sus. Nimeni nu trebuie să vadă mireașa în această stare: acoperită de vomă — a ei și a lui Dane —, ținându-se cu mâna de stomac, de parcă s-ar teme să nu și-l întoarcă cu totul pe dos.

Mai degrabă ne târâm decât mergem — în fapt, o trag după mine — și, pe la jumătatea drumului spre ieșire, simt cum rochia îmi plesnește la spate.

* * *

Oricât mă doare să recunosc, Ethan avea dreptate: nunta a fost distrusă de ceva numit *ciguatera*, rezultată din consumul de pește contaminat cu anumite toxine. Se pare că bucătarul nu poate fi acuzat, pentru că nu este o problemă care rezultă la preparare — oricum ai găti o bucată de pește contaminat, tot va fi toxic. Închid căutarea pe Google după ce citesc că simptomele pot dura de la câteva săptămâni la câteva luni. Este o adevărată catastrofă.

Din motive lesne de înțeles, am anulat *tornaboda* — petrecerea uriașă de după nuntă care urma să se țină acasă la mătușa Sylvia, târziu în noapte. Mă văd deja împachetând și congelând mâine dimineață o cantitate inumană de mâncare. Nimeni nu va mai mânca multă vreme după toate cele întâmplate. Câțiva dintre invitați au fost duși la spital, însă cei mai mulți s-au retras acasă sau în camera de hotel, ca să sufere în singurătate. Dane este în apartamentul mirelui; mama alături, în cel al soacrei, încolăcită pe vasul de toaletă, iar pe tata l-a expediat într-una dintre băile de pe

hol. Mi-a transmis mesaj să-i reamintesc să dea bacșiș femeii de serviciu.

Apartamentul miresei a devenit un fel de punct de triaj. Diego e întins pe podea în camera de zi, cu un coș de gunoi strâns la piept. Natalia și Jules au, fiecare, câte o găleată — oferite din partea hotelului — și stau ghemuite în poziție fetală, fiecare la câte un capăt al canapelei din camera de zi. Ami suspină în agonie, încercând să iasă din rochia ei de mireasă, complet distrusă. O ajut și ajung repede la concluzia că, cel puțin pentru moment, poate să rămână în lenjerie intimă. Cel puțin a reușit să iasă din baie. Ca să fiu sinceră, zgomotele pe care le-am auzit răzbătând de acolo nu-și au locul într-o noapte a nunții.

Mă plimb prin apartament, atentă să nu calc pe cineva, udând comprese și încercând să fac masaj, golind găleți acolo unde este nevoie și mulțumind universului pentru alergia mea la fructe de mare și pentru stomacul meu deloc sensibil.

Cum ies din baie, cu mânușile de cauciuc trase până la cot, sora mea zombi mormăie dintr-o găleată cu gheață.

— Trebuie să iei tu vacanța.

— Ce vacanță?

— Luna de miere.

Propunerea vine așa din senin încât aleg s-o ignor și apuc o pernă ca să-i reazem capul de ea. Trec cel puțin două minute până deschide din nou gura.

— Ia-o, Olive.

— Ami, în niciun caz.

Luna ei de miere este o excursie de zece zile în Maui, all-inclusive, pe care a câștigat-o completând peste o sută de bilete. Știu asta, pentru că am ajutat-o să ștampileze cel puțin jumătate dintre ele.

— Nu se decontează. Ar trebui să plecăm mâine și...

Trebuie să se oprească, pentru că icnește.

— Nu avem cum!

— Îi sun. Ei, hai! Sunt sigură că vor găsi o cale de a rezolva situația.

Își scutură capul și apoi gălgâie apa pe care am obligat-o să o bea. Când deschide gura ca să vorbească, sună ca un broscoi sau de parcă ar fi posedată de un demon.

— Nu vor.

Biata mea soră s-a transformat într-o creatură a mlaștinilor. Nu am mai văzut niciodată pe cineva care să capete această nuanță de gri.

— Nu țin cont de boli sau de accidentări. Scrie în contract.

Se lasă înapoi pe podea, cu ochii în tavan.

— Dar de ce îți fac griji pentru asta tocmai acum?

Adevărul este că știu deja răspunsul. Îmi ador sora, însă nici măcar o boală gravă nu poate sta între ea și premiul câștigat pe drept.

— Poți folosi buletinul meu la aeroport. Te dai drept mine!

— Ami Torres, asta e ilegal!

Își întoarce capul ca să mă vadă și îmi aruncă o privire neimpresionată, atât de comică încât aproape că mă face să râd.

— Bine, îmi dau seama că aceasta nu este prioritatea ta acum.

— De fapt, chiar este.

Se chinuie ca să se ridice în capul oaselor.

— Mă voi stresa îngrozitor dacă nu accepți tu călătoria.

Mă uit la ea și, îndoită, mormăi:

— Nu vreau să te las singură. Și nici nu vreau să fiu arestată pentru fraudă.

Pot să-mi dau seama că n-are de gând să renunțe cu una cu două, așa că, în cele din urmă, cedez.

— Bine. Lasă-mă întâi să-i sun și să văd ce pot să rezolv.

Douăzeci de minute mai târziu ajung să-i dau dreptate: reprezentantul serviciilor pentru clienți de la Aline Voyage Vacations nu dă doi bani pe intestinele și esofagul surorii mele. Conform căutărilor mele de pe Google și doctorului pe care l-au chemat cei de la hotel — și care trece pe la fiecare cameră în parte — nu e deloc probabil ca Ami să-și revină nici până săptămâna viitoare, darămite până mâine!

Dacă ea ori persoana aleasă s-o însoțească nu beneficiază de călătorie în perioada alocată, o pierde definitiv.

— Îmi pare rău, Ami! Nu mi se pare deloc corect!

— Uite...

Îcnește de câteva ori.

— Consideră că acesta este momentul în care norocul tău începe să se schimbe.

— Două sute de oameni au vomitat în timpul discursului ținut de Olive! ne reamintește Diego de pe podea, de unde stă întins.

Ami reușește să se ridice, sprijinindu-se de canapea.

— Vorbesc serios. Ar trebui să mergi, Ollie. Tu nu te-ai îmbolnăvit! Trebuie să sărbătorești asta.

Simt în interiorul meu o rază de soare, acoperită însă repede la loc de nori.

— Mi-ar plăcea mai mult ca norocul meu să nu vină pe spinarea altcuiva.

— Din nefericire, nu poți să alegi cum se întâmplă. Tocmai de aceea i se și zice noroc: apare când și unde vrea, pe neașteptate.

Îi mai aduc un pahar cu apă și o compresă proaspătă și apoi mă ghemuiesc lângă ea.

— Mă mai gândesc.

Însă, când o văd în starea asta — verde, asudată, neajutorată —, pot să spun cu certitudine că nu doar că n-am de gând să-i răpesc vacanța de vis, dar nici n-o voi părăsi.

Îes pe hol înainte să-mi aduc aminte că rochia mea are o despicătură uriașă în spate. Îmi atârnă fundul pe afară — la propriu. Partea bună este că cel puțin acum e suficient de largă încât să-mi pot acoperi sânii. Mă întorc la ușă și-mi trec cardul prin încuietoare, însă aceasta se luminează în roșu.

Mă pregătesc să încerc din nou, când vocea Satanei îmi răsună în urechi.

— Trebuie să...

Un pufăit iritat.

— Nu, lasă-mă pe mine să-ți arăt.

Ultimul lucru pe care mi-l doream acum era ca Ethan să-și facă apariția și să-mi explice el, cu inteligența lui masculină, cum să deschid o ușă de hotel.

Îmi ia cardul din mână și-l lipește de cercul negru de pe ușă. Mă holbez la el uluită, aud cum se deschide ușa și apoi dau să-i mulțumesc sarcastic, însă deja el se uită la dresurile mele modelatoare.

— Ți s-a crăpat rochia! mă luminează el.

— Ai spanac în dinți.

Nu are, însă reușesc să-i distrag atenția suficient cât să mă strecor înapoi în cameră și să îi închid ușa în față.

Din păcate ciocăne.

— O secundă, trebuie să mă îmbrac!

Îmi răspunde târăganat, prin ușă:

— De ce să te mai obosești de-acum înainte?

Îmi dau seama că niciunei persoane aflate înăuntru nu-i pasă câtuși de puțin de faptul că eu mă schimb, îmi arunc rochia și dresurile pe canapea și-mi trag pe mine lenjeria intimă și blugii pe care-i aveam în geantă. Îmi iau și tricoul în drum spre ușă. O deschid doar câțiva centimetri, ca să n-o poată vedea pe Ami înăuntru, ghemuită în lenjeria ei dantelată de nuntă.

— Ce vrei?

Se încruntă.

— Trebuie să vorbesc ceva cu Ami, rapid.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Ei bine, va trebui să te mulțumești cu mine, pentru că sora mea abia dacă este conștientă.

— Atunci de ce o lași singură?

— Dacă vrei să știi, mă duceam jos să iau niște energizant Gatorade. Tu de ce nu ești cu Dane?

— Pentru că nu a mai ieșit din baie de două ore.

Scârbos.

— Și ce vrei?

— Am nevoie de datele legate de luna de miere. Dane m-a rugat să sun, să vedem dacă o pot amâna.

— Nu pot! îl înștiințez. Am sunat eu deja.

— Bine.

Respiră adânc, încet, și-și trece mâna prin părul enervant de des și de lucios.

— În cazul acesta, i-am promis că voi merge eu în locul lui.

Îmi scapă un chicotit.

— Uau, cât de generos din partea ta!

— Ce? El mi-a oferit călătoria.

Îmi îndrept spatele.

— Din păcate pentru tine, nu tu ești invitatul lui Ami. Dane e.

— Nu i-au cerut decât numele de familie. *Coincidența* face că este același cu al meu.

La naiba!

— Păi... Ami mi-a oferit mie excursia.

Nu am de gând să plec în vacanță, însă n-am să-l las nici în ruptul capului pe Ethan să profite el de ea.

Clipește des într-o parte, apoi își întoarce privirea la mine, clipind din nou. L-am mai văzut eu pe Ethan Thomas clipind din genele alea lungi și folosindu-se de zâmbetul lui periculos când încerca s-o convingă pe mătușa Maria să-i aducă tamale. Știu că poate fi fermecător când își dorește. Acum în mod clar nu e cazul, pentru că tonul lui este plat.

— Olive, am niște zile de concediu pe care vreau să mi le iau.

Simt cum mă aprind. De ce crede *el* că merită chestia asta? El a avut cumva o listă cu 74 de lucruri de făcut notate caligrafic pe hârtie scumpă? Nu, n-a avut. Și acum, dacă stau bine să mă gândesc, discursul lui a fost așa și așa. Fac pariu că l-a scris cu puțin timp înainte, în camera mirelui, dând pe gât o sticlă de bere Budweiser.

— Ei bine, eu sunt șomeră, fără voia mea, așa că așa zice că am mai multă nevoie de această vacanță decât ai tu.

Se încruntă și mai tare.

— Ceea ce spui nu are niciun sens.

Face o pauză.

— Ia stai puțin, ai fost dată afară de la Bukkake?

Mă strâmb la el.

— Butake, deșteptule! Și nu că ar fi treaba ta, dar da. M-au concediat acum două luni. Sunt sigură că asta te umple de încântare.

— Puțin.

— Ești Voldemort în persoană!

Ethan ridică din umeri și apoi își freacă bărbia.

— Presupun că am putea să mergem amândoi.

Îmi increțesc fruntea. Sper că nu arăt de parcă aș încerca să desenez mental o diagramă care să mă ajute să înțeleg ceea ce a zis, deși asta este exact ceea ce fac. Mi s-a părut că a sugerat să mergem...

— În luna lor de miere? îl întreb, neîncrezătoare.

Dă din cap.

— Împreună?

Dă din cap din nou.

— Ești drogat?

— În momentul de față, nu.

— Ethan, noi abia dacă putem sta unul lângă celălalt la masă!

— Din câte am înțeles, au câștigat un apartament. Va fi foarte mult spațiu. Nici măcar nu va trebui să interacționăm. Vacanța asta include de toate: tiroliană, scufundări, drumeții, surf. Haide! Sunt sigur că ne putem afla unul în preajma celuilalt timp de zece zile, fără ca niciunul dintre noi să comită acte de violență.

Dinăuntru, Ami mormăie găjăit:

— Duuu-tee, Olive!

Mă întorc spre ea.

— Dar... e Ethan!

— La naiba! murmură Diego. Dacă am voie să iau coșul ăsta de gunoi cu mine, merg eu!

O văd pe Ami, cu coada ochiului, fluturându-și brațul pământiu.

— Ethan nu e chiar așa de rău.

Nu e, totuși? Îmi întorc privirea spre el, măsurându-l din cap până în picioare. Prea înalt, prea athletic, prea frumușel. Nu a fost niciodată prietenos, de încredere sau amuzant. Afișează un zâmbet inocent — inocent în aparență: dinții strălucitori, gropița, însă îi pot citi în ochi sufletul negru.

Apoi mă gândesc la Maui: valurile, ananașii, cocktailurile și soarele. Ah, soarele! Arunc o privire pe fereastră: este întuneric, însă știu prea bine gerul de afară. Cunoscut foarte bine zăpada murdară care acoperă străzile și faptul că e atât de frig încât, dacă ies din casă fără a-mi usca părul complet, îmi îngheață pe cap. Și mai știu că până la jumătatea lui aprilie, când vremea tot nu s-a încălzit încă pe deplin, voi sta tristă și zgribulită ca o creatură rupestră.

Ethan intervine, tăindu-mi firul gândurilor:

— Fie că vii și tu sau nu, eu merg în Maui!

Se apleacă spre mine.

— Și am de gând să mă distrez al naibii de bine!

Mă uit peste umăr la Ami, care dă din cap — chiar dacă imperceptibil — ca să mă încurajeze. Simt că iau foc la gândul că eu voi fi aici, înconjurată de zăpadă și de miros de vomă, precum și de perspectiva sumbră a șomajului, în timp ce Ethan va sta pe marginea unei piscine, cu un cocktail în mână.

— Fie!

Mă aplec spre el, cu degetul îndreptat spre piept.

— Îi voi lua locul lui Ami. Dar tu să stai în pătrățica ta, iar eu voi sta în a mea.

Salută militărește.

— Altfel nici nu mă gândesc!

Capitolul patru

Până la urmă se pare că pot profita de luna de miere de vis a surorii mele, dar nu pot comite fraudă. Pentru că sunt practic falită, găsirea unui zbor pe ultima sută de metri, care să mă poarte de tundra aceasta înghețată până în Maui în ianuarie — cel puțin un zbor accesibil financiar —, îmi solicită creativitatea. De la Ethan nu pot să mă inspir, pentru că el este probabil una dintre persoanele acelea de treizeci și ceva de ani, foarte evolute, care are un cont de economii și nu e nevoit să scormonească în scrumiera din mașină după mărunțiș. Trebuie să fie foarte plăcut să te afli într-o astfel de poziție.

Eu și Ethan suntem însă de acord că trebuie să călătorim împreună. Oricât mi-ar plăcea să scap de el cât mai repede cu putință, compania de turism a fost destul de clară că, în cazul în care vor apărea orice fel de neregularități, vom fi taxați cu contravaloarea întregului pachet de vacanță. Nu știu dacă mirosul de vomă ori persoana mea sunt de vină, însă Ethan o ia repede la pas spre camera lui, mormăindu-mi înainte să plece:

— Să-mi zici doar cât îți datorez.

Nu mai apuc să-l avertizez că s-ar putea să fie în fapt vorba de o sumă foarte mică.

Din fericire, am învățat câte ceva de la sora mea și, în cele din urmă, reușesc să fac rost de două bilete de avion (atât de ieftine, încât sunt aproape gratis) spre Hawaii. Nu sunt sigură de ce sunt atât de ieftine, însă încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Până la urmă avionul e avion și tot ceea ce contează este să ajungem în Maui, nu? Totul va fi bine.

Poate că Thrifty Jets nu este cea mai luxoasă linie aeriană, însă nu e chiar atât de rea și, în mod cert, nu merită toate suspinele și foiala bărbatului de lângă mine.

— Știi că te aud, nu?

Ethan tace câteva clipe și dă pagina revistei pe care o are în față. Îmi aruncă o privire care vrea să zică *nu pot să cred că te-am lăsat pe tine să te ocupi de asta*.

Nu cred că am mai văzut vreodată pe cineva frunzărind revista *Knitting World* atât de agresiv. Faptul că au lăsat reviste pe care să ne uităm în timp ce așteptăm imbarcarea, ca și cum ne-am afla în sala de așteptare a unui ginecolog, este un gest frumos, însă faptul că edițiile sunt din 2007 este cam dubios.

Îmi temperez, ca de fiecare dată, pornirea de a-l trage de ureche. Până la urmă, ar trebui să trecem drept un cuplu de tineri căsătoriți, așa că am putea să începem să ne comportăm ca atare.

— Deci, ca să încheiem odată această dispută fără sens, dacă-ți păsa atât de mult de zborul nostru, poate că n-ar fi trebuit să mă lași pe mine să mă ocup de tot.

— Dacă știam că vei lua bilete călare pe un câine de vânătoare înaripat, poate că nu te-aș fi lăsat.

Își ridică privirea și se uită în jur îngrozit.

— Nici măcar nu știam că există partea aceasta a aeroportului!

Îmi dau ochii peste cap. Întâlnesc privirea unei femei care stă în fața noastră și în mod clar trage cu urechea. Îmi cobor vocea și mă aplec spre el, cu un zâmbet mios:

— Dacă aş fi ştiut că vei face atâtea mofturi, ți-aş fi zis să-ți ții fleanca și să-ți cumperi singur afurisitul de bilet!

— Mofturi?

Ethan arată spre avionul tras afară, în spatele a ceva ce îmi închipui că este o fereastră de plexiglas.

— Ai văzut cum arată aeronava noastră? Nu m-aş mira dacă ne vor cere să punem fiecare câte un ban pentru combustibil.

Îi iau revista din mână și mă uit peste un articol despre *Bluze de vară de culoarea șerbetului și pulovere răcoroase din bumbac*.

— Nimeni nu te obligă să profiți de o excursie gratuită în Maui. Și, ca să știi și tu, nu toți ne putem permite să cumpărăm bilete de avion la suprapreț pe ultima sută de metri. Ți-am spus că sunt strâmtorată! Pufăie.

— Ei bine, n-am știut cât de strâmtorată! Dacă știam, ți-aş fi imprumutat banii pentru bilet.

— Să-ți iau bani din fondul pentru gagici?

Îmi duc mâna la piept, oripilată.

— N-aş îndrăzni!

Ethan își ia înapoi revista.

— Uite ce e, Olivia! Eu rămân aici să citesc. Dacă ai chef de ceartă, mergi și cere-le agenților de la poartă să ne treacă la clasa întâi.

Mă întorc spre el ca să aflu cum este posibil ca, deși se îndreaptă spre Maui, să fie chiar mai nesuferit decât de obicei, însă îmi simt telefonul vibrând în buzunar. Cel mai probabil este una dintre următoarele: A) Ami cu noutăți despre starea de vomă; B) Ami care mă sună să-mi spună că am uitat ceva, deși nu mai am oricum timp să mă întorc; C) una dintre verișoarele mele cu vreo bătăfă nouă; D) mama care vrea să-l întreb ceva pe tata, să-i transmit ceva lui tata sau să-l sun pe tata. Oricât de neplăcută ar fi oricare dintre aceste variante, le prefer în mod clar unei conversații cu Ethan Thomas.

Îmi scot telefonul și mă ridic.

— Anunță-mă dacă începe imbarcarea!

Nu primesc ca răspuns decât un mormăit neasumat.

Telefonul sună din nou, însă pe ecran nu este numărul de telefon al surorii mele, ci un număr necunoscut, cu un prefix din zona Minneapolis-Saint Paul.

— Alo?

— Aș dori să vorbesc cu Olive Torres.

— La telefon.

— Bună ziua! Sunt Kasey Hugh, reprezentanta departamentului de Resurse Umane de la Hamilton BioSciences. Ce mai faceți?

Simt cum inima începe să-mi bată cu putere în piept în timp ce rememorez zecile de interviuri la care m-am prezentat în ultimele două luni.

Toate au fost pentru poziții în domeniul științifico-medical (un termen pretentios folosit de oamenii de știință care se întâlnesc cu doctorii pentru a vorbi într-o manieră mai teoretică decât aceea a persoanelor din vânzări despre diferite medicamente care se află pe piață), însă cei de la Hamilton s-au aflat în topul preferințelor mele datorită orientării pe care compania o are în privința vaccinurilor antigripale. Am pregătire în domeniul virusologiei, așa că faptul că n-aș fi nevoită să învăț un nou sistem biologic în doar câteva săptămâni a fost un mare plus.

Ca să fiu sinceră însă, în momentul de față mă aflam gata să candidez pentru un post de chelneriță la restaurantul Hooters, doar ca să-mi pot plăti chiria.

Cu telefonul lipit de ureche, mă retrag într-o zonă mai liniștită a terminalului și încerc să nu par pe cât de disperată sunt cu adevărat. După dezastrul cu rochia de domnișoară de onoare, am început să văd cu ochi mai realiști capacitatea mea de a mă strecura în perechea de pantalonași scurți portocalii de la Hooters și în dresurile lor sclipicioase.

— Bine, mulțumesc pentru întrebare! răspund.

— Vă sun pentru că, după analizarea tuturor candidaților, domnul Hamilton ar dori să vă ofere dumneavoastră poziția de cercetător mediator în domeniul științifico-medical. Sunteți în continuare interesată de post?

Mă întorc pe călcăie, spre Ethan, ca și cum vestea aceasta pur și simplu grozavă ar răspândi artificii în jurul meu. El stă în continuare aplecat asupra revistei lui despre tricotaje, încruntat.

— O, Doamne!

Îmi plesnesc una peste frunte.

— Da! Absolut!

Salariu! Venit stabil! Voi putea dormi noaptea fără grija că voi ajunge în stradă!

— Când ați putea începe? Am o notă din partea domnului Hamilton care spune: „Cu cât mai devreme, cu atât mai bine!”

— Să încep?

Tresar, uitându-mă în jur la mulțimea de călători în cămăși Hawaii, cu ghirlande din flori de plastic la gât.

— Curând! Imediat. Doar că nu chiar imediat-imediat. Într-o săptămână. Zece zile mai precis. Pot începe în zece zile. Am...

Se aude un anunț, iar când mă uit din nou spre Ethan îl văd ridicându-se. Bosumflat, îmi face semn spre rândul de oameni care a început deja să se formeze. Creierul meu nu mai funcționează așa cum trebuie din cauza entuziasmului.

— Am avut un eveniment în familie și... trebuie să vizitez și o rudă bolnavă și...

— Este în ordine, Olive! zice ea calmă, curmându-mi suferința.

Mă iau cu mâna de cap, crispându-mă la gândul bolboroselii mele fără sens.

— Ne aflăm în perioada de după sărbători și toată lumea este încă puțin dezorganizată. Te voi programa orientativ să-ncepi luni, 21 ianuarie. Ți convine așa?

Respir, pentru prima oară parcă de când am răspuns la telefon.

— Ar fi perfect!

— Grozav! Vei primi în curând un e-mail cu o ofertă și câteva documente pe care trebuie să le semnezi cât mai curând posibil dacă dorești să accepți postul în mod oficial. O semnătură digitală sau scanată este în ordine. Bine ai venit la BioSciences Hamilton. Felicitări, Olive!

Mă întorc la Ethan ca prin vis.

— În sfârșit!

Are geanta lui atârnată de un umăr și pe a mea de celălalt.

— Am rămas ultimii. Credeam că voi fi nevoit să...

Se oprește și mă privește atent.

— Ești bine? Ești... veselă.

Convorbirea pe care tocmai am încheiat-o îmi răsună încă în urechi. Îmi vine să sun înapoi ca să mă asigur că, într-adevăr, eu sunt acea Olive Torres cu care Kasey dorea să discute. În doar 24 de ore am reușit să scap de o toxiinfecție alimentară groaznică, m-am căpătuit cu o vacanță și mi s-a oferit un nou loc de muncă? Eu nu am niciodată asemenea noroc! Ce se întâmplă?

Ethan pocnește din degete și mă trezesc cu el aplecat deasupra mea, de parcă și-ar dori să aibă la îndemână un băț cu care să mă înțepe.

— E totul în ordine? Vreo schimbare de planuri sau...?

— Am primit un job nou!

Pare să-i ia ceva vreme ca să înțeleagă despre ce este vorba.

— Acum?

— Am fost la un interviu acum câteva săptămâni. Încep după Hawaii.

Mă aștept să-l văd vizibil dezamăgit că nu renunț la călătorie. În schimb, ridică din sprâncene și-mi spune:

— E grozav, Olive. Felicitări!

Apoi mă mână spre rândul de la imbarcare. Sunt surprinsă că nu m-a întrebat dacă m-au angajat la curățenie. Sau cel puțin să-mi spună că speră să-mi meargă bine la noul meu job ca vânzătoare de heroină pentru copii. Nu mă așteptam să fie sincer. Cu mine nu este niciodată fermecător, chiar dacă acum șarmul a fost destul de subțire. Nu știu cum să mă comport cu un Ethan sincer, așa cum nu aș ști cum să mă comport nici cu un urs înfometat.

— Ăă, mersi.

După ce le trimit repede mesaje lui Diego, lui Ami și părinților mei — separat, desigur — ca să le dau vestea cea mare, mă trezesc în

fața porții de îmbarcare, prezentând pașapoartele. Abia acum încep să conștientizez ce se întâmplă și să mă bucur cu adevărat: acum, că am scăpat de grija locului de muncă, pot să plec liniștită din oraș pentru zece zile! În sfârșit văd această călătorie ca pe o adevărată vacanță pe o insulă tropicală!

Da, este adevărat c-o împart cu dușmanul meu de moarte, însă o accept chiar și-așa!

Pasarela este puțin mai dichisită decât un pod amărât care leagă terminalul nostru micuț de avionul încă și mai mic și mai amărât. Rândul înaintează greoi, pentru că oamenii din fața noastră încearcă să-și îndese bagajele mult prea mari în compartimentele minuscule de deasupra scaunelor.

Dacă aș fi fost cu Ami, aș fi comentat asupra faptului că lumea ar trebui pur și simplu să-și verifice dimensiunea bagajelor înainte, astfel încât să putem intra și ieși la timp. Însă Ethan a reușit să stea cinci minute fără să găsească vreun lucru de care să se plângă și nu am de gând să-i dau iar apă la moară.

Ne așezăm pe scaune. Avionul este atât de îngust, încât pe fiecare rând se află doar câte două scaune, de fiecare parte a culoarului. Însă acestea sunt atât de apropiate, încât par de fapt un singur scaun, cu o cotieră amărâtă la mijloc. Ethan este lipit de mine. Trebuie să-l rog să se lase pe o parte ca să-mi pot căuta unul dintre capetele centurii de siguranță. După ce reușesc să prind cele două capete de metal, Ethan se îndreaptă și constatăm la unison că ne atingem de la umeri și până la coapse, separați doar la jumătate de o cotieră tare și imobilă.

Ethan privește pe deasupra capetelor oamenilor din fața noastră.

— Nu am încredere în avionul ăsta.

Se uită apoi pe culoar.

— Nici în echipaj. Pilotul purta cumva o parașută?

Ethan este mereu — în mod foarte enervant — cel mai relaxat și mai calm om, însă acum, dacă mă uit bine la el, bag de seamă că are

umerii încordați și că este palid. Cred chiar că transpiră. E speriat, îmi dau seama, și brusc toanele lui de la aeroport încep să aibă sens.

Îl privesc cum își scoate un bănuț din buzunar și-și trece degetul arătător pe deasupra lui.

— Ce e ăla?

— Un bănuț.

Doamne, situația este de-a dreptul comică!

— Vrei să zici un fel de bănuț norocos?

Se încruntă și-l strecoară înapoi în buzunar.

Pentru că mă simt mărinimoasă, îi zic:

— Nu am crezut niciodată că sunt norocoasă. Dar acum uite: datorită alergiei pe care o am nu am mâncat din bufetul cu pește, mă îndrept spre Maui și am primit un job nou. N-ar fi de-a dreptul ilar — râd și îmi plec capul spre el — să am parte de o serie de întâmplări norocoase pentru prima oară-n viață, doar pentru a sfârși într-un accident de avion?

După expresia pe care o are pe chip, Ethan nu găsește nimic de râs. Când una dintre stewardese trece pe lângă noi, își trece rapid mâna prin fața mea, oprind-o.

— Scuzați-mă, ați putea să-mi spuneți vă rog câți kilometri a parcurs acest avion?

Stewardesa zâmbeste.

— Aeronavele nu strâng kilometri, ci ore de zbor.

Îl văd pe Ethan stăpânindu-și cu greu nerăbdarea.

— Bun, atunci câte ore de zbor are acest avion?

Își pleacă fruntea, nedumerită desigur de întrebarea lui.

— Va trebui să-l întreb pe căpitan, domnule.

Ethan se apleacă peste mine ca să se apropie de ea, iar eu mă afund în scaun, încrețindu-mi nasul când îi simt parfumul de săpun, enervant de plăcut.

— Și ce părere aveți despre căpitan? E competent? De încredere?

Ethan îi face cu ochiul și-mi dau seama că nu s-a calmat deloc. Însă acum încearcă să-și învingă panica flirtând.

— E bine odihnit?

— Căpitanul Blake este un pilot extraordinar! răspunde stewardesa cu un zâmbet.

Mă uit când la unul, când la celălalt și învârt pe deget cât mai dramatic verigheta pe care am împrumutat-o de la mătușa Sylvia. Nimeni nu mă bagă în seamă.

Ethan îi zâmbește — și, uau, cred că i-ar putea cere numărul de la contul din bancă, parola de la cartea de credit sau să fie mama copiilor lui și ea ar fi de acord.

— Desigur! Doar nu s-a prăbușit cu vreun avion vreodată sau ceva de genul, nu-i așa?

— Doar o dată! îi răspunde stewardesa și apoi se îndreaptă și-i face cu ochiul înainte de a înainta mai departe, pe culoar.

În ora următoare, Ethan abia dacă se mai mișcă, nu vorbește și stă de parcă, dacă ar respira mai tare, ar dezechilibra cumva avionul și l-ar face să se prăbușească. Îmi scot tableta, însă îmi dau seama că, bineînțeles, nu avem internet. Așa că deschid o carte, sperând să mă afund într-o poveste paranormală amuzantă, dar nu reușesc să mă concentrez.

— Un zbor de opt ore și nu avem niciun film! îmi zic, aruncând o privire urâtă spetezei de scaun fără monitor din fața mea.

— Poate că speră te distrezi suficient când îți trece întreaga viață prin fața ochilor.

— Trăiești!

Mă întorc spre el.

— Nu cumva faptul că vorbești va deranja presiunea barometrică din cabină sau ceva de genul ăsta?

Ethan își bagă mâna în buzunar și-și scoate din nou bănuțul.

— Încă mă mai gândesc la asta.

Nu am petrecut prea mult timp împreună, însă din poveștile pe care le-am auzit de la Dane și Ami am simțit întotdeauna că mi-am construit în minte o imagine destul de clară a lui Ethan. Un temerar, un aventuros, ambițios, fără frică...

Bărbatul de lângă mine care se ține de cotieră de parcă de ea depinde întreaga lui viață... nu are nimic în comun cu acea imagine.

Respiră adânc și-și mișcă umerii, cu o grimasă pe chip. Eu am un metru șaiszeci și stau destul de prost. Nici nu pot să-mi imaginez cât de greu îi este lui Ethan, cu picioarele lui extrem de lungi. După primele cuvinte rostite, pare că vraja împietririi a fost ruptă: își bătaie genunchii și bate cu degetele în măsuta de plastic până când chiar și bătrânica simpatică îmbrăcată într-o rochie înflorată de inspirație hawaiiană li aruncă o privire urâtă. Ethan zâmbește vinovat.

— Povestește-mi despre bănuțul tău norocos.

· Arăt spre moneda pe care o ține încă strâns în palmă.

— De ce crezi că este norocos?

Ethan pare să pună în balanță riscul unei conversații cu mine și eventuala relaxare pe care i-ar putea-o aduce abaterea atenției de la starea aeronavei.

— Nu vreau să încurajez conversația, dar... spune-mi ce vezi?

Își deschide palma.

— E din 1955! observ.

— Altceva?

Mă uit mai îndeaproape.

— Ah... te referi la faptul că scrisul este dublat?

Se apleacă și îmi arată.

— Se poate observa chiar aici, deasupra capului lui Lincoln.

Chiar așa este, literele care alcătuiesc IN GOD WE TRUST au fost gravate de două ori.

— Nu am mai văzut asta niciodată, recunosc.

— Există doar câteva astfel de monede.

Își trece degetul peste fața bănuțului și apoi îl strecoară înapoi în buzunar.

— E valoros?

— Valorează în jur de o mie de dolari.

— Doamne Sfinte!

Cum întâmpinăm niște turbulențe, Ethan își rotește speriat ochii în jur, așteptând parcă să cadă măștile de oxigen din clipă în clipă.

Sperând să-i distrag din nou atenția, îl întreb:

— Unde l-ai găsit?

— Mi-am cumpărat o banană chiar înainte de a merge la un interviu pentru un job și l-am primit la rest.

— Și?

— Și am primit postul! Mai mult, când mi-am băgat mărunțișul într-un tonomat, acesta mi-a dat înapoi bănuțul, pentru că a crezut că este fals. Îl port cu mine peste tot de atunci.

— Nu ți-e teamă că ai putea să-l scapi?

— Dar tocmai de aceea e norocos, nu-i așa?

Are gura încleștată.

— Trebuie să crezi că norocul nu este trecător.

— Și în clipa de față crezi asta?

Încearcă să se relaxeze, scuturându-și mâinile. După expresia de pe chipul lui, îmi dau seama că regretă că a deschis gura ca să-mi povestească. Turbulențele se accentuează însă, iar el se încordează din nou, cât e de lung.

— Știi, n-aș fi crezut că ești genul de persoană căreia îi este frică să zboare.

Respiră adânc de câteva ori.

— Nu sunt.

Nu e nevoie să-l contrazic. Faptul că trebuie să-i descleștez degetele de pe partea mea de scaun vorbește de la sine.

Ethan cedează.

— Nu este activitatea mea preferată.

Mă gândesc la toate weekendurile pe care le-am petrecut cu Ami pentru că Dane era plecat în vreuna dintre aventurile lui sălbatice alături de Ethan și la toate discuțiile pe care acele călătorii le-au cauzat.

— Credeam că ești un soi de Bear Grylls!

Se uită la mine încruntat.

— Cine?

— Călătoria în Noua Zeelandă? Rafting pe râu, excursia bărbătească în care ai sfidat moartea? Surf în Nicaragua? Zbori de plăcere tot timpul.

Își lasă capul pe spate și își închide din nou ochii, ignorându-mă.

La auzul scârțâitului scos de căruciorul cu băuturi, Ethan mă înghesuie din nou, ca să-i facă semn stewardesei.

— Îmi poți aduce un scotch cu suc de lămâie?

Îmi aruncă o privire și se corectează.

— Două de fapt.

Îl upulesc.

— Nu beau scotch.

Clipește.

— Știu.

— De fapt, nu avem scotch! anunță stewardesa.

— Gin tonic?

Femeia răspunde cu o grimasă.

Ethan s-a pleoștit.

— Bere?

— Bere avem.

Scoate două beri oarecare și i le întinde.

— Douăzeci și doi de dolari.

— Douăzeci și doi de dolari americani?

Îi întinde înapoi cutiile de bere.

— Avem și cola. Este gratuit. Dar, dacă doriți gheață, vă costă doi dolari.

— Ia stai! zic și bag mâna în geantă.

— Olive, nu-mi cumperi tu bere!

— Ai dreptate, nu-ți cumpăr.

Scot două cupoane și i le întind stewardesei.

— Ami îți cumpără!

— Ah, desigur!

Femeia trece mai departe cu căruciorul.

— Ai puțin respect, te rog! Datorită obsesiei surorii mele de a câștiga lucruri gratis ne aflăm aici.

— Și tot datorită acestei obsesii aproape două sute dintre rudele și prietenii noștri se află în spital.

Sunt că trebuie să-mi protejez sora.

— Poliția a stabilit deja că nu ea este vinovată!

Își desface berea cu vizibilă satisfacție.

— Și cei de la știrile de la ora șase.

Vreau să-i arunc o privire urâtă, însă sunt distrasă de felul în care i se mișcă mărul lui Adam în timp ce bea. Și bea. Și tot bea.

— Mm-bine.

— Nu știu de ce mă mir, era clar de la început că va fi un fiasco, la fel.

— Alo, Ethan, vorbești de fratele tău și de cumnata...

— Calmează-te, Olive. Nu mă refeream la relația lor.

Mai ia o gură de bere în timp ce eu mă holbez la el.

— Mă refeream la nuntă, în general.

Îl trece un fior, iar cuvântul pe care-l scoate pe gură este îmbibat de repulsie:

— La romantism.

Ah, deci este unul dintre acei oameni.

Recunosc că relația părinților mei este destul de deficitară la capitolul romantism, însă unchiul Omar și mătușa Sylvia sunt căsătoriți de mai bine de 45 de ani, unchiul Hugo și mătușa Maria, de aproape 30. Am în jurul meu o mulțime de exemple de relații de durată, așa că știu că sunt cu puțință — chiar dacă am început să simt că poate eu nu voi avea parte de așa ceva. Vreau să cred că Ami nu a început o relație care este din start condamnată la eșec și că ea și Dane pot fi cu adevărat fericiți.

Ethan golește cel puțin jumătate din prima cutie de bere dintr-o înghițitură prelungă, în timp ce eu încerc să-mi fac o idee despre cine este el cu adevărat. Are 34 de ani, cu doi ani mai mare decât mine și sora mea și decât fratele lui. Se ocupă cu ceva... legat de matematică,

așa se explică și lipsa lui de haz. Are la el mereu cel puțin un tip de dezinfectant și nu consumă mâncare de la bufete. Cred că atunci când ne-am cunoscut nu avea o parteneră, însă la scurt timp după aceea a început o relație care părea cel puțin semiserioasă. Nu cred că fratele lui o plăcea foarte mult pe această iubită a sa, pentru că-mi aduc clar aminte că într-o seară Dane s-a plâns că ar fi groaznic dacă Ethan ar cere-o în căsătorie.

Dumnezeule, oare merg în Maui cu logodnicul cuiva?

— Nu ești într-o relație acum, nu-i așa? îl întreb. Cum o chema pe fata aceea... Sierra sau Simba, sau așa ceva?

— Simba?

Aproape l-am făcut să zâmbească. Aproape.

— Nu mă îndoiesc că ești șocat că există cineva care nu ține pasul cu viața ta amoroasă.

Se încruntă.

— N-aș mai fi mers într-o lună de miere de fațadă cu tine dacă aș fi avut o iubită.

Se afundă din nou în scaun și închide ochii.

— Gata, fără alte discuții. Ai dreptate, afectează echilibrul avionului.

Cu ghirlande de flori în jurul gâtului și cu hainele lipite de piele din cauza aerului umed adus de ocean, reușim să luăm un taxi din fața aeroportului. Îmi petrec cea mai mare parte a drumului cu fața rezemată de fereastră, admirând cerul strălucitor de albastru și frânturile de ocean ce se întrezăresc printre copaci. Îmi simt deja părul încrețindu-se de la umiditate, însă peisajele merită acest sacrificiu. Maui este superb! Ethan stă tăcut lângă mine, privind pe geam și tastând din când în când câte ceva în telefon. Pentru că nu vreau să stric aceste momente de liniște și pace, fac câteva poze tremurate cu telefonul din mașină și i le trimit lui Ami. Îmi răspunde doar cu un emoticon.

Ⓜ

Știu. Îmi pare rău.

Să nu-ți pară!

Adică eu o am pe mami alături. Așa că cine e mai câștigată până la urmă?

Distrează-te sau te mănânc!

Biata mea soră. Adevărul este că aș fi preferat să mă aflu aici cu ea sau... cu oricine altcineva de fapt, însă, chiar și așa, sunt hotărâtă să profit cât de mult pot de această excursie. Mă așteaptă zece zile minunate, scăldate de soare.

Taxiul face o ultimă cotitură la dreapta și domeniile hotelului apar în fața ochilor noștri. Clădirea este uriașă: o structură înaltă din sticlă, cu balcoane și verdeață pretutindeni. Oceanul este chiar alături, atât de aproape încât cineva aflat la unul dintre etajele superioare ar putea arunca o piatră de sus direct în valuri.

Intrăm pe o alee străjuită de o parte și de cealaltă de smochini înalți. Sute de felinare, atârinate de crengile de deasupra capetelor noastre, flutură legănate de briză. Este deja atât de frumos încât nici nu pot să-mi închipui cât de minunat arată totul odată cu lăsarea serii.

Se aude muzică din boxele ascunse în frunziș. Lângă mine, chiar și Ethan s-a tras puțin în față, fermecat de peisajul din jur.

Ne oprim și doi valeți apar imediat de nicăieri. Ieșim din mașină, împleticindu-ne puțin, copleșiți de ce ne înconjoară și ochii ni se întâlnesc pe deasupra mașinii. În aer plutește parfum de plumeria, iar foșnetul mătăsos al valurilor aproape că acoperă huruitul motorului mașinii. Sunt destul de sigură că, pentru prima oară, eu și Ethan suntem de acord: uau! Locul acesta este pur și simplu minunat.

Sunt atât de distrasă încât tresar când valetul scoate un mănunchi de etichete pentru bagaje și ne întreabă cum ne numim.

— Numele meu?

Valetul zâmbește.

— Pentru bagaj.

— Bagajul. Desigur. Numele. Vedeți, numele meu... Păi, de fapt, este o poveste amuzantă...

Ethan vine repede de pe cealaltă parte a mașinii și mă prinde de mână.

— Torres! zice el. Ami Torres-viitoare-Thomas și soțul.

Se apleacă și mă sărută pe tâmplă, pentru mai multă autenticitate.

— E puțin zăpăcită din cauza călătoriei.

Îl privesc înmărmurită cum se întoarce și pare gata-gata să-și șteargă buzele cu mâna.

— Perfect!

Valetul trece numele pe câteva etichete și le prinde de mânerele bagajelor.

— Recepția este în spatele acelor uși.

Ne zâmbește și arată spre un vestibul deschis.

— Vă vom duce bagajele în cameră.

— Vă mulțumim!

Ethan strecoară câteva bancnote îndoite în mâna valetului și mă trage înspre hotel.

— Foarte bine lucrat! îmi zice după ce ne îndepărtăm.

— Ethan, eu nu știu să mint!

— Serios? Dar te-ai descurcat atât de bine.

— N-a fost niciodată punctul meu forte, bine? Aceia dintre noi care nu se supun Lordului Voldemort o consideră chiar o virtute.

Își întinde palma, așteptând.

— Dă-mi buletinele, pe al tău și pe al lui Ami. Vreau să mă asigur că nu-l dai pe cel greșit la recepție. Voi lăsa datele cărții mele de credit și ne socotim la sfârșit.

Îmi vine să-i zic vreo două, însă în definitiv are dreptate. Chiar și acum, după ce am repetat de câteva ori în minte, sunt sigură că data viitoare când cineva mă va mai întreba cum mă cheamă voi striga: „MĂ NUMESC AMI!” E mai bine decât să mărturisesc tot adevărul unui valet, însă nu cu mult.

Îmi deschid geanta și scot portofelul în care am cele două cărți de identitate.

— Dar să le pui într-un loc sigur odată ce ajungem în cameră. Le strecoară în portofel, lângă buletinul lui.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc la recepție. Din ce am aflat de la Dane, regulile acestei vacanțe sunt foarte stricte și doar uitându-mă la tine pot să-mi dau seama că minți.

Îmi încrețesc fața, apoi mă încrunt și zâmbesc repede, ca să-mi înseninez chipul.

Ethan mă privește cu o expresie ușor oripilată.

— Adună-te, Olive! Sunt sigur că am trecut pe lista mea de dorințe și o noapte pe plajă, dar n-aș vrea să fie chiar asta!

„Mele Kalikimaka” se aude în difuzoare, în timp ce intrăm în hotel. Urmele sărbătorilor de iarnă se mai văd încă: doi brazi împodobiți bogat cu luminițe și ornamente roșii și aurii flanchează intrarea în hol. Ghirlande și alte decorații atârnă din tavan, acoperă coloanele și se odihnesc în diverse coșuri și boluri care acoperă fiecare petic de suprafață plană. În jur clipocesc stropi de apă dintr-o fântână arteziană uriașă care se varsă într-un bazin, iar în aerul umed se întrepătrund parfumul de plumeria și mirosul de clor.

Suntem întâmpinați aproape imediat. Mă doare stomacul și zâmbesc fals când frumoasa polineziană de la recepție ridică buletinul lui Ami și cardul lui Ethan.

Introduce numele și apoi zâmbește.

— Felicitări pentru că ați câștigat la tombolă!

— Ador tombolele! zic, puțin cam prea entuziastă, în timp ce Ethan îmi dă un cot.

Ochii domnișoarei de la recepție întârzie asupra fotografiei lui Ami și apoi clipește la mine.

— M-am îngășat puțin! trântesc repede.

Pentru că nu prea ai ce să răspunzi în astfel de situații, domnișoara îmi zâmbește politicoasă și introduce informațiile în calculator.

Nu știi bine de ce, însă simt nevoia să adaug:

— Mi-am pierdut locul de muncă în această toamnă și am ținut-o dintr-un interviu într-altul.

Îl simt pe Ethan încordându-se lângă mine. Mâna cu care mă ținea ușor de talie se chircește, trăgându-mă de bluză până când strânsoarea sa începe să semene cu felul în care o pasăre de pradă încearcă să curme suferința unui șoarece-de-câmp.

— Am tendința de a mă apuca de gât, când sunt stresată, de aceea arăt puțin diferit în fotografie. În acea fotografie a mea. Dar am găsit un nou loc de muncă. Chiar astăzi, de fapt, dacă vă vine să credeți. Nu că ar fi ceva de necrezut. Locul de muncă sau nunta.

Când mă opresc în cele din urmă ca să respir, îi văd pe Ethan și pe fată holbându-se amândoi la mine.

Cu un zâmbet înghețat pe chip, recepționera ne întinde o mapă cu diferite hărți și itinerare.

— Se pare că vă veți bucura de apartamentul pentru luna de miere.

Creierul meu se blochează la auzul expresiei apartament pentru luna de miere, asaltat cu imagini ale camerei pe care Lois și Clark Kent o împart în *Superman II*: așternuturile roz, cada în formă de inimă, patul uriaș.

— Pachetul romantic este all-inclusive. Puteți alege dintr-un număr de beneficii, printre care se numără cine romantice la lumina lumânărilor în grădina Molokini, masaj în cuplu pe balconul spa-ului la apus, serviciu personal cu petale de trandafir și șampanie...

Eu și Ethan schimbăm câteva priviri.

— De fapt, nouă ne plac mai mult activitățile în aer liber! intervin. Aveți ceva activități care să presupună mai multă robustețe și mai puțină... goliciune?

Am subliniat totul cu o pauză stânjenitoare, desigur.

Tânăra tușește.

— Veți găsi o listă mai detaliată în camera dumneavoastră. Studiați opțiunile, iar noi vă vom programa orice vă doriți.

Îi mulțumesc și arunc o privire furișă spre Ethan, care se uită la mine iubitor — ceea ce înseamnă că mi-a pregătit deja pomana fără

bufet, pentru că are de gând să măucidă și să-mi ascundă cadavrul.

Recepționera ne activează cartelele de la cameră și apoi i le întinde lui Ethan cu un zâmbet cald pe chip.

— Sunteți la ultimul etaj. Lifturile sunt acolo, după colț. Vă voi trimite bagajele sus imediat.

— Mulțumim! răspunde Ethan cu ușurință, fără să se apuce să povestească ce i s-a mai întâmplat în ultimul an.

Mă bucur însă să-l văd împiedicându-se aproape din mersul lui elegant, când domnișoara strigă în urma noastră:

— Felicitări, domnule și doamnă Thomas! Bucurați-vă de luna de miere!

Capitolul cinci

Încuietorea zornăie și ușa dublă se dă de perete. Mi se taie respirația. N-am mai stat niciodată într-un apartament, ce să mai vorbim de unul atât de opulent. Aprind în gând o lumânare pentru luna de miere visată de Ami și încerc să nu mă bucur pentru faptul că ea a rămas în St. Paul, pe patul de suferință, în timp ce eu mă aflu aici. Îmi vine greu însă să n-o fac. În mod obiectiv, lucrurile au ieșit în beneficiul meu.

Mă rog, în cea mai mare parte. Mă uit la Ethan, care-mi face semn cu mâna să deschid drumul. În fața noastră se află o cameră de zi foarte spațioasă, cu canapea, divan, două fotolii și o măsuță pentru cafea din sticlă, așezată pe un covor alb și pufos. Pe masă se află o frumoasă orhidee violet, așezată într-un coș de răchită, o telecomandă complicată, care arată de parcă ar putea controla o menajeră bionică, și o frapieră cu o sticlă de șampanie la rece, alături de două pahare care au gravate pe ele *Di* și *Dna*.

Îi întâlnesc privirea lui Ethan doar câteva clipe, suficient cât rânjetele noastre instinctive să apară imediat.

În partea stângă se află o zonă pentru servirea mesei, cu o masă cu sfeșnice din bronz și un bar cu tematică tiki, acoperit de tot soiul de pahare ornamentate pentru cocktailuri. Îmi imaginez deja cum dau peste cap vreo patru margarita și mă cuprinde amețeala la gândul băuturii gratis de care urmează să mă bucur.

Însă în capăt se află adevăratul punct forte al camerei: un perete cu uși de sticlă care se deschid spre un balcon cu vedere la valurile inspumate din Maui. Suspîn adânc și deschid ușile, pășind afară în bătaia brizei călduțe a lui ianuarie. Temperatura — atât de plăcută, atât de diferită de cea din Minnesota — îmi deschide ochii asupra realității extraordinare pe care o trăiesc: sunt în Maui, într-un apartament de vis, într-o excursie all-inclusive. N-am mai fost niciodată în Hawaii. N-am mai făcut niciodată ceva de vis, punct. Încep să mă legăn în pași de dans, însă devin conștientă de asta abia în clipa în care Ethan pășește pe balcon, ca un duș rece peste fantezia mea. Tușește și-și îndreaptă privirea pe deasupra valurilor. De parcă ar vrea să zică: *Ei, am văzut și lucruri mai frumoase.*

— Priveliștea asta este extraordinară! zic, aproape provocator.

Clipește încet spre mine și zice:

— Așa cum este și înclinația ta de a dezvălui prea multe detalii.

— Ți-am spus deja că nu știu să mint. M-am emoționat când am văzut că se uită la poza din buletinul lui Ami, bine?

Își ridică sarcastic mâinile în sus, în semn că se predă. Îi arunc o privire urâtă pe sub sprâncene Dlui Nesuferit și intru înapoi în cameră. În dreapta, chiar lângă intrare, se află o bucătărie micuță pe care nici măcar n-am băgat-o de seamă în drumul meu spre balcon. După bucătărie se află un hol care duce spre baie și, alăturat, dormitorul matrimonial. Intru și descopăr încă o baie, mult mai mare, cu o cadă uriașă, suficient de încăpătoare pentru două persoane. Mă întorc spre patul gigantic. Îmi vine să mă tăvălesc în el. Aș vrea să-mi dau jos hainele și să mă strecur între așternuturile de mătase...

Simt însă că trebuie să pun frână fanteziei mele.

Cum? Cum am reușit să ajungem până în acest punct fără să discutăm cum vom dormi? Am presupus amândoi că apartamentul pentru luna de miere va avea două dormitoare? Fără îndoială, niciunul dintre noi nu este dispus să împartă patul cu celălalt nici în ruptul capului, însă cum vom decide cine ia dormitorul? Desigur, cred că eu ar trebui să beneficiaz de el — dar, la cum îl știu pe Ethan, el crede probabil că va lua patul și că eu îmi voi construi fericită cortul meu de trol sub masa din sufragerie.

Ies din dormitor chiar în momentul în care Ethan trage ușile de la balcon, închizându-ne într-un moment penibil de coabitare neașteptată. Ne întoarcem privirile spre valize, amândoi deodată.

— Uau! zic.

— Da! aprobă.

— E foarte frumos.

Ethan tușește. În cameră, undeva, se află un ceas care ticăie prea tare în tăcerea stânjenitoare care s-a lăsat între noi.

Tic-tac.

Tic-tac.

Tic-tac.

— Este.

Ethan se întinde și-și scarpină gâtul. Pe fundal, valurile oceanului se sparg de mal.

— Și, bineînțeles, tu ești femeie, deci trebuie să iei tu dormitorul.

Parte din ceea ce spune este exact ce-mi doream să aud, iar cealaltă parte este pur și simplu groaznică. Îmi plec capul, încruntată.

— Nu iau dormitorul pentru că sunt femeie. Îl iau pentru că sora mea l-a câștigat!

Ridică din umeri și se crispează ca un țărănoi.

— Adică, dacă e să urmărim aceste standarde, atunci ar trebui să mi se cuvină mie, pentru că Ami a câștigat în parte datorită faptului că a folosit codul lui Dane de la Hilton.

— Însă ea a fost cea care a organizat totul. Dacă ar fi fost după Dane, ar fi sfârșit într-un motel din Mankato.

— Sper că-ți dai seama că acum te cerți cu mine doar de dragul de a te certa. Ți-am zis deja că dormitorul e al tău.

Îl arăt cu degetul.

— Și ce faci tu acum nu e ceartă?

Oftează de parc-aș fi cea mai enervantă persoană de pe pământ.

— Ia camera. Eu voi dormi pe canapea.

Îi aruncă o privire. Pare moale, sigur, însă tot canapea este și urmează să petrecem aici următoarele zece zile.

— Voi supraviețui! adaugă el, cu o doză de martiraj în voce.

— Bine, dacă ai de gând să te poți ca și cum îți datorez ție camera, atunci nu o vreau.

Respiră ușor, apoi se duce și-și ridică valiza și pornește spre dormitor.

— Stai! strig. Îmi retrag cuvintele! Vreau eu dormitorul!

Ethan se oprește și se întoarce spre mine.

— Îmi voi pune doar câteva dintre lucruri în sertare, ca să nu fiu nevoit să umblu mereu în valiză, timp de zece zile.

Îmi aruncă o privire peste umăr.

— Presupun că nu te deranjează?

Știe să-și dozeze atât de bine generozitatea și reacțiile pasiv-agresive încât nici nu mai știu cât de bătăran este în realitate. Îmi e imposibil să calculez corect doza de sarcasm.

— E în ordine!

Apoi adaug cu mărinimie:

— Folosește cât de mult spațiu vrei din dulap.

Îi aud chicotelile amuzate în timp ce dispare în cameră.

Concluzia este că nu ne înțelegem. Însă cealaltă concluzie ar fi că nici nu trebuie s-o facem! Îmi simt pieptul inundat de speranță ca de heliu. Eu și Ethan putem să împărțim spațiul fără să fim nevoiți să interacționăm și putem face orice ne dorim pentru a transforma timpul pe care-l avem la dispoziție în propria vacanță de vis.

Plătesc ca partea mea din paradis să includă spa, tiroliană, scufundări și orice alt tip de aventură la care mă pot gândi — inclusiv dintre cele de tip alcoolic. Dacă pentru Ethan vacanța perfectă înseamnă lăncetă, vânat și oftat, poate să facă toate astea oriunde vrea el, însă eu nu am de gând să le îndur.

Îmi verific repede e-mailul și văd că am un mesaj nou de la Hamilton. Oferta este... ei bine, să zicem că e îndeajuns de bună încât să nu mai fiu nevoită să aflu și alte detalii pentru a fi sigură că voi accepta postul. Ar putea să-mi spună că am biroul pe marginea unei prăpăstii și tot așa accepta pentru salariul acesta. Îmi scot tableta și semnez digital toate actele, apoi le trimit.

Văzând practic de emoție, trec în revistă lista de activități oferite de hotel și mă decid că trebuie să încep cu un masaj facial și o exfoliere corporală la spa, ca să sărbătoresc. Singură. Nu cred că Ethan este genul care să se răsfețe cu tratamente cosmetice. Cel mai groaznic scenariu ar fi acela în care ar veni și mi-ar ridica felia de castravete de pe ochi ca să se uite urât la mine în timp ce eu stau întinsă în halat, la relaxare.

— Ethan! îl strig. Ce planuri ai pentru această după-amiază?

În tăcerea care se lasă câteva clipe, pot parcă să-i simt panica la ideea că așa putea să-i solicite compania.

— Nu te întrebam pentru că vreau să petrecem timp împreună! adaug repede.

Exită din nou, apoi, când într-un final răspunde, vocea îi sună atât de firav, încât mi se pare că vorbește din dulap.

— Slavă Cerului.

Ei bine.

— Eu mă voi duce jos, la spa.

— Fă ce-ți pofteste inima! Dar te rog să nu consumi tot creditul pentru masaje.

Mă strămb, deși nu poate să mă vadă.

— De câte ori crezi că voi fi masată într-o singură după-amiază?

— Aș prefera să nu mă gândesc la asta.

Arăt degetul mijlociu în direcția lui, verific dacă spa-ul are dușuri, apoi îmi iau cardul și-l las pe Ethan să-și despacheteze ursuz bagajul în continuare.

După trei ore de răsfăț în contul numelui lui Ami, încep să mă simt puțin vinovată. Fața mi-e exfoliată, masată și hidratată. Corpul mi-a fost acoperit în nămol, apoi curățat până când pielea mi-a devenit roșie și hipersensibilă, apoi acoperit cu prosoape calde cu eucalipt.

Îmi promit să pun deoparte bani la fiecare salariu ca să-mi pot trimite sora la un spa de lux după ce nu se va mai simți „ca un cadavru reanimat”. Poate că nu e același lucru ca o excursie în Maui, însă am de gând să fac tot ce pot ca s-o răsplătesc pentru ceea ce trăiesc acum. Singura mea responsabilitate săptămâna aceasta este să dau bacșișuri personalului; mi se pare de necrezut. Eu nu sunt genul care să trăiască astfel de experiențe extatice, transcendente, la spa. Eu sunt genul care se alege cu o infecție fungică la deget după o pedi-chiură în oraș și cu o arsură inghinală la vreun spa din Duluth.

Moale ca o meduză și îmbătătată de endorfine, mă uit la terapeuta mea, Kelly:

— A fost... extraordinar. Dacă voi câștiga vreodată la loterie, mă voi muta aici și am să te plătesc să-mi faci asta în fiecare zi.

Probabil aude astfel de cuvinte zilnic, însă râde ca și cum aș fi spus ceva foarte inteligent.

— Mă bucur că te-ai simțit bine.

Că m-am simțit bine e puțin spus. Nu doar că a fost de vis, dar m-a și ținut departe de Ethan pentru trei ore.

Sunt condusă înapoi în salon, unde mi se spune că pot petrece atât de mult timp pe cât doresc. Mă afund în canapeaua de pluș și-mi scot telefonul din buzunarul halatului. Nu sunt deloc surprinsă să văd că am mesaje de la mama (*Spune-i tatălui tău să ia hârtie igienică și Gatorade*), Ami (*Spune-i mamei să plece acaaasă*), Diego (*Asta*

este pedeapsa pe care o primesc pentru că am râs de părul decolorat al Nataliei? Aș putea zice că-mi pare rău, însă am văzut mopuri cu mai puține vârfuri despicate) și Jules (Te superi dacă stau la tine cât ești plecată? Virusul ăsta e ca o ciumă și s-ar putea să fiu nevoită să dau foc apartamentului).

Prea obosită și afabilă ca să mă ocup cu astfel de lucruri acum, ridic un număr din revista *Us Weekly* care se vede că s-a bucurat de mulți cititori. Însă nici măcar bârfele despre vedete sau cele mai recente întâmplări dramatice de la *Burlacul* nu mă pot ține trează și simt cum mi se închid pleoapele din cauza extenuării.

— Doamnă Torres?

— Ăă? murmur adormită.

— Doamnă Torres, dumneavoastră sunteți?

Îmi deschid brusc ochii și aproape vărs apa de castravete pe care o am așezată în echilibru precar pe piept. Mă ridic în capul oaselor și aproape singurul lucru pe care-l văd este o mustață albă, enormă.

Ah. Cunosc această mustață; am făcut cunoștință cu această mustață la un interviu foarte important. Îmi amintesc că atunci mi-am zis: *Uau, o clonă a lui Sam Elliott este director general la BioSciences Hamilton. Cine ar fi crezut?*

Îl măsoar. Da, copia fidelă a lui Sam Elliott — Charles Hamilton, noul meu șef — stă chiar în fața mea la Spa Grande în Maui.

Ia stați așa... ce?!

— Domnule Hamilton! Bună!

— Am zis eu că tu ești!

Arată mai bronzat decât era ultima oară când l-am văzut, cu câteva săptămâni în urmă, părul alb îi este puțin mai lung și, în mod cert, atunci nu purta halat alb pufos și papuci.

Traversează camera spre mine, cu mâinile desfăcute pentru o îmbrățișare.

Ah. Bun, deci ne vom îmbrățișa. Mă ridic și sunt sigură că bagă de seamă disconfortul care mi s-a întipărit pe chip — pentru că de obicei nu-mi îmbrățișez șefii, mai ales când am pe mine doar un

halat —, apoi își dă și el seama că e mult prea relaxat și că, de fapt, nici el nu obișnuiește să-și îmbrățișeze angajații. Însă acum, că ne-am pornit, mergem până la capăt și sfârșim într-o îmbrățișare șuie, pe o parte, ca să ne asigurăm că halatele nu ni se vor desface.

— Ce mică-i lumea! zice, după ce ne despărțim. Îți reîncarci bateriile înainte de a începe noua noastră aventură la Hamilton? Exact ce aștept de la angajații mei! Nu poți să ai grijă de alții dacă nu ai grijă de tine mai întâi.

— Exact!

Nervii îmi sunt întinși la maximum, adrenalina îmi pompează în vene. E de-a dreptul traumatizant să treci de la starea Zen la starea de alertă pentru Șef Nou. Îmi trag mai strâns halatul pe mine.

— Vreau să vă mulțumesc încă o dată pentru oportunitate. Sunt mai mult decât entuziasmată să mă alătur echipei voastre.

Domnul Hamilton își flutură mâna.

— Din clipa în care am vorbit am știut că te potrivești perfect în echipa noastră. Dedicarea pe care ai arătat-o la Butake este admirabilă. Eu am o vorbă: Hamilton n-ar fi nimic fără oamenii extraordinari care lucrează aici. Onestitate, integritate și loialitate — acestea sunt principiile după care ne ghidăm.

Dau din cap aprobator. Îmi place domnul Hamilton — are o reputație impecabilă în domeniul bioștiințelor și este cunoscut pentru faptul că este un director foarte implicat —, însă nu pot să nu bag de seamă că această replică este aproape identică cu cea pe care mi-a rostit-o la încheierea interviului de angajare. Acum, după ce eu însămi am mințit în fața a vreo douăzeci de angajați ai hotelului, cuvintele lui sună mai degrabă amenințător decât inspirațional.

De cealaltă parte a holului se aud niște pași grăbiți și ușa se deschide, înăuntru dând năvală Kelly, foarte panicată.

— Doamnă Thomas!

Îmi cade cerul în cap.

— Oh, slavă cerului că sunteți încă aici! V-ați uitat verigheta în sala pentru tratamente corporale.

Își întinde mâna și îmi așază în palmă inelul simplu din metal prețios.

Urlu pe dinlăuntru, însă reușesc să-i fac un semn vag de mulțumire.

— Doamna Thomas? intervine imediat Hamilton.

Terapeuta se uită când la unul, când la celălalt, în mod vizibil confuză.

— Vreți să spuneți Torres! zice el.

— Nu...

Kelly se uită la fișa ei, apoi din nou la noi.

— Dumneaei este doamna Thomas. Doar dacă nu cumva... s-a produs vreo greșeală?

Îmi dau seama ce variante am:

1. Aș putea să recunosc că a trebuit să iau luna de miere a surorii mele pentru că ea s-a îmbolnăvit și că mă prefac că sunt căsătorită cu un tip pe nume Ethan Thomas, doar pentru a beneficia de acest pachet minunat pentru tineri căsătoriți sau
2. Aș putea să-i mint în față și să le spun că abia m-am căsătorit și, prostuța de mine, nu m-am obișnuit încă cu noul nume.

În ambele cazuri voi părea o mincinoasă. Cu prima opțiune îmi păstrez integritatea. Totuși, dacă o aleg pe cealaltă, nu-mi voi dezamăgi noul șef (mai ales că jumătate din interviul meu s-a axat asupra ideii de a construi un mediu de lucru condus de „moralitate“, în care oamenii „prețuiesc onestitatea și integritatea mai presus de orice“) și nu voi ajunge să dorm pe plajă, infometată și șomeră, cu o factură uriașă pentru hotel și spa în buzunar.

Știu care este alegerea corectă, însă n-o fac.

— Ah, da. M-am căsătorit recent.

Of, Doamne! De ce? De ce rostesc aceste cuvinte? Este cea mai proastă alegere pe care puteam s-o fac. Pentru că, după ce ne întoarcem acasă, va trebui să mă prefac că sunt căsătorită de fiecare

dată când mă întâlnesc cu domnul Hamilton — ceea ce s-ar putea întâmpla zilnic — sau să inventez un divorț fals, survenit imediat după nunta mea falsă.

Off!

Zâmbește atât de larg încât i s-au ridicat colțurile mustății. Terapia este ușurată că momentul de tensiune s-a evaporat și se scuză cu un zâmbet, părăsind camera. Domnul Hamilton își întinde mâna.

— Ei, ce vești minunate! Unde s-a ținut nunta?

Cel puțin în privința asta nu trebuie să mint.

— La Hilton, în centrul orașului St. Paul.

— Doamne! Sunteți la început de drum! Ce binecuvântare!

Se apleacă spre mine și face cu ochiul.

— Eu și Molly a mea am venit aici ca să sărbătorim cea de-a treizecea noastră aniversare. Vă vine să credeți?

Fac ochii mari, de parcă ar fi absolut *de necrezut* că acest domn cu părul alb poate fi căsătorit de atât de mulți ani și bâigui ceva despre cât de minunat și de grozav este și despre *cât de... fericiți* trebuie să fie.

Apoi domnul Hamilton mă izbește, metaforic vorbind, cu un topor în cap.

— Ce-ar fi să luăm toți patru cina împreună?

Eu și Ethan, la masă, unul lângă celălalt, obligați să... ne atingem, să zâmbim și să ne prefacem că suntem îndrăgostiți?

Încerc să nu bufnesc în râs.

— Ah, dar n-am vrea să vă deranjăm. Probabil că nu aveți niciodată timp să petreceți în cuplu.

— Ba sigur că avem! Copiii nu mai locuiesc cu noi — am rămas doar noi doi în casă. Haide! Este ultima noastră seară în Maui și, ca să fiu sincer, cred că i s-a acrit deja de mine.

Râde cu poftă.

— Nu ne-ați deranja deloc!

Dacă o exista vreo cale de scăpare din această situație, ei bine, mie nu-mi vine suficient de repede în minte. Mă văd nevoită să merg la tăiere.

Cedez cu un zâmbet, sperând că nu arăt pe cât de îngrozită mă simt. Am nevoie de locul acesta de muncă și vreau cu orice preț să-i fac o impresie bună domnului Hamilton. Va trebui să-i cer lui Ethan o favoare uriașă. Îi voi rămâne atât de îndatorată încât îmi vine să urlu.

— Desigur, domnule Hamilton. Eu și Ethan am fi încântați.

Își întinde mâna spre mine și îmi strânge umărul.

— Spune-mi Charlie.

Holul tremură ușor și se alungește în fața mea. Aș vrea să nu fie doar o iluzie provocată de panică și să am de străbătut cu adevărat vreo 10 kilometri până la apartament. Însă nu este așa și, mai curând decât mi-aș fi dorit, intru înapoi în cameră. Jumătate din mine speră ca Ethan să fie plecat pe undeva, într-o aventură extraordinară, până mâine. Cealaltă jumătate și-ar dori să fie aici, ca să ne putem prezenta la cina cu soții Hamilton.

Îl văd imediat ce intru. E pe balcon. De ce stă în camera de hotel când suntem în Maui? Acum, dacă stau bine să mă gândesc, asta aș face și eu. Mă zburlesc instinctiv la gândul că aș putea avea ceva în comun cu Ethan.

Cel puțin s-a schimbat într-un tricou și în pantaloni scurți și stă cu picioarele goale rezemate de balustradă. Vântul îi zburlește părul negru, însă îmi imaginez că se uită urât la valuri, muștrându-le tăcut că nu sunt și mai grozave.

Mă apropiu de el și bag de seamă că ține în mână un pahar înalt de cocktail. Are brațele bronzate și tonifiate, iar picioarele sunt surprinzător de musculoase și par să nu se mai termine. Nu știu de ce, însă mă așteptam ca în tricou și pantaloni scurți să arate ca un vrej de fasole în bătaia vântului, subțire și cu unghiuri ciudate. Poate pentru că este atât de înalt. Sau poate pentru că era mai ușor să-mi zic că are doar o față frumoasă și hainele ascund un corp deșirat și slăbănog.

Adevărul este însă că e atât de bine proporționat încât nu mi se pare corect.

Deschid ușa cât pot de încet; pare relaxat. Sunt sigură că se gândește cum să înece câțiva cățeluși, însă nu vreau să-l judec. Cel puțin nu înainte de a mă însoți la cina cu șeful meu. După, mai vedem noi.

Îmi dau seama că va trebui să încerc să-l vrăjesc, așa că îmi iau o față zâmbitoare.

— Hei!

Se întoarce, cu ochii lui albaștri mijiiți spre mine.

— Olivia.

Uau, a cam început să mă plictisească cu jocul ăsta stupid al lui.

— Ce mai pui la cale, Elijah?

— Mă bucur de priveliște.

Ei bine, asta... sună drăguț.

— Nu știam că te ocupi cu așa ceva.

Își întoarce din nou privirea spre apă.

— Cu ce?

— Cu bucuratul?

Ethan râde de parcă nu-i vine să creadă ce aude. Îmi zic că aș putea să mai lucrez la capitolul vrăjeală.

— Cum a fost masajul? mă întreabă.

— Grozav.

Caut în minte și alte cuvinte care să nu-mi trădeze panica.

— Foarte relaxant.

Își întoarce din nou privirea spre mine.

— Așa arăți tu relaxată? Uau!

Pentru că nu mai adaug nimic, mă întreabă:

— Ce-ai pățit? Ești mai ciudată decât de obicei.

— Nu te-am mai văzut niciodată în pantaloni scurți! recunosc.

Picioarele lui, în special mușchii, sunt ceva nou pentru mine. Mă redresez repede, încercând să înlătur nuanța admirativă pe care o am în voce.

— E jenant.

— Păi, nu e același lucru cu a scoate la înaintare un decolteu adânc — zice, fluturându-și mâna —, dar, din câte știu, pantalonii scurți sunt considerați o ținută decentă pe insulă.

Sunt sigură că este un alt apropo la rochia mea de domnișoară de onoare, însă nici nu mă mai deranjez să dau o replică.

— Să vezi ce chestie amuzantă...

Îmi trag un scaun lângă el.

— Mai știi că în aeroport am aflat că am primit postul la Hamilton?

Dă din cap, deja plictisit.

— Ei bine, ghici cine e aici?

Încerc să mimez entuziasmul scuturându-mi mâinile într-o mișcare de jazz.

— Domnul Hamilton în persoană!

Ethan își întoarce imediat capul spre mine. Îi citesc spaima în ochi: nu mai putem să fim complet anonimi.

— Aici-aici? În complex?

— M-am întâlnit cu el la spa.

Apoi, fără să fie deloc nevoie, adaug:

— Era în halat. M-a îmbrățișat! A fost foarte ciudat. În fine, deeci ne-a invitat la cină în seara asta. Alături de soția lui.

Râde scurt.

— Nu, mersi.

Îmi strâng degetele în pumni ca să nu mă ridic la el și să-l plesnesc. Mă gândesc însă că un pumn în față ar putea lăsa urme, așa că-mi întind palmele și le bag sub mine.

— Terapeuta de la spa mi-a spus doamna Thomas. De față cu domnul Hamilton.

Fac o pauză, ca să văd dacă se prinde. Cum nu reacționează, adaug:

— Înțelegi ce zic? Noul meu șef crede că m-am măritat!

Ethan clipește încetșor.

— Ai fi putut să-i spui că ne prefacem doar.

— În fața unui membru al personalului? Nu aveam cum. Și, în plus, domnul Hamilton ține foarte mult la încredere și integritate. Pe

moment am simțit că cea mai bună idee este să duc minciuna mai departe, însă acum ne-am ars, pentru că el crede că *m-am căsătorit*.

— Crede asta pentru că tu i-ai spus-o!

— Ia mai taci, Ethan!

Mă aplec, ronțăindu-mi unghiile.

— Ar putea să iasă bine până la urmă, nu? Adică îi pot spune că te-ai dovedit a fi un soț abuziv și am cerut anularea căsătoriei după această călătorie. N-are de unde să știe că nu am spus adevărul.

Mă ridic, fulgerată de o idee.

— Ahh! Aș putea să-i spun că ai murit!

Ethan se holbează la mine.

— Am mers să facem scufundări.

Mă încrunt.

— Dar, din păcate, tu nu te-ai mai întors niciodată din adâncuri.

Clipește uluit.

— Ce? Oricum n-ai să-l mai vezi niciodată în viață după seara asta. Nu trebuie să te placă. Sau să, înțelegi tu, să știe că existi în continuare.

— Pari destul de convinsă că voi veni la cină.

Îmi iau cea mai dulce față. Îmi încrucișez picioarele și apoi le desfac. Mă aplec, îmi flutur genele și zâmbesc.

— Te rog, Ethan? Știu că-ți cer mult.

Se lasă pe spate.

— Ai ceva în ochi?

Îmi las umerii-n jos și gem. Nu pot să cred că sunt pe cale să spun ceea ce urmează să spun.

— Îți cedez dormitorul dacă vii în seara asta și-ți joci rolul.

Își mușcă buzele gânditor.

— Deci va trebui să ne prefacem că suntem căsătoriți? Adică să ne atingem și să fim... drăgăstoși?

Ethan scuibă cuvântul *drăgăstoși* așa cum cei mai mulți oameni ar spune *sfârtecare*.

— Ar însemna foarte mult pentru mine.

Îmi zic că l-am convins. Îmi trag scaunul puțin mai aproape.

— Promit că voi fi cea mai bună falsă nevastă pe care ai avut-o vreodată.

Își ridică paharul și-l dă pe gât. Bineînțeles, nu bag de seamă cât de lung și de bine definit arată gâtul lui în timp ce înghite.

— Bine. Vin.

Aproape că mă topesc de ușurare.

— Mulțumesc din suflet, of, Doamne!

— Dar iau eu dormitorul.

Capitolul şase

SOS

AMI

DL HAMILTON ESTE AICI ȘI I-AM SPUS CĂ
M-AM CĂSĂTORIT — NU ȘTIU DE CE? ACUM
TREBUIE SĂ MĂ PREFAC CĂ SUNT CĂSĂTORITĂ
CU ETHAN PE ÎNTREAGA DURATĂ A UNEI CINE
ȘI CEL MAI PROBABIL VOI FI CONCEDIATĂ ȘI VA
TREBUI SĂ DORM LA TINE ÎN CADĂ, PENTRU CĂ
NU ȘTIU SĂ MINT.

AMI, SORA TA GEAMĂNĂ ARE O URGENTĂ

STOP

Nu mai am fluide în corp

Am stat cu mama non-stop în ultimele 36 de ore

Dacă nu mor din asta, s-ar putea ca altcineva să fie nevoit să mă omoare. Sau s-o omoare pe ea.

ZI MAI ÎNCET

Scuze, scuze

DAR SIMT CĂ ÎMI PIERD MINȚILE

Noul tău șef este în același hotel? În Maui?!

E aici împreună cu soția, își aniversează căsătoria.

Cineva m-a strigat dna Thomas și se pare că asta m-a făcut să-mi pierd cumpătul

Dar lumea îți va spune doamna Thomas pe toată durata sejurului.

Ai face bine să te obișnuiești. Și să te calmezi. Ai totul sub control.

Știi cu cine vorbești? Nu am nimic sub control.

Încearcă să dai răspunsuri scurte și simple.

Când devii agitată, pari vinovată.

Oi, Doamne! Exact asta a zis și Ethan

Ei, cine ar fi zis că Ethan e un băiat deștept

Și acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să vomit pentru a 50-a oară pe ziua de astăzi

Nu-ți irosi excursia

Mă uit în jos la ecranul telefonului. Mi-aș dori atât de mult ca sora mea să fie aici cu mine. Știam eu că lucrurile merg prea bine. Îi trimit rapid încă un mesaj, rugând-o să mă sune pe seară, ca să-mi spună cum se simte, apoi îi scriu lui Diego.

Cine e

Într-un răstimp să mint

BINE. Pe cine trebuie să mintim?

LA NAIBA, DIEGO!

În Maui???

Pe noul meu șef.

Nici să nu-ntrebi.

Spune-mi doar cum ai reușit să ai o relație
cu gemenii tăi fără ca vreunul dintre ei să
se prindă

Învată-mă, Maestre Yoda

În primul rând, minti doar când e
nevoie și nu te complici.

Tu ai tendința să supraexplici totul,
mi-e mie jenă pentru tine.

SĂ TRECEM MAI DEPARTE

Trebuie să te gândești dinainte la o poveste.

Nu încerca să inventezi ceva din mers. Sfinte
Doamne, nu te pricepi deloc la asta

Nu te agita și, orice ai face, nu-ți atinge fața.
Tu faci chestiile astea. Stai potolită

Ah, și dacă poți, atinge-l.

Asta accentuează sentimentul de intimitate
și-l va face să vrea să-și dea jos pantalonii în
loc să stea să pună întrebări

Zic doar că nu strică

Diego.

Tu ești omul de știință. Cercetează.

Îmi ridic privirea de la căutarea mea pe Google când aud un ciocănit la ușă.

— N-aș vrea să mă port clișeistic și să vorbesc ca un adevărat soț care te grăbește pentru că suntem în întârziere...

Urmează o pauză și parcă-l văd pe Ethan, de cealaltă parte a ușii, uitându-se la ceas încruntat.

—...dar e aproape ora șase.

— Știu.

Reușesc să păstrez în mine versiunea isterică a acestui răspuns. După ce l-am convins pe Ethan să meargă la cină, am dat fuga în dormitor ca să probez toate hainele pe care le-am adus cu mine, apoi le-am trimis panicată mesaje lui Diego și surorii mele. Camera este răvășită, iar eu nu sunt deloc sigură că acum sunt mai pregătită decât eram cu o oră în urmă. Sunt vrașiște.

Vocea lui Ethan se aude din nou prin ușă, mai aproape de această dată.

— Știu, adică *Sunt aproape gata* sau *Știu și eu cât e ceasul și te rog să-ți vezi dracului de treabă?*

Ambele variante, dacă e să fiu sinceră.

— Prima.

Ethan bate la ușă.

— Pot să intru în camera mea?

Camera mea. Îi deschid ușa, încântată de dezordinea pe care o las în urmă.

Ethan intră. Urmează să-l cunoască pe șeful meu și să-și petreacă următoarele ore mințind din greu, iar el se prezintă în jeanși negri și un tricou de la magazinul berăriei Surly. Arată de parcă ar ieși să

mănânce ceva la colț, nu ca atunci când urmează să ia cina cu noul șef al soției. Faptul că este calm nu face decât să mă neliniștească și mai tare, pentru că, desigur, el nu își face griji, pentru că el nu are nimic de pierdut. Simt cum mă cuprinde panica. *Ethan* are totul sub control. Eu, nu.

Își aruncă privirea prin cameră și-și trece neliniștit mâna prin păr. Bineînțeles, șuvițele cad perfect la loc.

— Toate astea au fost într-o singură valiză?

— Sunt complet depășită de situație.

— Asta a fost și părerea mea generală de până acum. Trebuie să-mi spui mai clar la ce te referi acum.

Mă las pe pat, dând cu piciorul la o parte un sutien roz-aprins. Încep să gem când văd că mi s-a agățat de tocul pantofului.

— De fiecare dată când spun o minciună sunt prinsă. Odată i-am spus profesorului că n-am putut să ajung la oră pentru că a trebuit să am grijă de colega mea de cameră care era bolnavă și, când și-a ridicat privirea, colega mea a trecut pe hol, chiar pe lângă noi. O știa de la cursul lui de marți și joi.

— Greșeala ta a fost că te-ai prezentat în persoană. Trebuia să trimiți un e-mail, așa cum face orice mincinos.

— Odată, în liceu, l-am rugat pe vărul Miguel să sune la școală ca să spună că sunt bolnavă, prefăcându-se că este tatăl meu, însă cei de la secretariat au sunat-o apoi pe mama ca să confirme, pentru că tata nu mai sunase niciodată la școală.

— Păi, a fost vina ta, pentru că nu ai plănuit bine. Ce relevanță au aceste lucruri însă pentru situația de acum?

— Sunt relevante, pentru că încerc să arăt ca o nevastă și am făcut cercetări despre cum să minți mai bine.

Ethan se întinde spre piciorul meu, îmi cuprinde gamba cu o mână caldă și culege sutienul agățat de tocul pantofului.

— Bun. Nevestele arată într-un anume fel?

Înhaț sutienul de pe degetul pe care-l ține atârnat, legănându-l ușor.

— Știu și eu, ca Ami?

Râsul lui gâlgâit răsună în întreaga cameră.

— Mda, cu asta n-ai cum s-o scoți la capăt.

— Hei, suntem surori gemene!

— Nu are nicio legătură cu trăsăturile fizice!

Salteaua se îndoaie sub greutatea lui când se așază lângă mine.

— Ami are un fel de încredere greu de pus în cuvinte. Ține de postură, de felul în care se poartă. Adică, indiferent de ce se întâmplă, ea pare suficient de calmă și de relaxată cât pentru amândouă.

Sunt sfâșiată între mândria pe care o simt pentru sora mea — pentru că, da, chiar inspiră aceste lucruri celor din jur — și curiozitatea vanitoasă de a afla ce crede despre mine. Vanitatea și partea combativă din mine care ies la iveală în preajma lui Ethan câștigă.

— Și eu ce fel par?

Aruncă o privire spre telefonul meu și sunt sigură că poate citi cuvintele *Cum să minți convingător* în bara de căutări.

— Pari ca și cum ar trebui să te pui în genunchi și să te rogi.

Sunt pe cale să-l împing jos din pat, dar el se uită la ceas și apoi din nou la mine, ca un apropo.

Am decodat mesajul pasiv-agresiv. Mă ridic și arunc o ultimă privire în oglindă, apoi mă întind să-mi iau geanta.

— Să isprăvim odată cu asta.

În timp ce ne îndreptăm spre lift, faptul că Ethan reușește cumva să arate bine chiar și în lumina de neon care nu fletează pe nimeni, îmi reamintește cât de nedreaptă este viața. Umbrele îi accentuează trăsăturile în loc să le transforme caricatural. În fața ușilor cu oglinzi bag de seamă că efectul nu este același și la mine.

De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, Ethan mă împinge ușor cu șoldul.

— Potolește-te! Arăți bine.

Bine, îmi zic. Pentru o femeie căreia îi place să mănânce brânzeturi. Pentru o femeie ai cărei sâni se revarsă din rochia de domnișoară

de onoare. Pentru o femeie care îți merită disprețul, pentru că nu este perfectă.

— Te aud cum întorci cuvântul acela pe toate fețele în minte, deși nu asta a fost intenția mea. Arăți grozav.

Intrăm în lift și Ethan apasă butonul pentru lobby, apoi adaugă:

— Ca întotdeauna.

Aceste ultime două cuvinte mi se învârt o vreme prin cap, înainte de a le înțelege. Întotdeauna arăt grozav? Pentru cine? Pentru Ethan?

Coborâm și mi se pare că liftul își ține respirația alături de mine. Îmi întâlnesc reflexia în oglindă și-i arunc o privire lui Ethan.

Ca întotdeauna.

Roșeața i se ridică în obraji și arată de parcă ar fi fericit dacă s-ar rupe acum cablurile de la lift și am muri amândoi.

Tușesc.

— Un studiu din 1990 arată că este mai ușor să prinzi pe cineva mințind dacă este prima oară când spune minciuna. Ar trebui să ne gândim la ce vom spune.

— A trebuit să cauți pe Google ca să afli asta?

— Mă descurc mai bine când mă pregătesc dinainte. Știi tu, repetiția este mama învățaturii.

— Bine.

Face o pauză și se gândește.

— Ne-am cunoscut prin intermediul unor prieteni — ceea ce practic nu este o minciună, deci îți va fi greu să o dai în bară cu asta — și ne-am căsătorit săptămâna trecută. Sunt cel mai norocos bărbat de pe pământ etcetera, etcetera.

Aprob.

— Niște prieteni ne-au făcut cunoștință, am fost iubiți o perioadă și apoi, Doamne sfinte, am fost atât de surprinsă când m-ai implorat să mă căsătoresc cu tine.

Ethan zâmbește.

— M-am așezat în genunchi pe când eram în excursie la Moose Lake. Te-am cerut cu un inel de ciocolată.

— Îmi plac detaliile! Am mirosit a foc de tabără o zi întreagă, însă nouă nu ne-a păsat, pentru că fuseserăm fericiți și sărbătoriserăm cu sex la cort.

În lift se lasă o liniște mormântală. Mă uit la Ethan cu o combinație stranie de groază și bucurie pentru că am reușit să-l amuțesc folosindu-mă de ideea că ar putea face sex cu mine. Într-un final, murmură:

— Mda. Am putea lăsa probabil deoparte acest ultim detaliu în fața șefului tău.

Ador cât de prost l-am făcut să se simtă.

— Și, ține minte, nu am menționat nimic despre tine sau despre logodnă la interviu, așa că trebuie să ne prefacem puțin luați prin surprindere de evenimente.

Liftul se oprește și ușile se deschid spre lobby.

— Nu cred că la partea asta vom avea probleme.

— Și să fii fermecător! zic. Dar nu într-atât încât să te adore, ci cât să te considere de treabă. N-ar trebui ca după această cină să plece cu dorința de a mai petrece timp în compania ta. Pentru că în cele din urmă vei muri sau te vei dovedi a fi o persoană groaznică.

Îi observ uitătura puțin încruntată în timp ce înaintăm pe hol și nu pot să mă abțin să nu adaug:

— Adică fii tu însuși!

— Oh, frate! Ce bine voi dormi la noapte!

Se întinde, de parcă s-ar pregăti să se lungească precum o stea-de-mare în patul uriaș.

— Să ai grijă pe partea stângă a canapelei. Am stat eu acolo azi în timp ce citeam și am simțit un arc care înțeapă puțin.

Holul răsună cu o muzică blândă, în timp ce noi ne îndreptăm spre ieșire. Restaurantul este chiar pe plajă, ceea ce este foarte convenabil, pentru că, atunci când bomba aceasta cu ceas îmi va exploda în față, îmi va fi la îndemână să mă înece în ocean.

Ethan deschide ușa spre grădină și îmi face semn s-o iau înainte pe o potecă luminată.

— Cum ziceai că se numește compania asta?

— BioSciences Hamilton. Este una dintre cele mai cunoscute companii de medicamente biologice, iar pe partea de cercetare au venit cu un nou vaccin împotriva gripei. Din ce am citit, pare de-a dreptul revoluționar. Mi-am dorit foarte mult acest post, așa că poate ai putea menționa cât de fericiți suntem că m-am angajat și că numai despre asta vorbesc de când am aflat.

— Se presupune că suntem în luna de miere și tu vrei să spun că ai vorbit non-stop despre vaccinul lor antigripal?

— Da, așa aș vrea.

— Ce post ziceai că ai primit? Femeie de serviciu?

Oh, în sfârșit, după cum mă așteptam.

— Sunt mediator între medicină și cercetare, Eragon. Practic, discut cu doctorii despre produsele noastre dintr-o perspectivă mai științifică decât a celor din departamentul de vânzări.

Îl privesc. Arată de parcă ar încerca să tocească pe ultima sută de metri pentru un test important.

— Șeful meu și soția lui au venit în Maui ca să sărbătorească treizeci de ani de căsnicie. Dacă avem noroc, îi vom putea întreba o mulțime de lucruri despre relația lor, iar noi nu va trebui să vorbim.

— Pentru o persoană care pretinde că nu este deloc norocoasă, pui cam multe în cărca norocului.

Se uită la mine uimit când citește pe chipul meu că abia acum mi-am dat seama de asta. Ne oprim în fața unei fântâni arteziene cu apă sclipitoare și Ethan scoate un bănuț din buzunar — nu însă *acel* bănuț — și-l aruncă în bazin.

— Serios, liniștește-te! Totul va fi bine.

Încerc. Înaintăm pe potecă spre o clădire în stil polinezian, cu un acoperiș de stuf. Înăuntru ne ducem direct la standul amfitrioanei.

— Cred că rezervarea este făcută pe numele de Hamilton, zice Ethan.

Îmbrăcată toată în alb, cu excepția unei gardenii uriașe pe care o are prinsă în păr, fata cercetează ecranul pe care îl are în față și apoi își ridică privirea spre noi cu un zâmbet luminos.

— Pe aici, vă rog.

Mă dau puțin într-o parte, ca să trec pe lângă scenă, și atunci se întâmplă! Ethan se apropie, își lipește mâna de spatele meu și, dintr-odată, bulele noastre individuale, atent conservate, se sparg și se întrepătrund.

Se uită la mine cu un zâmbet dulce și ochi albaștri iubitori și-mi face semn, cu mâna care nu se află lipită de spatele meu, s-o iau înainte. Transformarea este... uimitoare. Năucitoare. Am un gol în stomac, inima mi s-a urcat în gât și simt fiori pe fiecare petic de piele.

Restaurantul este înălțat deasupra unei lagune, iar masa noastră are vedere la apă. Interiorul este elegant și intim, decorat cu suporturi de lumânări din sticlă și felinare din răchită, care fac locul să scânteieze.

Domnul Hamilton se ridică atunci când ne vede. Din fericire, halatul alb a fost înlocuit cu o cămașă înflorată. Mustața uriașă e la fel de prezentă ca întotdeauna.

— Iată-i! ciripește, dând din cap spre mine și întinzându-i mâna lui Ethan.

— Draga mea, ea este Olive, noua membră a echipei noastre, despre care ți-am povestit, și soțul ei...

— Ethan! completează el și zâmbetul lui fermecător mă lovește drept în vagin.

— Ethan Thomas.

— Mă bucur să te cunosc, Ethan. Ea este soția mea, Molly.

Charles Hamilton arată spre brunetica de lângă el, cu obraji imbujorați și gropițe adânci care o fac să pară mult prea tânără pentru o femeie care sărbătorește trei decenii de căsnicie.

Dăm cu toții mâna și Ethan îmi trage scaunul. Zâmbesc și mă așez cu grijă. Partea rațională a creierului meu îmi zice că nu ar face așa ceva, însă cealaltă parte se așteaptă ca Ethan să îmi tragă scaunul de sub mine.

— Vă mulțumim mult pentru invitație! zice Ethan, cu zâmbetul lui strălucitor.

Își lasă lejer brațul pe spătarul scaunului meu, aplecându-se.

— Olive este atât de entuziasmată să lucreze pentru dumneavoastră. Numai despre asta vorbește, nu-i mai tace gura!

Râd râsul meu de *ha-ha*, ce *pișicher* și-l calc ușor pe picior, pe sub masă.

— Sunt bucuros că nu au pus alții înainte mâna pe ea! zice domnul Hamilton. Suntem norocoși s-o avem. Și ce surpriză să aflăm că voi doi v-ați căsătorit!

— S-a întâmplat pe nepusă masă! zic și mă aplec spre Ethan, încercând să par naturală.

— Ne-a luat prin surprindere! Ca o ambuscadă!

Ethan mârâie când simte tocul de la pantoful meu înfigându-i-se mai adânc în picior.

— Dar dumneavoastră? Am auzit că sărbătoriți? Treizeci de ani! Este pur și simplu uimitor!

Molly radiază.

— Treizeci de ani minunați! Însă, chiar și așa, sunt clipe în care mă mir că nu ne-am ucis unul pe celălalt până acum.

Ethan râde ușor, aruncându-mi o privire plină de ardoare.

— Oh, iubire, îți poți închipui treizeci de ani așa, împreună?

— Sincer, nu!

Toată lumea râde, gândindu-se că glumesc. Îmi întind mâna ca să-mi dau la o parte părul de pe frunte și-mi aduc aminte că n-ar trebui să mă agit. Așa că-mi încrucșez brațele la piept, însă îmi amintesc imediat că pe internet ziceau că nici asta n-ar trebui să faci.

La naiba!

— Când l-am auzit pe Charlie zicând că te-a întâlnit aici, zice Molly, nu mi-a venit să cred. Și în luna de miere!

Bat din palme neconvingător.

— Daa! E atât de... amuzant.

Apare chelnerița și Ethan se apleacă, prefăcându-se că mă sărută pe gât. Îi simt respirația fierbinte în spatele urechii.

— Sfinte! *Relaxează-te!* îmi șoptește.

Se îndreaptă din nou și-i zâmbește chelneriței în timp ce aceasta îi citește specialitățile zilei. După câteva lămuriri, comandăm o sticlă de pinot noir și felurile principale.

Orice speranță pe care o aveam de a conduce discuția în afara noastră se spulberă de îndată ce chelnerița pleacă de la masă.

— Și cum v-ați cunoscut voi doi? întreabă Molly.

Se lasă tăcerea. *Scurt și la obiect*, Olive.

— Un prieten ne-a făcut cunoștință.

Întâlnesc zâmbetele politicoase ale lui Molly și Charlie, care așteaptă partea cu adevărat interesantă a poveștii. Îmi schimb poziția, îmi încrucșez picioarele.

— Și, păi, m-a invitat în oraș...

— Aveam niște prieteni comuni care începuseră recent o relație! intervine Ethan și, din fericire, atenția li se mută asupra lui.

— Organizaseră o mică petrecere, ca lumea să se cunoască mai bine. Olive mi-a atras atenția imediat.

Molly își duce mâna la piept.

— Dragoste la prima vedere!

— Ceva de genul.

Zâmbește.

— Purta un tricou pe care scria: „Hadron — interacțiunea tare dintre particule” și mi-am zis că o femeie care înțelege glumele din fizică este clar o persoană pe care trebuie s-o cunosc mai bine.

Domnul Hamilton izbucnește în râs și bate cu pumnul în masă. Sincer, abia dacă reușesc să-mi ascund uimirea. Povestea pe care o spune Ethan nu este cea despre prima oară când ne-am văzut, ci despre a treia sau a patra oară — în fapt, în acea noapte mă hotărâsem să nu depun niciun efort pentru el, pentru că de fiecare dată când încercasem să mă arăt prietenoasă, el se îndepărta și părăsea camera. Și acum iată-l povestind cum eram îmbrăcată. Eu abia dacă-mi mai aduc aminte cu ce eram îmbrăcată ieri, ce să mai zic de hainele pe care le purta o altă persoană cu doi ani și jumătate în urmă?!

— Și presupun că restul e istorie? zice domnul Hamilton.

— Nu chiar. La început nu prea ne-am înțeles.

Ethan mă privește intens, cu adorație.

— Dar acum iată-ne aici!

Se întoarce spre soții Hamilton.

— Dar voi doi?

Charlie și Molly ne povestesc cum s-au cunoscut la un ceai dansant pentru celibatari, organizat de parohiile lor, și cum, când a văzut că Charlie nu are de gând s-o invite la dans, Molly s-a dus direct la el și l-a invitat ea. Mă strădui să fiu atentă la poveste, chiar mă strădui, însă este aproape imposibil, avându-l pe Ethan atât de aproape. Brațul îi este încă aninat pe spătarul scaunului meu și, dacă mă las puțin pe spate, degetele lui îmi mângâie umerii și spatele. De fiecare dată când ne atingem, simt flăcări pe piele.

Sunt sigură că nu m-am lăsat pe spate decât de vreo două ori.

Începem să mâncăm de îndată ce sosesc aperitivele. Având la dispoziție vin și pe Ethan care ne vrăjește pe toți, cina se dovedește a fi nu doar tolerabilă, ci de-a dreptul agreabilă. Nu pot să mă decid dacă vreau să-i mulțumesc sau să-l strâng de gât.

— Știați că, atunci când era mică, Olive a rămas blocată într-unul dintre acele tonomate cu premii?

Ethan începe să povestească cea mai neplăcută — însă, recunosc, și cea mai amuzantă — întâmplare din copilăria mea.

— Puteți s-o căutați pe YouTube și să vedeți cum au scos-o. Este comedie pură!

Molly și Charlie se arată îngroziți de ce a pățit micuța Olive, însă pot să fac pariu că mai târziu se vor amuza în fața videoclipului.

— Cum ai aflat despre întâmplarea asta? îl întreb, sincer curioasă.

Eu în mod cert nu i-am pomenit niciodată nimic despre asta, însă nu pot să mi-l închipui discutând despre mine cu altcineva ori, și mai bizar, căutându-mă pe Google. Ideea asta aproape că mă face să râd.

Ethan îmi apucă mâna, trecându-și degetele printre degetele mele. Are mâna caldă, puternică și mă ține strâns. Urăsc cât de mult îmi place senzația asta.

— Sora ta mi-a spus! zice. Dacă îmi amintesc bine, cuvintele pe care le-a folosit au fost: „Cel mai nasol premiu câștigat vreodată”

Toată lumea izbucnește într-un râs isteric. Domnul Hamilton râde atât de tare încât fața i s-a făcut alarmant de roșie, contrastul fiind accentuat de uriașa lui mustață argintie.

— Adu-mi aminte să-i mulțumesc când ajungem acasă! zic, trăgându-mi mâna și dând peste cap restul paharului cu vin.

Încă râzând, Molly își tamponează cu grijă ochii cu un șervețel.

— Câți frați și câte surori ai, Olive?

Urmez sfatul de mai devreme al lui Ethan și nu mă complic.

— Doar această soră.

— Sunt gemene, de fapt! completează Ethan.

Molly este intrigată.

— Gemene identice?

— Da.

— Arată exact la fel, însă personalitățile lor sunt complet diferite. Sunt ca ziua și ca noaptea! Una dintre ele are totul sub control, iar cealaltă este nevastă-mea!

Charlie și Molly bufnesc din nou în râs, iar eu îi apuc mâna lui Ethan, cu un zâmbet care spune *Oh, simpaticule, te iubesc!* în timp ce încerc să-i strivesc degetele în pumn. Tușește, cu ochii înlăcrimați.

Molly interpretează greșit privirea lui încețoșată și se uită la noi cu drag.

— Oh, m-am distrat de minune. A fost finalul perfect pentru călătoria noastră.

În mod clar, îl adoră pe falsul meu soț, pentru că se apleacă spre el, zâmbind cu gropițele ei din obraji.

— Ethan, ți-a spus Olive că avem un club al soților și soțiilor la Hamilton?

Un grup? Care presupune contact uman?

— A uitat de bună seamă!

Își freacă deja mâinile.

— Ne întâlnim o dată pe lună. În mare parte soțiile sunt cele care reușesc să ajungă, însă tu, Ethan, ești atât de draguț. Sunt sigură că toată lumea o să te *adore*!

— Suntem un grup foarte apropiat! adaugă domnul Hamilton. Ne place să ne gândim că suntem mai mult decât colegi, că suntem o familie. Voi doi vă veți integra perfect. Olive, Ethan, sunt încântat să vă urez amândurora bun venit la Hamilton.

— Nu pot să cred că le-ai spus povestea cu tonomatul.

Ne îndreptăm înapoi spre camerele noastre, pe potecă.

— Știi foarte bine că vor căuta filmarea pe Google, ceea ce înseamnă că domnul Hamilton mă va vedea în chiloți.

Din fericire, suntem din nou închiși fiecare în bula lui protectoare. E deja destul de straniu să mă aflu în preajma unui Ethan căruia să nu vreau să-i dau un pumn. Apropierea de un Ethan afectuos și fermecător mă face să mă simt ca și cum, dintr-odată, aș putea merge pe tavan.

Lăsând aceste lucruri la o parte, cina a fost un succes clar și, oricât aș fi de fericită că n-am dat-o în bară și că încă am un loc de muncă, mă enervează faptul că Ethan este atât de bun la toate, mereu. Nu am idee cum funcționează, însă în 99 la sută din timp este lipsit de orice haz, iar apoi, țac-pac, se transformă în Mister Popularitate.

— E o poveste amuzantă, Olive! zice el, luând-o câțiva pași înainte. Ar fi fost mai bine dacă le povesteam cum mi-ai dăruit softul acela pentru Testament la petrecerea de Crăciun? Adică, sincer...

— Eu urmăream doar interesul celor dragi ție.

— Eu făceam conversație...

Dintr-odată, Ethan se oprește atât de brusc încât intru drept în spatele lui solid ca un zid de cărămidă.

Îmi recapăt echilibrul, îngrozită de faptul că mi-am storcit toată fața de splendorii lui mușchi.

— Ai un atac cerebral?

Își duce mâna la frunte și-și întoarce repede capul măsurând poteca pe care am venit.

— Asta nu e cu putință!

Mă dau într-o parte, încercând să îi urmăresc privirea, însă el mă trage repede spre un palmier uriaș, plantat în ghiveci, după care ne ghemuim.

— *Ethan?*

Vocea este urmată de sunetul unor pantofi cu tocuri înalte care calcă pe aleea pietruită.

— *Jur că te-am văzut adineauri, Ethan!*

Își întoarce fața spre mine.

— *Îți cer o favoare uriașă: te rog să-mi cânti în strună!*

Suntem atât de aproape unul de celălalt încât îi simt respirația. Simt mirosul ciocolatei pe care a mâncat-o la desert și o undă de parfum de brad de la deodorantul cu care s-a dat.

Încerc să-mi spun că nu-mi place.

— *Ai nevoie de ajutorul meu?*

Sunt sigură că am vocea puțin tremurată, pentru că am mâncat prea mult la cină și apoi m-am încordat la mers.

— *Da.*

Zâmbesc cu gura până la urechi. Brusc, devin eu Grinch cu fes de Moș Crăciun pe cap.

— *O să te coste.*

Se uită supărat la mine două secunde, însă apoi îl cuprinde panica.

— *Dormitorul este al tău.*

Pașii se aud din ce în ce mai aproape, apoi un cap blond își face apariția în spațiul meu personal.

— *Ah, Dumnezeule! Chiar ești tu!*

Femeia mă ignoră complet și îl cuprinde pe Ethan într-o îmbrățișare.

— *Sophie?! zice, mimând surpriza. Eu... ce e cu tine aici?*

Desprinzându-se din îmbrățișare, Ethan se întoarce spre mine, cu ochi mari.

Femeia se întoarce pentru a-i face semn bărbatului de alături, iar eu profit de ocazie ca să murmur spre Ethan — pentru că o, Doamne! — *Ea este Simba?!*

Dă din cap, în mod clar nefericit.

Cât de stânjenitor! E mult mai penibil decât să dai de viitorul tău șef purtând doar un halat.

— Billy! declamă Sophie cu mândrie.

Îl împinge pe bărbat în față, iar eu rămân cu gura căscată, pentru că arată ca Norman Reedus, însă cumva chiar mai soios.

— El este Ethan. Tipul despre care ți-am povestit. Ethan, el este Billy. Logodnicul meu.

Chiar și în întinericul care s-a lăsat îl văd pe Ethan pălind.

— Logodnic! repetă el.

Titulatura are răsunet și, prin asocierea cu Ethan, descris drept tipul despre care ți-am povestit, creează un efect penibil. Nu fuseseră Ethan și Sophie împreună câțiva ani buni?

Nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama ce se întâmplă: reacția lui Ethan când a văzut-o, felul în care a evitat subiectul când l-am întrebat dacă are o iubită. S-au despărțit recent și ea e deja logodită. *Groaznic!*

Însă se pare că cineva i-a apăsă un buton, undeva la spate, pentru că roboțelul Ethan a revenit. Îi întinde lui Billy o mână fermă, plină de încredere.

— Mă bucur să te cunosc.

Mă trag spre el și îmi încolăcesc neglijent brațul în jurul lui.

— Bună. Eu sunt Olive.

— Da, scuze. Olive, ea este Sophie Sharp. Sophie, Olive Torres.

Face o pauză și atmosfera devine tensionată. Mă simt de parcă am merge cu o motocicletă pe marginea canionului, fără să știu sigur dacă are de gând sau nu să ne arunce în hău. O face.

— Soția mea.

Nările lui Sophie se umflă și pentru o fracțiune de secundă arată ca și cum ar fi pe cale să comită o crimă. Însă se redresează imediat și îi zâmbește ușor.

— Uau! Nevastă! Uimitor!

Problema pe care o ai când minți în legătură cu statutul tău amoros este că nu poți lua în considerare faptul că oamenii sunt niște

creaturi foarte, foarte schimbătoare. Nu am de unde să știu că nu Sophie a fost cea care a pus capăt poveștii și că acum, văzând că Ethan a ieșit de pe piață, n-are să-l considere drept un fruct interzis — adică și mai atrăgător. Nu am idee din ce cauze s-a încheiat relația lor — nu știu nici măcar dacă își dorește s-o recucerească —, însă, dacă își dorește, mă întreb dacă își dă seama că, în mod ironic, faptul că e căsătorit tocmai ce l-a făcut și mai dezirabil.

Sophie se uită la mine, apoi la el.

— Când s-a întâmplat asta?

Sunt sigură că ne dăm cu toții seama de efortul pe care îl depune pentru a-și face vocea să nu sune tăios, și astfel situația devine cu atât mai jenantă (și incredibilă).

— Ieri!

Îmi flutur inelul și banda de aur sclipește în lumina torțelor.

Sophie își întoarce din nou privirea spre Ethan.

— Nu pot să cred că nu am auzit nimic!

— Păi...

Ethan râde scurt.

— Nu prea ne-am vorbit în ultimul timp, Soph.

Vai! Tensiunea care plutește în aer! Toată situația este atât de penibilă (și succulentă). Acum sunt chiar curioasă.

Sophie face botic.

— Ei, totuși! Nu mi-ai spus. Uau! Ethan — căsătorit.

E imposibil să nu remarci cum strânge din dinți.

— Da. S-a întâmplat destul de repede.

— Mi se pare că doar acum câteva clipe ne-am hotărât să facem pasul!

Aprob și îi zâmbesc larg.

Ethan îmi așterne rapid un pupic uscat pe obraz, iar eu mă forțez să nu mă trag înapoi, simțindu-mă ca și cum am fost plesnită peste față cu o șopârlă moartă.

— Iar tu ești logodită!

Ridică bățos degetele mari de la mâini, în semn de entuziasm.

— Iată-ne... mergând înainte.

Sophie este minionă, subțire și poartă un maiou frumos din mătase, asortat cu jeanși strâmți și pantofi cu tocuri amețitor de înalte. Bronzul și, presupun, culoarea părului provin din comerț, însă acestea ar fi singurele lucruri pe care le găsesc de comentat la ea. Încerc să mi-o închipui peste 20 de ani — cu niște unghii roșii foarte lungi încolăcite în jurul unei cutii de cola dietetică —, însă deocamdată are frumusețea unei femei greu de cucerit și mă face să mă simt de rahat prin comparație. Nu e greu să ți-o închipui alături de Ethan pe o felicitare de Crăciun, amândoi în cardigane scumpe de la J.Crew, rezemându-se de șemineul lor impunător din piatră.

— Poate că am putea lua cina împreună sau ceva de genul.

A rostit cuvintele fără nicio tragere de inimă și asta mă face să scap o chicoteală. Ethan mă strânge de mână.

— Da! zic, încercând să-mi revin. Cina! Luăm cina în fiecare zi.

Ethan se uită la mine, fără reproș, îmi dau seama, ci încercând la rândul lui să nu râdă.

Billy intervine și el, în aparență de acord cu ideea cinei.

— Cât stați?

N-aș putea în niciun caz să iau încă o cină falsă.

— Zece zile! răspunde Ethan.

Îmi încolăcesc brațele în jurul taliei lui și îmi ridic privirea cu ceea ce sper că este un botic sexy.

— Știi, iubire, m-aș simți groaznic dacă am face planuri pe care apoi n-am putea să le onorăm. Știi doar că abia am putut ieși astăzi din cameră.

Îmi trec degetele peste pieptul lui, jucându-mă cu nasturii de la tricou. Uau! În spatele hainei se ascunde un adevărat perete de mușchi.

— Te-am împărțit deja cu alții în seara asta. Nu pot să promit nimic pentru mâine!

Ethan își ridică o sprânceană și mă întreb dacă expresia lui încordată se datorează faptului că nu-și poate închipui cum ar fi să facă

sex cu mine o dată, darămite încontinuu, o întreagă după-amiază. Adunându-se, îmi sărută rapid vârful nasului.

— Ai și tu dreptate!

Se întoarce spre Sophie.

— Poate că ar fi mai bine să lăsăm lucrurile la voia întâmplării?

— Absolut. Mai ai numărul meu de telefon?

— Cred că da! zice el, puțin contrariat.

Sophie se trage câțiva pași înapoi. Tocurile pantofilor ei răsună pe potecă precum ghearele unei pisicuțe.

— Bun, atunci... felicitări, și sper să ne revedem!

Îl trage pe Billy și-și văd amândoi de drum.

— Mă bucur că te-am cunoscut! strig în urma lor și apoi mă întorc spre Ethan. Poate că într-o bună zi voi ajunge o nevastă groaznică, însă cel puțin acum știu că pot să mă prefac!

— Presupun că aspirăm cu toții către ceva în viață!

Îmi iau mâinile de pe el și mi le scutur.

— Sfinților, de ce m-ai pupat pe nas? Nu am discutat despre asta.

— M-am gândit că nu te va deranja, de vreme ce tu începuseși deja să mă pipăi.

Pufnesc și o iau înapoi spre hotel.

— Am reușit să te apăr de o nouă cină. Dacă nu eram eu, ți-ai fi petrecut ziua de mâine în compania lui Barbie de Malibu și a lui Daryl Dixon. Cu plăcere!

— Șeful tău pleacă și acum apare fosta mea iubită?

Ethan își exprimă frustrarea mergând repede, cu pași mari. Sunt nevoită să alerg ca să țin pasul cu el.

— Am câștigat cumva un loc în al optulea cerc al infernului? Acum trebuie să continuăm mascarada asta la nesfârșit.

— Trebuie să recunosc că simt că în parte totul se întâmplă din vina mea. Dacă se întâmplă ceva bun când sunt eu prin preajmă, trebuie să ai grijă. Câștig o excursie gratuită? Șeful își face apariția. Șeful pleacă acasă? Fosta iubită a complicei apare brusc.

Ethan deschide ușa de la lobby. Suntem întâmpinați de aerul condiționat și de murmurul blând al fântânii arteziene.

— Sunt o pisică neagră! îi reamintesc. O oglindă spartă.

— Nu fi absurdă.

Scoate din nou un bănuț — nici de această dată nu este *acela* — și-l aruncă în apă.

— Norocul nu funcționează așa.

— Te rog, Ethan, explică-mi tu cum funcționează, de fapt, norocul! zic pe un ton afectat, în timp ce atenția mi se îndreaptă spre traiectoria bănuțului.

Ethan mă ignoră.

— În fine. Complexul acesta este uriaș. Se întinde pe 40 de acri și are nouă piscine. Pot să pariez că nici nu-i vom mai vedea la față pe Simba și pe Daryl.

Ethan lasă să-i scape fără voie un început de zâmbet.

— Ai dreptate.

— Bineînțeles! Dar sunt și extenuată.

Mă îndrept spre lift.

— Eu zic să ne culcăm și să începem mâine de la zero.

Ușa de la lift se deschide, iar noi intrăm, unul lângă celălalt, însă la o oarecare depărtare. Apăs butonul pentru ultimul etaj.

— Mulțumită domniței Sophie mă voi bucura de un pat uriaș.

Expresia de pe chipul lui Ethan, reflectată de oglinzile din lift, este mult mai puțin înfumurată decât era cu câteva ore în urmă.

Capitolul șapte

Camera pare că s-a înjumătățit față de cum era când am ajuns și sunt convinsă că simt asta pentru că în curând vom începe să ne dezbrăcăm, ca să ne pregătim de culcare. Nu mă simt pregătită.

Ethan își aruncă portofelul și cartela pe măsuta de la intrare. Jur că sunetul pe care obiectele le scot când lovesc marmura îmi răsună în urechi ca un zăngănit de talgere.

— Ce-i? întrebă, văzându-mi reacția.

— Nimic. Doar...

Arăt spre lucrurile lui.

— *Doamne Sfinte!*

Se uită la mine o vreme, apoi își dă seama că nici nu are rost să încerce să deslușească despre ce vorbesc, așa că se apleacă pentru a-și scoate pantofii. Pașii mei pe covor, în timp ce merg prin cameră, răsună ca și cum aş străbate un lan înalt de iarbă încălțată în bocanci. Serios? Toate sunetele sunt amplificate în camera aceasta?

Și ce fac dacă trebuie să merg la baie? Dau drumul la duș ca să înăbuș sunetele? Și dacă el are gaze și o să-l aud?

Ce mă fac?

Of, Doamne!

Drumul până la dormitor este ca un marș funebru. Odată ajunși în cameră, Ethan se îndreaptă spre unul dintre dulapuri, iar eu, spre celălalt. Arătăm ca un cuplu căsătorit de ani întregi, cu singura excepție că noi suntem atât de tensionați încât părem gata-gata să explodăm.

Patul impunător bântuie camera ca Moartea cu coasa.

— Nu știi dacă ai băgat de seamă, dar avem un singur duș! zice el.

— Am observat, da.

Baia secundă este simplă: are o toaletă și o chiuvetă mică. Cealaltă însă este luxuriantă. Dușul este de mărimea bucătăriei mele de acasă, iar în cadă ai putea face scufundări.

Cotrobăi prin sertare, rugându-mă ca, în nebunia postapocaliptică a nunții, să-mi fi amintit să-mi pun în valiză pijamalele. Până acum nu mi-am dat niciodată seama cât de mult timp petrec acasă îmbrăcată doar în chiloți.

— De obicei o faci seara? întreabă el.

Mă întorc brusc.

— Ăă, pardon?

Ethan oftează adânc, ca un zmeu aflat în suferință.

— Baia, Oscar!

— Ah!

Îmi strâng pijamalele la piept.

— Da. De obicei fac baie seara.

— Vrei să mergi tu prima?

— De vreme ce eu am dormitorul, de ce nu mergi tu primul?

Ca să nu pară că sunt prea generoasă, adaug:

— Ca să pleci cât mai repede de pe teritoriul meu.

— Cât de grijulie ești tu!

Mă ocolește în drumul spre baie și închide ușa în urma lui cu un pocnet zdravăn. Chiar dacă ușile de la balconul dormitorului sunt

închise, de afară se aud valurile oceanului, spărgându-se de țărniș. Zgomotul nu este suficient de intens însă pentru a acoperi foșnetul scos de hainele lui Ethan când se dezbracă și le aruncă pe podeaua de la baie, pașii lui în timp ce calcă desculț pe gresie sau suspinul delicat pe care-l scoate când apa caldă îi atinge pielea.

Roșie toată, ies repede pe balcon, așteptându-l să termine. Sincer, n-aș vrea să-l aud în baie decât în cazul în care s-ar îneca.

Sunt sigură că Ethan s-ar bucura să audă că am avut o noapte lungă și că abia am putut să dorm, însă adevărul este că patul meu este absolut grozav. *Îmi pare rău pentru tine și canapeaua ta, amice!*

Sunt atât de odihnită și de revigorată, încât m-am trezit convinsă că toate aceste întâlniri cu oameni din viața noastră reală nu sunt în fapt o catastrofă. Totul e în ordine! Suntem bine! Sophie și Billy nu-și doresc nici ei să ne vadă, așa cum noi nu ne dorim să îi vedem pe ei și, cel mai probabil, stau tocmai în cealaltă parte a complexului. Iar soții Hamilton pleacă astăzi. Am scăpat!

Soarta face să ne întâlnim cu domnul și doamna Hamilton când coborâm la micul dejun. Se pare că aseară am legat o prietenie strânsă, pentru că ne îmbrățișează cu efuziune pe amândoi și... ne dau numerele lor de telefon.

— Am vorbit foarte serios în legătură cu clubul! îi zice Molly lui Ethan conspirativ. Ne vom distra de minune, dacă înțelegi ce vreau să zic!

Face cu ochiul.

— Să ne sunați când ajungeți acasă!

Soții Hamilton se întorc la recepție, iar noi le facem cu mâna în timp ce ne strecurăm în mulțimea care se îndreaptă spre restaurant.

Ethan se apleacă spre mine și-mi șoptește cu o voce tremurată:

— Chiar nu înțeleg ce vrea să zică!

— Ar putea să fie ceva complet nevinovat! Un grup de neveste care beau merlot și se plâng de soții lor. Sau ar putea să fie ceva complicat, ca în filmul *Fried Green Tomatoes!*

— Complicat ca în *Fried Green Tomatoes*?

Dau din cap serioasă.

— Un grup de femei care-și cercetează labiile în oglindă.

Ethan arată de parcă ar vrea să se arunce în ocean.

— Mi se pare că te distrezi un pic prea mult.

— Vai, teribil, nu? Mă distrez în Maui!

Ajungem în dreptul standului unde se află amfitrioana, dăm numărul camerei și apoi o urmărim într-un separeu micuț, aflat lângă bufet.

Mă bufnește râsul.

— Uite, dragă! Au bufet! Exact cum îți place ție!

Ne așezăm la masă, și Ethan — care în mod clar a dormit mai puțin decât mine — se uită urât la meniu, încercând în mod cert să-i dea foc cu privirea. Eu îmi iau de la bufet o mulțime de bucăți de fructe tropicale și tot felul de cărnuri făcute la grătar, apoi mă întorc la masă și observ că Ethan, care are în față o cană uriașă de cafea neagră, a comandat à la carte. Nici măcar nu mă bagă în seamă.

— Hei!

Mormăie.

— E atât de multă mâncare acolo și tu ai comandat ceva din meniu?

Oftează.

— Nu-mi plac bufetele, Olive, Doamne sfinte! Aș fi zis că după ce am văzut acum două zile îmi vei da dreptate.

Mușc dintr-o bucată de ananas și mă desfăt privindul cum se strâmbă când mă vede că vorbesc cu gura plină.

— Îmi place să mă iau de tine, atâta tot.

— Văd.

Doamne, ce morocănos e dimineața!

— Serios acum! Crezi că mă distrez prea mult în vacanța asta? Tu auzi măcar ce zici?

Își așază cana de cafea pe masă cu grijă, de parcă și-ar folosi toate forțele ca să-și țină sub control dorința de a o folosi ca pe o armă.

— Ne-am descurcat bine aseară, însă lucrurile s-au complicat exponențial. Fosta mea iubită — cu care împart o mulțime de prieteni comuni — crede că suntem căsătoriți. Nevasta noului tău șef vrea să-și examineze labiile în compania mea.

— Era doar un exemplu. Poate că Molly preferă orgiile.

— Ție nu ți se pare că lucrurile sunt complicate?

Ridic din umeri, aruncând vina asupra lui.

— Ca să fim cinstiți, tu ești vinovat, pentru că ai fost atât de fermecător aseară.

Își ridică din nou cana și suflă ușor în cafea.

— Asta pentru că tu mi-ai cerut-o.

— Ți-am cerut să te porți ca un sociopat fermecător. Prea de treabă, în așa fel încât, când își vor aminti de cină, soții Hamilton să își zică: *Știi ce, nu mi-am dat seama atunci, însă adevărul este că era mult prea perfect pentru ca totul să fie în regulă!* Genul ăsta de fermecător. Nu drăguț și glumeț.

Pe fața lui Ethan apare un mic zâmbet și știu exact ce urmează.

— Crezi că sunt drăguț.

— La modul respingător.

Asta îl face să zâmbească și mai larg.

— Drăguț la modul respingător? Bine.

Chelnerul îi aduce mâncarea și, când îmi ridic privirea spre el, observ că i-a pierit zâmbetul și că se uită palid peste umărul meu. Se încruntă și-și lasă ochii în farfurie.

— Ți-ai amintit că șunca servită în restaurante este de o sută de ori mai probabil să aibă salmonela? Sau ai găsit un fir de păr în farfurie și acum îți e teamă că te vei îmbolnăvi de lupus?

— Aș vrea să subliniez încă o dată că doar pentru că ești atent la ceea ce mănânci și-ți pasă de siguranța ta nu înseamnă că ești ipohondru sau idiot.

Îl salut militărește, însă îmi dau seama că nu micul dejun i-a creat starea aceasta de anxietate. Arunc o privire în jur și îmi simt sângele năvălindu-mi în inimă: Sophie și Billy stau la o masă chiar

în spatele meu. Ethan are în față, ca priveliște, pe fosta lui iubită și pe noul ei logodnic.

Oricât mi-ar plăcea mie să mă iau de Ethan, trebuie să recunosc că este groaznic să te tot întâlnești cu fosta, care își sărbătorește logodna, în timp ce tu doar te prefaci a fi căsătorit. Îmi aduc aminte cum m-am întâlnit cu fostul meu iubit, Arthur, în noaptea în care mi-am susținut disertația. Ieșisem în oraș cu niște prieteni, ca să-mi sărbătoresc reușita, și am dat de el, tipul care mă părăsise pentru că „nu se putea lăsa distras de o relație“. Cu o mână o ținea pe noua lui iubită, iar cu cealaltă, revista medicală în care-i fusese publicat un articol. Mi-a tăiat orice chef de distracție și am sfârșit plecând de la propria-mi petrecere ca să merg acasă și să urmăresc un sezon întreg din *Buffy, spaima vampirilor*.

Dintr-odată simt îmbobocind un strop de simpatie pentru omul ăsta în sufletul meu.

— Ethan...

— Ai putea să încerci să mesteci cu gura închisă, te rog?

Și cu aceste cuvinte, simpatia e anihilată de un atac nuclear.

— Ca să știi și tu, clima este foarte umedă, iar eu am nasul înfundat.

Mă aplec spre el și mârâi:

— Și eu care aproape că ajunseseam să te compătimesc.

— Pentru că sunt drăguț la modul respingător?

Ethan aruncă o privire peste umărul meu, apoi își concentrează repede toată atenția asupra feței mele.

— Pentru că fosta ta iubită e cu noi în vacanță, iar acum stă chiar în spatele meu.

— Serios?

Își ridică privirea și se preface — foarte prost — că este surprins s-o vadă.

— Aha!

Rânjesc la el, deși brusc se decide să-mi evite privirea. Urmele de vulnerabilitate pe care le trădează expresia de pe chipul lui fac ca simpatia mea pentru el să înflorească din nou.

— Ce îți place cel mai mult să mănânci la micul dejun?

Se oprește cu furculița la gură.

— Poftim?

— Ei, hai! La micul dejun. Ce îți place cel mai mult să mănânci?

— Covrigi.

Își înghite dumaticatul și îmi dau seama că nu are de gând să adauge și altceva.

— Covrigi? Serios? Dintre toate opțiunile care există pe lume, tu îmi zici că preferații tăi sunt covrigii? Locuiești în Minneapolis. Avem măcar covrigi buni?

Se pare că îmi ia întrebarea drept una retorică, pentru că mănâncă mai departe, clipind din genele alea lungi, mulțumit cu această atitudine nonverbală. Eu știu de ce-l urăsc — m-a făcut să mă simt prost în legătură cu ce mănânc și cu cât cântăresc, s-a purtat întotdeauna ca un bătăran monosilabic —, dar el ce are cu mine?

Încerc pentru ultima oară să fiu prietenoasă:

— Ce-ar fi să facem ceva distractiv astăzi?

Ethan se uită la mine de parcă i-am propus să comitem o crimă.

— Împreună?

— Da, împreună! Toate activitățile gratuite sunt pentru două persoane.

Arăt spre noi doi.

— Și, după cum ai punctat chiar tu, trebuie să ne prefacem că suntem căsătoriți.

Ethan își lasă capul între umeri și încearcă să se facă mic.

— Ai putea să nu strigi ca să te audă tot restaurantul?

Respir adânc și număr în gând până la cinci, ca să nu mă întind peste masă și să-i ard una. Mă aplec spre el:

— Uite, ne-am afundat deja în minciuni până la gât, așa că am putea cel puțin profita de ce ni se oferă. Asta încerc să fac: să mă bucur de lucrurile astea.

Stă și se uită la mine în tăcere.

— Nu mă așteptam la așa ceva din partea ta.

Mă ridic de la masă.

— Merg să văd la ce pot să ne înscriu pentru...

— Se uită la noi! îmi taie vorba, aruncând o privire în spatele meu. La naiba!

— Ce?

— *Sophie*. Se tot uită spre masa noastră.

Îmi întâlnește privirea panicat.

— Fă ceva!

— Cum ar fi? întreb încordată, începând să mă panichez la rândul meu.

— Înainte să pleci. Nu știi. Suntem îndrăgostiți, nu? Doar...

Se ridică brusc și mă prinde de umeri, trăgându-mă peste masă și-și lipește gura rigidă de buzele mele. Avem amândoi ochii deschiși și plini de groază. Nu pot să respir. Număr în gând cele mai lungi trei secunde, după care ne despărțim.

Își întipărește pe chip un zâmbet iubitor, foarte convingător, în timp ce-mi murmură printre dinți.

— Nu pot să cred că am făcut asta!

— Acum mă duc să fac gargară cu clor! îl informez.

Nu mă îndoiesc că a fost cel mai prost sărut pe care l-a dat vreodată Ethan Thomas. Și, chiar și așa... nu a fost groaznic. Gura lui era caldă, buzele, moi. Chiar și când ne priveam îngroziți unul pe celălalt, arăta frumos așa, de aproape. Poate chiar mai bine decât arată de la depărtare. Are ochii înnebunitor de albaștri, genele lui sunt absurd de lungi. Și este cald. Atât de cald...

Simt că voi face un scurtcircuit. *Mai taci din gură, Olive!*

Doamne! Cum ne prefacem că suntem căsătoriți, s-ar putea să fim nevoiți să mai facem asta din nou.

— Grozav.

Se uită la mine cu ochi mari.

— Grozav! Ne vedem în cameră în câteva minute.

Gândul de a construi o casă de la zero m-a înspăimântat întotdeauna, pentru că știu că nu sunt genul de persoană căreia să-i pese

de lucrurile de detaliu, cum ar fi clanțe sau mânere pentru sertare ori pietriș pentru pavaj. Ar fi mult prea multe alegeri de făcut pentru lucruri de care pur și simplu nu-mi pasă.

Acum, în fața listei cu activitățile disponibile simt cam același lucru. Putem opta pentru parasailing, tiroliană, curse pe teren accidentat, scufundări, lecții de dans hula kahiko, masaj în cuplu și multe, multe altele. Ca să fiu sinceră, eu m-aș mulțumi cu oricare. Însă Trent, cel care se ocupă de planificarea activităților, se uită la mine așteptând, gata să-mi treacă numele în program, acolo unde îmi doresc.

Adevărata dilemă este: care dintre aceste activități l-ar face pe Ethan să se încrunte cel mai puțin?

— Ați putea începe, zice Trent cu amabilitate, cu o plimbare cu barca? Vaporașul nostru merge până la craterul Molokini. Este foarte multă liniște acolo. Veți beneficia de prânz și de băuturi. Ați putea face scufundări la mică sau la mare adâncime ori o combinație între cele două. Dacă preferați, puteți rămâne pe barcă.

O activitate care are opțiunea de a sta jos în timp ce toți ceilalți se distrează? E un bonus în mod clar când vine vorba de a planifica o activitate alături de Ethan.

— Să trecem asta atunci.

Mulțumit, Trent scrie numele *Ethan și Ami Thomas* în dreptul plimbării cu barca și mă informează că trebuie să cobor la ora zece.

Sus, îl găsesc pe Ethan schimbat deja în pantalonii lui scurți. Nu și-a luat însă și un tricou pe el. Am o reacție ciudată, violentă, aprinsă, în clipa în care se întoarce și văd că are niște mușchi bine conturați. Bruma de păr întunecat care-i acoperă pieptul lat mă face să îmi strâng palmele în pumni.

— Cum îndrăznești?

Îmi dau seama că am zis cuvintele cu voce tare în clipa în care-l văd pe Ethan aruncându-mi un zâmbet înainte de a-și trage tricoul peste cap. Odată ce abdomenul lui tonifiat este acoperit la loc, focul resentimentelor pe care le am față de el se mai potolește.

— Deci care-i planul?

Îmi acord trei secunde de tăcere în care mă desfăt cu amintirea trupului său gol și apoi îi răspund:

— Luăm o barcă spre Molokini. Scufundări, băuturi etcetera.

Mă aștept să își dea ochii peste cap sau să se plângă, însă mă ia prin surprindere.

— Serios? Grozav.

Obosită, las această nouă versiune a Satanei în sufragerie și merg să-mi iau costumul de baie pe mine și să-mi pregătesc geanta. Când ies din nou, Ethan reușește cu greu să nu facă vreo glumă despre costumul care abia îmi acoperă sânii sau despre faptul că am un *pareo* demodat. Coborâm în lobby și de acolo urmăm indicațiile către o furgonetă cu douăsprezece locuri.

Cu un picior în mașină, Ethan se trage înapoi atât de brusc, încât mă izbesc de spatele lui. Din nou.

— Iar ai un episod...

Ethan îmi taie vorba apucându-mă rapid de după șolduri. Și atunci o aud: vocea subțire și ascuțită a lui Sophie, care-mi sună în timpane ca un cui care zgârie o suprafață lucioasă.

— Ethan! Tu și Olive mergeți să faceți scufundări?

— Păi, iată-ne! Ce coincidență incredibilă!

Se întoarce spre mine cu o privire asasină, apoi revine la ei zâmbind.

— Să ne urcăm acolo, în spate?

— Sigur, cred că sunt singurele locuri rămase libere!

Vocea lui Billy sună veselă și, în clipa în care Ethan se apleacă pentru a urca, înțeleg de ce. În camionetă sunt deja opt oameni așezați și doar rândul din spate mai este gol. Ethan este atât de înalt, încât drumul până la scaune este o adevărată cursă cu obstacole printre gențile, pălăriile și centurile care-i ies în cale. Cu mai multă ușurință, îmi ocup și eu locul lângă el. În mod surprinzător, faptul că-l văd nefericit nu mă umple de o bucurie abjectă, așa cum m-aș fi așteptat. Mă simt... vinovată. În mod clar, am ales prost.

Însă este vorba despre noi doi: prima reacție este defensivă. Mi se pare că retrăim drumul până aici cu avionul.

— Ai fi putut să alegi tu, să știi.

Nu-mi dă nicio replică. Pentru o persoană care a jucat atât de convingător rolul de tânăr căsătorit noaptea trecută, când a trebuit să mintă pentru mine, apare destul de morocănos acum, că trebuie să ne prefacem pentru el. Probabil că urăște foarte mult să-mi fie îndatorat.

— Putem face altceva. Mai avem încă timp să ne răzgândim.

Nici de această dată nu spune nimic, însă îl simt cum se pleoștește lângă mine când șoferul închide ușile și ne arată pe geam că suntem gata de plecare.

Îi dau ușurel un cot. Ethan nu înțelege că mesajul era: *Rezistă, leule!*, pentru că mă lovește și el cu cotul. Îi dau încă un cot, de această dată mai tare, și îl văd cum se foiește, ca să mi-l întoarcă din nou, însă mă feresc și reușesc să-mi înfig ghearele în coastele lui. Nu știam că acela este locul în care se gădilă cel mai rău! Ethan izbucnește într-un râs isteric, foarte ascuțit, care jur că mă asurzește pentru câteva clipe. E o reacție atât de năucitoare, încât tot camionul se întoarce spre noi, ca să vadă ce naiba se petrece în spate.

— Scuze! zic, apoi îi șoptesc.

Acela a fost un sunet pe care nu l-am auzit niciodată ieșind din pieptul unui bărbat.

— Ai putea să nu vorbești cu mine, te rog?

Mă aplec spre el.

— N-aveam de unde să știu că vine și ea.

Ethan se uită la mine, în mod clar neconvins.

— N-am să te sărut din nou, în caz că sperai că asta o să se întâmple.

Poftiiim?! Nesimțitul. Îi șoptesc înveninată:

— Aș prefera să-mi ling talpa pantofului decât să-ți mai simt gura lipită de gura mea.

Ethan își întoarce privirea pe fereastră. Camioneta pornește și șoferul dă drumul muzicii relaxante, specifică insulei. Mă pregătesc să trag un pui de somn de 20 de minute când, în fața noastră, o

adolescentă scoate o sticlă de soluție pentru protecție solară și începe să și-o pulverizeze pe un braț, apoi pe celălalt. Eu și Ethan suntem imediat absorbiți de un nor de aburi uleioși, fără posibilitatea de a deschide vreo ușă ori fereastră.

Schimbăm priviri suferinde.

— Te rog să nu pulverizezi soluția aia în camion! zice Ethan, cu un fel de autoritate blândă care mă face, nu știu de ce, să mă înmoi.

Adolescenta se întoarce și ne aruncă un simplu „Ups, scuze!”, apoi își bagă sticla înapoi în rucsac. Alături, tatăl ei, complet absorbit de revista de știință pe care o citește, nu observă nimic.

Ceața de la soluție se ridică încet și, pe lângă priveliștea oferită de Sophie și Billy, care se sărută pasional cu două rânduri în fața noastră, avem pe fereastră la dreapta țărnul șerpuitor, iar la stânga, verdele strălucitor al munților. Mă simt înduioșată.

— Maui este atât de frumos.

Simt că Ethan se uită la mine, însă îi ocolesc privirea, de teamă că ar putea vedea cumva în aceste cuvinte o insultă la adresa lui. Sprâncenele lui încruntate mi-ar putea strica momentul de beatitudine.

— Este.

Nu știu de ce mă aștept întotdeauna să-mi răspundă cu sămânță de ceartă și sunt complet surprinsă când este de acord cu mine. Și are vocea atât de profundă; mă simt de parcă ar vrea să mă seducă. Privirile noastre se întâlnesc, apoi se despart repede. Din nefericire, dăm, printre capul adolescentei cu pulverizatorul și al tatălui ei, de Sophie și Billy care stau bot în bot și își șoptesc nimicuri.

— Când v-ați despărțit? întreb încetișor.

Citesc pe fața lui că nu are de gând să răspundă, însă respiră adânc.

— Acum vreo șase luni.

— Și e deja logodită?! Mămicuuțăă...

— Păi, ea crede că m-am însurat, deci nu pot să mă arăt prea rănit.

— Poți fi rănit, însă nu trebuie s-o arăți.

Când văd că nu-mi răspunde, îmi dau seama că am dat-o rău în bară. Se chinuie să nu pară afectat. Îi șoptesc:

— Dacă vrei să știi, Billy arată ca un fraier. E o versiune mai nasoală a lui Reedus, minus farmecul sexy-împăimântător. Un exemplar slinos.

Ethan îmi zâmbeste, însă apoi pare să-i aducă aminte că noi nu ne apreciem reciproc și buzele îi revin în linie dreaptă.

— Se sărută așa, în public, pur și simplu. Mai sunt cel puțin încă opt oameni în această camionetă. Pot să le văd limbile de aici. E... scârbos.

— Fac pariu că Ethan Thomas nu s-a purtat niciodată astfel în public.

— Adică...

Se încruntă.

— Îmi place să cred că pot fi destul de afectuos, însă unele lucruri sunt de o mie de ori mai plăcute când se întâmplă în spatele ușilor închise.

Fierbințeala care mă cuprinde evaporă cuvintele pe care le mai aveam în minte și nu pot decât să dau aprobator din cap. Gândul la Ethan, în spatele unor uși închise, făcând cine știe ce lucruri senzuale, îmi lichefiază fiecare oscior din corp.

Tușesc și mă uit în altă parte. Ușurată, respir adânc. *Dragă Olive Torres: El este Ethan. Nu e prințul din poveste.*

Ethan se apleacă spre mine și mă privește în ochi.

— Crezi că vei putea s-o faci astăzi?

— S-o fac?

— Să joci rolul de nevastă adică.

— Și mie ce-mi iese? întreb.

— Hm.

Ethan își duce mâna la bărbie, gânditor.

— Ce-ai zice dacă nu i-aș dezvălui șefului tău că ești o minci-noasă?

— Bine. Corect!

Cum stau și mă gândesc la felul în care l-aș putea ajuta să câștige premiul de „Cel mai bun nou partener”, pentru care suspectez că vom concura cu Sophie și Billy, mă aplec spre el. Ne întâlnim undeva la mijlocul distanței.

— Nu vreau să te entuziasmezi prea tare, dar să știi că arăt grozav în costumul acesta de baie. Cea mai dulce răzbunare este să-ți iei o iubită nouă cu balcoane mari.

Strânge din buze.

— Ce declarație feministă!

— Pot să apreciez cum îmi stă într-un costum de baie și să vreau să dărâm patriarhia în același timp.

Îmi arunc o privire în decolteu.

— Cine ar fi zis că noile mele forme ne vor fi de folos?

— La asta te refereai când ne-am cazat? Când ai vorbit despre pierderea slujbei și despre gătit?

— Da. Gătesc pe fond de stres.

Fac o pauză.

— Și mănânc din cauza stresului. Adică, în mod clar, tu știai deja asta.

Se uită la mine câteva clipe, apoi zice:

— Acum ai un job nou. Zilele tale de bucătărit ar putea rămâne în urmă, dacă asta îți dorești.

Îl surprind cum îmi aruncă rapid o privire în decolteu. Dacă nu aș ști, aș fi zis că Ethan speră că voi mai găti o perioadă măcar.

— Da, am un loc de muncă! Asta în cazul în care reușesc să mi-l păstrez.

— Am trecut cu bine de cină, nu? Îți păstrezi postul.

— Poate și balcoanele.

Se înroșește puțin și semnul acesta de disconfort mă animă abtine. Dar privirea îi alunecă iar spre cuplul din față, de parcă nu se poate

— Nu părea să te deranjeze să te uiți la ele în rochia Skittles.

— Ca să fim cinstiți, era ca și cum ai fi fost îmbrăcată în niște becuțe verzi, cu lumină fluorescentă. Atrăgeai inevitabil privirea.

— După ce ne întoarcem acasă, îți voi confecționa ceva din rochia aia. O cravată, poate. Sau niște boxeri sexy.

Aproape se sufocă și-și scutură capul. După câteva momente de tăcere, continuă.

— Mi-am amintit acum că Sophie voia să-și facă implant de silicon pe când eram împreună. Întotdeauna și-a dorit să fie mai mari...

Mimează că apucă o pereche de sâni.

— Poți s-o spui pe șleau.

— Ce să spun?

— Sâni. Piept. Țâțe.

Ethan își trece mâna peste față.

— Doamne sfinte, Olive!

Mă uit fix la el, așteptând să-și ridice privirea. Când în sfârșit o face, are o față extrem de rușinată.

— Deci voia să-și pună silicoane!

Ethan dă din cap.

— Fac pariu că regretă că nu și le-a pus cât încă se bucura de banii mei.

— Ei, uite! Noua ta falsă nevastă are niște sâni grozavi. Fii mândru!

Ethan ezită, apoi îmi spune:

— Însă va fi nevoie de mai mult.

— Ce vrei să zici, „de mai mult“? N-am de gând să port tanga.

— Nu, doar că...

Își trece exasperat mâna prin păr.

— Nu e de ajuns că am o parteneră sexy.

Poftim? Sexy?!

Continuă, ca și cum nu ar fi spus ceva complet șocant.

— Trebuie să te prefaci că mă plăci.

După ce spune asta, o buclă îi alunecă pe frunte, transformând întregul moment într-o scenă de la Hollywood care simt că mă ia

la mișto. Simt izbucnind un mic foc de artificii — jur că doar unul mic — în piept, pentru că e pur și simplu atât, atât de frumos. Și faptul că-l văd vulnerabil, chiar dacă numai pentru câteva clipe, mă face să-mi imaginez tot felul de scenarii.

— Pot să mă prefac că te plac.

Fac o pauză, apoi adaug, din instinct de autoconservare.

— Cred.

Atitudinea lui devine mai blândă, mai relaxată. Îmi strânge mâinile în mâinile lui, cald, protector. Instinctul meu este să mă trag la o parte, însă el mă ține delicat, dar strâns și spune:

— Bun. Pentru că pe barcă va trebui să fim mult mai convingători.

Capitolul opt

Barca în discuție este uriașă! Are o punte inferioară largă, o cabină tapisată cu pluș în care se află un bar și o rotiserie și o punte superioară încălzită de razele soarelui. În timp ce oamenii din grup își caută locuri în care să-și depoziteze bagajele și-și iau de mâncare, eu și Ethan mergem drept la bar, ne luăm de băut și apoi urcăm pe scară pe acoperișul pustiu. Sunt sigură că nu va rămâne gol pentru prea mult timp, însă acest scurt intermezzo în care nu trebuie să ne simțim ca niște actori pe o scenă este revigorant.

Vremea e însorită; îmi scot rochia de plajă, Ethan își scoate tricoul și, dintr-odată, rămânem amândoi pe jumătate dezbrăcați în miezul zilei, înlemniți în tăcere.

Ne evităm privirile cu orice preț. Brusc îmi doresc să fi fost înconjurați de oameni.

— Simpatcă barcă! zic.

— Mda.

— Cum e băutura?

Ridică din umeri.

— Alcool ieftin. E bun.

Vântul îmi zboară părul în față, așa că Ethan îmi ține paharul de vodcă cu tonic cât caut eu un elastic de păr în geantă și îmi prind părul în creștet. Ochii lui Ethan se plimbă de la linia orizontului la costumul meu roșu de baie.

— Te-am văzut, să știi!

Soarbe din pahar.

— Ce ai văzut mai exact?

— Te uitai la sânii mei.

— Bineînțeles că mă uitam. E ca și cum ar mai fi două persoane aici cu noi. Nu voiam să fiu nepoliticos.

Parcă la un semn, în vârful scării apare o căpățână — Daryl Dixon varianta rebut, desigur, urmat îndeaproape de Sophie. Parcă pot să-l aud pe Ethan urlând în sufletul lui. Urcă pe punte, cu câte o margarita în paharele lor de plastic.

— Hei, băieți! strigă Sophie, apropiindu-se. Oh, Doamne! Nu-i așa că e *frumi*?

— *Foarte frumi!* aprob, ignorând expresia oripilată a lui Ethan.

Nu cred că poate să mă judece mai aspru decât mă judec deja eu singură.

Iată-ne adunați, cei mai nepotrivți patru oameni din lume! Încerc să destind atmosfera:

— Deci, Billy, unde v-ați cunoscut voi doi?

Billy se uită cu ochi mici în soare.

— La raionul de legume.

— Billy este asistent manager la Cub Foods în St. Paul! intervine Sophie. El pregătea proviziile pentru școli, iar eu cumpăram farfurii de unică folosință de la un raion alăturat.

Aștept, gândindu-mă că va mai urma ceva. Nu mai urmează nimic.

Liniștea se prelungește până când Ethan comentează, încercând să salveze momentul.

— Magazinul de pe strada Clarence sau...

— Nu-uh!

Sophie murmură cu paiul în gură, scuturându-și capul în timp ce înghite.

— De pe Arcade.

— Eu nu prea merg acolo! zic.

Din nou, tăcere.

— Mie îmi place cel de la Universitate.

— Departamentul lor de produse proaspete este bun! aprobă Ethan.

Sophie se holbează la mine câteva secunde, apoi din nou la Ethan.

— Seamănă cu iubita lui Dane.

Mi se taie respirația și simt cum în interiorul craniului creierul mi-a luat forma Țipătului lui Munch. Bineînțeles că Sophie s-a întâlnit cu Ami. Luați separat, eu și Ethan suntem niște indivizi cu o inteligență peste medie, așa că nu-mi explic cum de suntem așa proști puși laolaltă.

Îi trimit un val de semnale desperate pe calea undelor, însă el pur și simplu dă din cap, foarte calm.

— Păi, da, sunt gemene.

Lui Billy îi scapă un „Frate!” impresionat, însă Sophie se arată mult mai puțin entuziasmată de potențialul nostru pentru filme porno.

— Și nu e cam ciudat? întreabă ea.

Îmi vine să urlu: DA-FOARTE-TOTUL ESTE FOARTE CIUDAT, însă reușesc să-mi înfig paiul între buze și sorb jumătate din pahar în schimb. După o pauză, Ethan zice:

— Nu chiar.

Un pescăruș zboară deasupra capetelor noastre. Barca plutește pe valuri. Am ajuns la fundul paharului și acum trag aer zgomotos cu paiul, până când Ethan îmi dă un cot. E dureros.

În cele din urmă, Sophie și Billy se așază pe o băncuță plușată, chiar vizavi de noi. Rămânem în același perimetru, însă suficient de îndepărtați încât să nu mai fim nevoiți să încercăm să facem

conversație, nici să auzim chestiile dezgustătoare pe care Billy i le șoptește lui Sophie la ureche.

Ethan își trănțește brațul pe după umerii mei, robotic, voind parcă să arate că „Iată, și noi suntem afectuoși!”. Subliniez din nou, era mult mai fermecător aseară. Îmi trec ușor mâna în jurul taliei lui. Uitasem că nu are nimic pe el! Palma mea intră în contact direct cu pielea lui goală. Ethan e puțin încordat, așa că mă aplec spre el, trecându-mi ușor degetul arătător peste oasele șoldului.

E o mișcare pe care am făcut-o ca să încerc să-l fac să simtă mai relaxat, însă adevărul este că... e foarte plăcut.

Are pielea încălzită de soare, fermă, deconcertantă.

Mă simt de parcă am gustat puțin din ceva absolut delicios și acum vreau toată porția! Locul în care degetul meu îi atinge pielea a devenit brusc cea mai fierbinte parte a corpului meu.

Cu un mârâit siropos, Billy o trage pe Sophie în poală, iar ea își aruncă picioarele în aer, mititică, chicotind. După câteva clipe de tăcere, Ethan face o mișcare la care ar fi trebuit să mă aștept. Se așază și el și mă trage în poală. Cad peste el cu mult mai puțină grație — eu nu sunt chiar așa mititică — și scot un zgomot ca de sac de cartofi la aterizare.

— Ce faci? murmur.

— Doamne, nu știi! îmi șoptește, chinuit. Joacă și tu acolo!

— Îți simt penisul.

Se foiește.

— Aseară totul era mult mai ușor.

— Asta pentru că nu erai implicat sentimental!

— De ce a venit tocmai aici? Are la dispoziție toată ambarcațiunea asta!

— Băieți, sunteți adorabili! Așa vorbăreți! strigă Sophie, zâmbind.

— Foarte vorbăreți! repetă Ethan, zâmbind fals. Nu ne mai săturăm unul de altul!

— Absolut!

Înrăutățesc semnificativ situația ridicând degetele mari de la mână.

Sophie și Billy par atât de naturali. Noi, în schimb, nu. Noaptea trecută, cu domnul Hamilton, era o cu totul altă mâncare de pește! Aveam fiecare scaunul nostru, o oarecare libertate de mișcare. Însă acum picioarele mele lucioase de la crema de protecție solară îmi alunecă peste picioarele lui Ethan și el trebuie să tragă de mine ca să mă așez la loc. Îmi sug burta și am fesele foarte încordate, pentru că încerc din răspuțeri să nu îmi las toată greutatea pe el. Simțind parcă ceva, mă trage la pieptul lui, încercând să mă ajute să mă relaxez.

— Stai bine? îmi șoptește.

— Nu.

Simt fiecare gogoasă pe care am mâncat-o vreodată în viața mea!

— Întoarce-te pe o parte.

— Poftim?

— Așa...

Îmi îndreaptă picioarele pe partea lui dreaptă, ajutându-mă să mă cuibăresc la pieptul lui.

— E mai bine?

— Păi...

Da. E mai bine.

— În fine!

Ethan își întinde brațele, iar eu mă agăț de gâtul lui, încercând să pozez într-o persoană care adoră să facă sex cu el cât se poate de des.

Când mă întorc, îl surprind ridicându-și privirea din decolteul meu.

— Foarte subtil.

Roșește și se uită în altă parte. Simt un șoc electric traversându-mi tot trupul.

— Sunt chiar frumoși, să știi! recunoaște el în cele din urmă.

— Știu.

— Și chiar arată mai bine în acest costum decât în rochia Skittles.

— Părerea ta este extrem de importantă pentru mine.

Mă foiesc, întrebându-mă de ce mă simt dintr-odată atât de înfierbântată.

— Și îți simt iar penisul.

— Bineînțeles că-l simți! zice el, făcând cu ochiul. Ar fi chiar greu să nu-l simți.

— Asta este o glumă despre mărime sau despre erecție?

— Of, una despre mărime, bineînțeles, Orville!

Sorb o ultimă gură apoasă din paharul meu și apoi îi suflu direct în față, făcându-l să se strâmbे din cauza aburilor de vodcă ieftină.

Cu ochii abia mijiiți, îmi zice:

— Ești o adevărată maestră în arta seducției.

— Mi se spune asta adesea.

Tușește și pot să jur că-l văd pe Ethan Thomas încercând să ascundă un zâmbet nedisimulat.

Și înțeleg și de ce. Oricât de mult l-aș uri... Cred că începe să-mi placă de noi ca pereche.

— Ai făcut vreodată scufundări? îl întreb.

— Da.

— Ți-a plăcut?

— Da.

— De obicei ești mai bun la conversații decât ești acum cu mine?

— Da.

Se așterne din nou tăcerea. Însă suntem atât de aproape unul de celălalt și de vizavi se aud doar sunetele scoase de săruturile lui Billy și Sophie! Eu și Ethan trebuie să vorbim!

— Care este băutura ta preferată?

Se uită la mine cu o răbdare infinită și mormăie:

— Chiar trebuie să facem asta?

Arăt cu capul spre fosta lui și noul ei logodnic care par gata-gata să se călărească.

— Preferi să ne uităm la ei? Sau am putea să ne sărutăm.

— Caipirinha! A ta?

— Eu sunt genul margarita. Dar, dacă zici că-ți place caipirinha, știu un loc aproape de apartamentul meu unde se servește cea mai bună caipirinha pe care am băut-o în viața mea.

— Ar trebui să mergem!

E clar că a vorbit fără să gândească, pentru că începem imediat să râdem amândoi fals, spunând practic *Ah, asta n-o să se întâmple niciodată!*

— E ciudat că nu ești chiar atât de nesuferită pe cât am crezut inițial?

Întorc tactica monosilabică împotriva lui.

— Da.

Își dă ochii peste cap.

În larg, peste umărul lui Ethan, apare craterul Molokini. E de un verde vibrant, are forma unei semiluni și este absolut uimitor. În golful albastru se văd o mulțime de ambarcațiuni, exact ca a noastră.

— Uite! zic, arătând spre linia orizontului. Nu suntem pierduți în larg!

Șoptește ușor un „Uau!” Și iată, pentru o clipă, ne lăsăm în voia unui moment frumos, în care ne bucurăm împreună de un lucru. Asta până când Ethan se decide să strice totul.

— Sper că n-ai să te îneci acolo.

Îi zâmbesc.

— Dacă mă înec, să știi că soțul este întotdeauna cel dintâi suspect.

— Aș vrea să-mi retrag cuvintele de mai devreme când am spus că nu ești nesuferită.

Petrecerii noastre în patru de pe acoperiș i se mai alătură o persoană: Nick, instructorul de scufundări, un tip solar, cu pielea mult prea bronzată și dinți albi strălucitori, care se autointitulează „un băiat de pe insulă”, dar care sunt sigură că s-a născut în Idaho sau Missouri.

— Cine vrea să facă scufundări la mică adâncime și cine la mare? ne întreabă el.

Arunc o privire plină de speranță spre Sophie și Billy — care din fericire nu se mai sărută —, însă amândoi strigă entuziasmați „Scufundări la mare adâncime!”, așa că se pare că vom rămâne legați de ei și sub apă.

Confirmăm că vrem același lucru și apoi Ethan mă ridică ușor cu brațele lui puternice, de parcă aș fi un fulg, și mă lasă jos în fața lui. Într-o secundă își aduce însă aminte că ar trebui să stăm lipiți mereu ca niște tineri căsătoriți ce suntem, așa că își trece brațele în jurul trupului meu, trăgându-mă spre el. Suntem amândoi lipicioși din cauza căldurii, iar trupurile noastre aderă imediat unul la celălalt.

— Scârbos! mormăi. Ești atât de transpirat!

Brațul lui îmi strivește sânii.

Fac un pas în spate și-l calc pe picior.

— Opa, scuze! zic prefăcută.

Își freacă pieptul de spatele meu, înainte și înapoi, contaminându-mă în mod intenționat cu sudoarea lui masculină.

E pur și simplu groaznic... nu înțeleg de ce-mi vine să râd.

Sophie se trage lângă el.

— Ai bănuțul tău norocos la tine?

Nu găsesc nicio explicație pentru focul geloziei care mi se aprinde în piept. E logodită cu o altă persoană. Glumele astea dintre ei și micile secrete nu-și mai au locul.

Înainte să apuc să zic ceva, Ethan își trece mâna peste sânii mei, coborând-o până la abdomen. Mă ține strâns, lipită de el.

— Nu mai am nevoie de el. Acum o am pe ea!

Sophie dă drumul unui „Vaai!” fals și drăgălaș și apoi se uită la mine. Și... uau! Ce mai schimb de priviri! În mintea noastră ne confruntăm, ca într-una dintre acele scene de dans dintre trupe adverse, cum vezi în filme. Mă măsoară din cap până-n picioare, încercând probabil să-și dea seama cum a ajuns Ethan să treacă de la o iubită ca ea la o nevastă ca mine.

presupun că ea a pres gramat lucrându-mi pentru că altfel nu pot
 o mersu de ce Ethan face un spectacol atât de grandios din faptul
 că s-a căsătorit. Mă întreb dacă drogastul pe care îl cîntec pe față este
 legat de faptul că Ethan și-a refăcut atât de repede viața ori de faptul
 că și-a refăcut o alături de cineva care nu-i seamănă deloc.

Dă-mi un impuls de solidaritate îmi las trupul pe spate, spre-
 năz-mă de el. Mă întreb dacă a băgat de seamă cum i se arcuiesc
 imediat ȝoldurile, lipindu-se de spatele meu. Simt o explozie de flu-
 iditate în momentul în care corpurile noastre se unesc.

Au trecut deja câteva clipe de când a sugerat cum că aș fi talis-
 manul lui norocos și am ratat șansa să punctez că, probabil, e exact
 pe dos — cu norocul meu, e probabil să mă înșep într-o așchie de pe
 marginea bărcu și să sîngerez în apa oceanului, atrîgînd o droaie de
 rechini infometați.

— Sunteți gata de distracție? întrebă Nick, spîrgînd liniștea.

Sophie strigă ca o majoretă „Aa, da!” și bate palma cu Billy.

Mă aștept ca Ethan să răspundă cu un gest asemănător, așa că
 rămîn surprinsă când îi simt buzele pe obraz.

— O, da! îmi șoptește la ureche, cu un mic surîs.

Nick ne echipează cu labe de înnotat și măști. Măștile ne acoperă
 doar ochii și nasurile. Pentru că vom coborî mai în adînc, primim
 și niște aparate pentru gură, prin care să putem respira, care sunt
 atașate printr-un tub lung de un rezervor de oxigen plasat pe o plută
 mică pe care o vom trage după noi în timp ce înotăm. Fiecare plută
 poate susține doi înotători, așa că, bineînțeles, eu și Ethan formăm
 o pereche — ceea ce înseamnă practic că suntem legați unul de
 celălalt.

Plonșăm în apă și aparăm dispozitivele pentru oxigen. Îl văd
 pe Ethan cercetînd piesa care trebuie introdusă în gură, încercînd
 să estimeze câți oameni au bălit în ea și cât de bine a fost
 curățată între clienți. După ce-mi aruncă o privire și vede că
 nu-i împărtășesc îngrijorările legate de igienă, respiră adînc și

și-o vără în gură, dându-i lui Nick un semn aprobator cu inima indoită.

Ne luăm în primire pluta care susține rezervorul de oxigen și, după ce aruncăm o ultimă privire la suprafață, ne scufundăm în apă. Pentru câteva clipe suntem dezorientați din cauza faptului că trebuie să respirăm prin tub și să privim printr-o mască și, tipic pentru noi, încercăm să înotăm în direcții opuse. Ethan își scoate capul la suprafață din nou și face nerăbdător semn spre direcția în care vrea s-o ia.

Cedez și-l las pe el să conducă. Sub apă sunt imediat prinsă în vraja tuturor lucrurilor care ne înconjoară. Pești kihikihi, în negru, galben și alb, săgetează pe lângă noi. Se zăresc și pești-cornet, subțiri și argintii. Cu cât ne apropiem mai mult de recif, cu atât mai ireal de frumos devine totul. Cu ochii mari în spatele vizorului, Ethan îmi arată un banc de pești-soldați roșiatici în timp ce trec pe lângă un grup mare de pești tang, galbeni și exuberanți. Din tubul lui ies o mulțime de bule entuziaste, ca niște confetti.

Nu știi cum s-a întâmplat, însă, după ce mă strădui câteva clipe să înot mai repede, Ethan mă prinde de mână și mă ajută să înaitez spre un grup mic de pești exotici, pătați cu buline gri. E atâta liniște aici, în adâncuri. Nu am mai simțit niciodată o astfel de serenitate imponderală, niciodată în viața mea și, în mod cert, niciodată în preajma lui. Pe nesimțite, eu și Ethan ajungem să înotăm împreună leneș, în sincron. El îmi arată lucruri care-i atrag atenția, eu fac același lucru. Nu avem nevoie de cuvinte, nu mai trebuie să ne împungem. Nu simt nevoia să-i dau una peste cap, nici să-i scot ochii. Simt doar că, să-i țin mâna aici, sub apă, nu e doar tolerabil, ci chiar plăcut — un adevăr care mă face să mă simt confuză.

Ne întoarcem spre barcă și ieșim la suprafață uzi, cu respirația tăiată. Simt cum îmi curge adrenalina prin vene — îmi vine să-i spun lui Ethan că ar trebui să facem asta în fiecare zi a vacanței noastre. Dar, de îndată ce ni se scot măștile și suntem trași din apă, revenim la

realitate. Privirile ni se întâlnesc și, ceea ce părea că vrea să-mi spună la pierde de pe buze, la fel cum și mie îmi mor cuvintele în piept.

— A fost distractiv! zic, pur și simplu.

— Da!

Își dă jos vesta din neopren și i-o întinde lui Nick, apoi vine spre mine când observă că nu reușesc să-mi desfac fermoarul. Tremur pentru că îmi este frig, așa că îl las pe el să-mi dea vesta jos, încercând din greu să nu bag de seamă ce mâini mari are și cât de îndemânată este.

— Mersi.

Mă aplec, cotrobâind prin geantă după hainele uscate. Nu mă las fermecată de el, chiar nu.

— Unde ne putem schimba?

Nick strânge din ochi.

— Avem o singură baie, care se aglomerează destul de repede când ne întoarcem și lumea începe să simtă cocktailurile servite. V-aș sugera să mergeți cât mai repede. Voi doi puteți merge împreună!

— În... preună?

Mă uit spre treptele înguste care coboară spre baie și observ că lumea a început deja să-și strângă lucrurile ca să se schimbe.

— Nimic din ce n-ai văzut deja! zice Ethan cu un zâmbet de mic diavol.

Trimit spre el un batalion de gânduri războinice. Când ajungem jos, începe să regrete de îndată gestul lui cavaleresc. Baia e de mărimea unui dulap. Un dulap micuț, cu o podea foarte alunecoasă. Ne înghesuim în spațiul umed, cu haine strânse la piept. Aici, jos, barca pare prinsă în mijlocul unei furtuni; suntem victimele sigure ale oricărei mișcări mai bruște.

— Tu prima! zice el.

— De ce eu? Tu primul!

— Am putea să ne schimbăm amândoi deodată și să terminăm mai repede!

— Tu uită-te spre ușă, eu mă întorc la perete.

Aud pleoscăitul pe care-l scot pantalonii lui scurți când aterizează pe podea, în timp ce eu încerc să-mi trec slipul peste genunchii tremurânzi. Sunt hiperconștientă de faptul că, probabil, fundul lui Ethan e la doar câțiva centimetri de al meu. Trec printr-un moment de groază pură imaginându-mi cât de teribil ar fi dacă ni s-ar atinge fesele reci și umede.

Puțin panicată, mă întind după prosop și alunec într-o băltoacă. Piciorul mi se agață de ceva, Ethan strigă surprins și-mi dau seama că acel ceva era fluierul piciorului lui Ethan. După ce încearcă zadarnic să se prindă de peretele de faianță, își pierde și el echilibrul.

Mă izbesc cu spatele de podea și, cu un pleoscăit, Ethan aterizează peste mine. Dacă mă doare ceva, nu simt, distrasă de haosul creat. Trec câteva secunde de tăcere în care amândoi ne dăm seama de ceea ce tocmai s-a întâmplat: suntem goi-puşcă, uzi și lipicioși, cu brațele, picioarele și alte părți ale corpului îmbârligate în cel mai jenant joc de Twister pe care l-a experimentat vreodată cineva.

— O, Doamne! Dă-te jos de pe mine! strig.

— Ce mama dracului, Olive? Tu m-ai dărâmat pe mine!

Încearcă să se ridice, însă podeaua este alunecoasă și se prăvălește înapoi peste mine de câteva ori înainte să se poată ridica.

După ce ne punem amândoi pe picioare, e clar că ne vine să intrăm în pământ de rușine. Nici nu ne mai gândim cine se uită la perete și cine la ușă, atât de tare ne grăbim. Nu avem cum să ne îmbrăcăm fără să vedem frânturi din diferite părți mai mult sau mai puțin intime ale corpurilor noastre, însă în acest moment nici nu ne mai pasă.

Ethan își trage iute pe el o pereche de pantaloni scurți curată, însă mie îmi ia de patru ori mai mult timp să-mi pun pe mine hainele. Din fericire, el este mai rapid și se întoarce cu spatele, lipindu-se cu fruntea de perete, cu ochii închiși, în timp ce eu mă lupt cu sutienul.

— Vreau să știi că — îi zic în timp ce îmi trag tricoul pe mine — și sunt sigură că auzi asta destul de des, aceasta a fost cea mai nereușită experiență sexuală pe care am trăit-o în viața mea.

— Cred că ar fi trebuit să ne protejăm.

Mă întorc ca să văd dacă ceea ce am simțit în vocea lui este adevărat — urma unui răs abia conținut — și îl surprind zâmbind, cu fața încă la perete.

— Poți să te întorci acum! îi zic. Sunt decentă.

— Ești tu, oare, vreodată decentă?

Se întoarce spre mine zâmbind și roșind. E greu de asimilat ceea ce se întâmplă.

Aștept să mă enervez, însă asta nu se întâmplă. În schimb, îmi dau surprinsă seama că, atunci când îmi zâmbește cu zâmbetul lui adevărat, mă simt de parcă aș fi câștigat la loterie.

— Ai și tu dreptate.

Și el pare la fel de surprins că nu m-am răstit la el.

— Să ieșim de aici. Simt că mi se face greață.

Ieșim din baie roșii la față, ceea ce este interpretat într-un mod cu totul diferit de realitate de cei din jur. Câțiva bărbați pe care nici măcar nu-i cunoaștem bat palma cu Ethan, impresionați. Mă urmează la bar, unde eu comand o margarita, iar el își ia o băutură cu ghimbir, care să-i taie greața.

Ajunge o singură privire ca să-mi dau seama că Ethan nu glumea deloc — chiar s-a înverzit la față. Găsim câteva locuri libere înăuntru, pe partea cu umbră, lângă fereastră. Ethan se apleacă, rezemându-și capul de geam. Încearcă să respire.

Cred că acest moment este vinovat de tot ce se va întâmpla mai departe, deoarece creează o mică fisură în rolul lui de dușman de moarte. Un adevărat dușman de moarte nu-și arată slăbiciunea și, cu siguranță, când mă întind să-l masez pe spate, un adevărat dușman de moarte nu se destinde la atingere, oftând ușurat. Nu se trage mai aproape ca să-l ajung mai bine și, în mod clar, nu se întinde pe bancă, punându-și capul în poala mea și privindu-mă plin de grațitudine în timp ce-i mângâi ușor părul.

Noi doi am început să avem mai multe momente bune decât rele. Asta înclină balanța într-un mod neprevăzut.

Și adevărul e că am senzația că-mi place.

Ceea ce mă face să mă simt ciudat.

— Încă te urăsc, îi zic, dându-i de pe frunte o buclă de păr întu-

necat.

Dă din cap.

— Știu.

Capitolul nouă

Odată ce pășim din nou pe pământ, lui Ethan i se întoarce culoarea în obraji. Cum nu vrem însă să riscăm să se simtă din nou rău — sau să fim nevoiți să luăm cina cu Sophie și Billy — ne decidem să ne retragem în cameră și să comandăm prin room-service.

În timp ce Ethan își mănâncă cina în sufragerie, iar eu pe a mea în dormitor, îmi trece prin minte, în timp ce iau o furculiță de ravioli și mă uit la cel de al patrulea episod din GLOW, că aș fi putut să-l trimit pe Ethan singur la hotel și că eu aș fi putut să ies. Aș fi putut face o sută de lucruri fără să părăsesc măcar hotelul, dar, iată, sunt aici, în cameră, pentru că Ethan a avut o zi grea. Măcar sunt aproape de el, în caz că are nevoie de cineva.

În caz că ar avea nevoie de cineva... ca mine? Îmi vine să mă arăt îngustă cu degetul și să râd, pentru că-mi pot închipui că Ethan ar veni la mine ca să-l alina suferința într-un alt scenariu decât acela în care suntem prizonieri pe o barcă. Nu ar veni și, până la urmă, nu de aceea ne aflăm noi aici.

Însă când încep să mă lupt cu mine însămi, zicându-mi că trebuie să mă bucur de vacanță și nu să mă atacez de acest tip care a fost

oarecum prietenos cu mine în acest paradis și absolut deloc în viața reală, îmi amintesc ce am simțit la crater, când eram împreună sub apă, cum m-am simțit când și-a lipit trupul de mine pe puntea vasului, cum m-am simțit când l-am mângâiat pe frunte, trecându-mi degetele prin părul lui. Pulsul mi se accelerează când mă gândesc cum încipuse să respire în sincron cu atingerile mele.

Mă bufnește râsul când îmi amintesc de jocul nostru de Twister despuiat în Baia Groazei.

— Ți-ai amintit de baie? îmi strigă din cealaltă cameră.

— Acest episod mă va face să râd până la sfârșitul veacurilor!

— Și pe mine!

Mă trezesc zâmbind și-mi dau seama că, dacă vreau să rămân fermă pe poziții, va trebui să depun mult mai mult efort.

Dimineața se anunță pe insulă printr-un cer cețos care se luminează încet. Ieri-dimineapă umezeala răcoroasă s-a uscat treptat sub lumina soarelui, însă ziua de azi e diferită.

Astăzi plouă.

Simt răcoarea când ies din dormitor, în căutarea unei căni de cafea. Apartamentul este încă destul de întunecat, însă Ethan e treaz. E întins cât e de lung pe canapea, cu o carte groasă în față. E destul de înțelept să mă lase în pace până când cofeina mi se răspândește în organism.

Apoi mă îndrept singură spre camera de zi.

— Ce planuri ai pentru astăzi?

Sunt încă în pijamale, însă datorită cafelei încep să mă simt din nou om.

— Iată-le!

Își închide cartea și și-o lasă pe piept. Imaginea asta este imediat imprimată în enciclopedia creierului meu drept „o poziție tipică pentru Ethan“, la subcategoria „Surprinzător de atractiv“.

— Dar voi schimba decorul: de preferat la piscină, cu o băutură alcoolică în mână.

Ne încruntăm amândoi spre fereastră, în sincron. Stropii grei scutură frunzele palmierilor de afară. Ploaia se scurge încet pe ușa de la balcon.

— Voiam să fac paddleboarding...! mă vait.

Își ridică din nou cartea.

— Nu prea cred că ai șanse!

Primul meu instinct e să-i arunc o privire urâtă, însă el nici măcar nu se mai uită la mine acum. Așa că iau ghidul hotelului de lângă televizor. Trebuie să existe o activitate pe care s-o pot face pe timp de ploaie. Eu și Ethan ne putem petrece timp împreună afară, însă s-ar lăsa cu vărsare de sânge dacă am fi nevoiți să stăm aici închiși toată ziua.

Trag telefonul mai aproape și deschid lista cu activitățile disponibile. Ethan vine lângă mine și începe și el s-o citească, peste umărul meu. Prezența lui este dintr-odată arzătoare și acum, că stă lipit de umărul meu, simt o fierbințeală. Vocea începe să-mi tremure în timp ce citesc activitățile.

— Tiro...liana... elicopter... drumeție... submarin... caiac... curse... plimbare cu bicicleta...

Mă oprește până să apuc s-o zic pe următoarea.

— Aah! Paintball!

Mă uit la el sceptică. Paintballul mi s-a părut întotdeauna o activitate pentru tipii plini de testosteron, obsedați de arme. Ethan nu pare genul.

— Ai mai încercat vreodată?

— Nu, dar pare distractiv. Cât de greu poate să fie?

— Mi se pare că sfidezi universul cu această declarație, Ethan!

— Universului nu-i pasă de jocul meu de paintball, *Olive*.

— Tata mi-a dat un pistol de semnalizare odată, când am mers într-o excursie în facultate, cu prietenul meu. S-a descărcat în portbagaj și ne-a dat foc la bagaje în timp ce noi făceam o baie în râu. Am fost nevoiți să mergem la un magazin Walmart din zonă ca să ne cumpărăm haine — însă te rog să iei în considerare că nu aveam pe noi decât costumele ude de baie — și era un oraș micuț, care părea

locuit doar de oameni dubioși, ca în filmul *Deliverance*. Nnicând în viața mea nu m-am simțit o pradă mai sigură ca atunci, plimbându-mă printre raioanele aceluia magazin, încercând să îmi găsesc o pereche nouă de lenjerie intimă.

Ethan mă privește atent câteva secunde bune.

— Ai multe povești de genul acesta, nu-i așa?

— N-ai idee!

Arunc din nou o privire pe fereastră.

— Serios acum. Dacă a plouat toată noaptea, acum e probabil plin de noroi afară.

Ethan se reazemă-ntr-o mână.

— Deci ai vrea să fii acoperită numai în vopsea, dar în niciun caz în noroi?

— Cred că obiectivul jocului este să nu fii acoperit în vopsea.

— Nu poți să te abții! Trebuie să te cerți cu mine! Și e teribil de agasant.

— Nu tu ai început primul cu vopseaua și noroiul?

Mormăie, dar văd că abia își poate ascunde un zâmbet.

Arăt spre minibar.

— De ce nu-ncerci să te relaxezi?

Ethan se apleacă din nou spre mine, mai aproape decât înainte.

Miroase incredibil de bine și asta mă enervează la culme.

— Hai la paintball azi!

Așa nu se mai poate! Trebuie să întorc foaia.

— Un refuz definitiv.

— Ei, hai! se milogeste. Poți să alegi tu ce facem după aceea.

— Dar de ce vrei să-ți petreci timpul cu mine, la urma urmelor?

Nici măcar nu ne suportăm.

Ethan rânjește la mine.

— E clar că nu te gândești deloc la asta din perspectivă strategică. Ai ocazia să mă impuști cu bile de vopsea!

În minte mi se declanșează un mic montaj video: am un pistol care scuipe o ploaie de bile cu vopsea verde, ca pe niște bomboane

Skittles, improșcându-i lui Ethan vesta cu o cascadă de pete verzi. Și apoi lovitura fatală — o bilă verde uriașă, fix în mădular.

— Știi ce? Sun să fac rezervarea!

Hotelul ne-a pus la dispoziție un autobuz care să ne ducă până la câmpul de paintball. Ne oprim în fața unei clădiri industriale, cu o parcare alături, înconjurată din toate părțile de pădure. Nu plouă în toată puterea cuvântului — este mai mult o burniță deasă și cețoasă —, dar, ca să vezi, e plin de noroi.

Intrăm: o încăpere mică, mirosind — ați ghicit — a noroi și vopsea. Din spatele unui birou ne întâmpină un tip alb, foarte înalt, îmbrăcat cu o cămașă hawaiiană imprimată cu un melanj de flori și elemente de camuflaj. Are în piept un ecuson pe care scrie HOGG. Ethan discută cu el despre diferitele opțiuni care există pentru joc, însă eu abia dacă-i ascult. Pereții sunt acoperiți cu căști și piese de armură, ochelari și mănuși. Deasupra unei uși este atârnat un poster pe care scrie: *FII CALM ȘI REÎNCARCĂ*. Sunt și o mulțime de arme.

Probabil că nu e cel mai potrivit moment să-mi dau seama că n-am mai ținut o pușcă în mână niciodată, darămite să fi tras cu una.

Hogg trece într-o cameră din spate, iar Ethan se întoarce spre mine, arătându-mi un perete pe care se află o listă cu nume și punctaje — jucătorii de top ai războiului cu vopsea.

— Pare destul de intens.

Îi arăt și eu în cealaltă parte a camerei un afiș care avertizează: *BILUȚELE MELE S-AR PUTEA SĂ TE LOVEASCĂ ÎN FAȚĂ*.

— Cred că, atunci când a amenajat locul, Hogg voia în mod clar ceva elegant, stilat.

Iau în mână o pușcă pentru paintball, construită în așa fel încât să imite o mitralieră.

— Mai ții minte scena aia din *9 to 5*, în care Jane Fonda e îmbrăcată în ținută de safari și trece prin birou, căutându-l pe domnul Hart?

— Nu!

Ethan își ridică ochii spre recuzita de pe pereți, dragul de el, fără să aibă habar la ce mă refer.

— De ce? întrebă el inocent, întorcându-și privirea spre mine.

Rânjesc.

— Așa, fără niciun motiv.

Arăt spre perete și-l întreb:

— Ai mai tras vreodată cu arma?

În Minnesota sunt o mulțime de inși pasionați de vânătoria sportivă. Poate că Ethan este unul dintre ei, cine știe?

Ethan dă din cap și apoi tace, în timp ce mie mi se derulează în minte cele mai sumbre scenarii. Îmi imaginez tragedia unui cap de zebură montat pe peretele din sufrageria lui. Sau de leu. Doamne, dacă este unul dintre acei oameni îngrozitori care merg în Africa și vânează rinoceri?

Această versiune a lui Ethan Thomas începe să-mi reaprindă furia, însă apoi adaugă:

— Dar doar la poligon. Am fost de câteva ori cu Dane, mai mult de dragul lui.

Rămâne uimit când îmi vede fața.

— Ce?

Trag aer adânc în piept, dându-mi seama că și de această dată am făcut ca de obicei: mi-am imaginat imediat cel mai sumbru scenariu.

— Înainte să explici despre ce e vorba, am avut o viziune sumbră cu tine în safari, cu pălărie pe cap și cu piciorul rezemat de o girafă moartă.

— Termină! Ce scârbos!

Dau din umeri.

— Așa sunt eu construită.

— Așteaptă să mă cunoști întâi. Acordă-mi prezumția de nevinovăție.

Rostește cuvintele ușor, aproape pentru sine, apoi se încruntă când citește cuvintele inscripționate pe o curea de pe birou: *PRIMA*

REGULĂ A SIGURANȚEI ARMELOR: NU MĂ SCOATE DIN SĂRITE.

Sunt încă sub impresia cuvintelor lui — care mă fac să mă simt foarte vulnerabilă — când Hogg revine, cu brațele lui groase încărcate de echipament. Ne înmânează fiecăruia câte o salopetă de camuflaj și mănuși, câte o cască și câte o pereche de ochelari. Arma este din plastic și e foarte ușoară. Însă vine laolaltă cu o țevă lungă și cu un recipient în care sunt depozitate bilele cu vopsea, iar asta îngreunează situația. Încerc să mă închipui alergând în acest echipament și adevărul e că nu prea reușesc. Ethan își inspectează partea lui de echipament și apoi se apleacă peste birou.

— Aveți ceva, ăă, protecție?

— Protecție?

Vârful urechilor lui Ethan sunt roșii ca focul și îmi dau seama că mi-a citit gândurile și că a văzut în mintea mea imaginea pe care o am cu el, acoperit de vopsea verde în părțile intime. Îi aruncă o privire cu subînțeles lui Hogg, însă acesta râde și-și scutură capul.

— Nu-ți face griji, voinice! Vei supraviețui.

Îl bat pe umăr.

— Da, voinice! Nu te teme, am eu grijă de tine!

Jocul se desfășoară pe o suprafață de cinci pogoane de pădure deasă. Zeci de ascunzișuri din lemn se întrezăresc până în depărtare, pierzându-se printre copaci. Mai mulți bușteni au fost împrăstiați în jur, pentru a ne putea adăposti în spatele lor. Deasupra noastră atârnă câteva pasarele, prinse între copaci. Ne strângem alături de mai mulți jucători sub un șopron mare din metal. Afară ploaia s-a preschimbat în ceață, însă în aer plutește încă o umezeală rece. Mă zgribulesc în salopeta mea largă.

Ethan se uită spre mine. Îi văd ochii plini de voieșie pe după ochelari. Nu s-a oprit din râs de când am ieșit din vestiar.

— Arăți ca un desen animat! zice el.

— Ce pot să zic? Și ție îți vine foarte bine! îi răspund.

Replica e însă mai mult de formă, având în vedere că Ethan chiar arată bine în costumația de camuflaj.

Arată ca un soldat sexy, ceea ce nu mă așteptam să mi se pară foarte atractiv, însă iată!

— Semeni cu Elmer Fudd din desenele cu Bugs Bunny! Ai ieșit la vânătoare de *iciepuli*!

— Te potolești?

— Ești ca un Soldat Benjamin mai amărât.

— Soldatul Benjamin era deja amărât.

Ethan radiază.

— Știu!

Din fericire, se apropie instructorul nostru, Bob. Este scund, dar solid, și se plimbă prin fața grupului nostru ca un general în fața trupelor lui. Privindu-l, ai sentimentul că Bob și-ar fi dorit să fie polițist, însă soarta i-a fost potrivnică.

Ne spune că vom juca o variantă care se intitulează *jocul morții*. Sună grozav și groaznic în același timp: grupul nostru de 20 de inși este împărțit în două echipe, ai căror membri se aleargă practic de colo colo până când una dintre echipe este eradicată.

— Fiecare jucător are cinci vieți!

Bob ne privește atent pe fiecare în parte în timp ce trece prin fața noastră.

— Odată ce ești eliminat, pui piedică armei, acoperi recipientul cu bile și te întorci la bază.

Arată cu degetul spre o clădire împrejmuită cu un gard. Deasupra ei atârnă un semn pe care scrie *bază*.

— Trebuie să rămâi acolo până îți expiră timpul de așteptare, apoi te poți reintoarce în joc.

Ethan se apleacă spre mine, îi simt respirația fierbinte lângă ureche.

— Nu te superi pentru că am să te scot imediat din joc, nu?

Îmi ridic privirea spre el. Are părul lipit de frunte din cauza umidității și încearcă să-și ascundă zâmbetul. Își mușcă practic

buza de jos și pentru o clipă îmi vine să mă întind și să i-o eliberez printr-un sărut.

Însă, ce e mai important, sunt bucuroasă că nu se așteaptă să lucrăm împreună.

— Nu mă mai amenința cu atâta distracție! zic.

— Avem câteva reguli simple! continuă Bob. Siguranța e pe primul loc! Dacă ți se pare că un lucru e prostesc, atunci nu-l face. Ochelarii trebuie păstrați la ochi tot timpul. Când nu-ți folosești arma, trebuie s-o ai blocată, iar tubul trebuie acoperit. Inclusiv în situația în care ești rănit și trebuie să părăsești terenul.

Cineva bate din palme în spatele meu. Întorc capul peste umăr și văd un bărbat înalt, aproape chel, care dă din cap la fiecare lucru pe care-l spune instructorul și vibrează de energie. În plus, este la bustul gol, ceea ce e puțin... ciudat, și poartă la brâu mai multe recipiente cu vopsea și provizii. Schimb o privire nedumerită cu Ethan.

— Ai mai jucat? îl întreabă Ethan cu bănuială.

— Joc cât pot de des! zice el și îi întinde mâna lui Ethan. Clancy!

— Ethan!

Mă arată cu degetul și eu fac cu mâna.

— Pe ea o cheamă Skittle!

— De fapt...

Încep, aruncându-i o privire urâtă lui Ethan.

— Mă cheamă...

— Atunci înseamnă că ești foarte bun! îi zice Ethan lui Clancy.

Clancy își pune mâinile-n sân.

— Am ajuns la nivelul *prestigiu* de 12 ori în *Call of Duty*, așa că am să te las să-ți faci singur o părere.

Nu pot să mă abțin să nu întreb.

— Dacă nu te superi, de ce nu porți tricou? Nu te va durea când te nimeresc bilele?

— Durerea face parte din experiență! mă lămurește Clancy.

Ethan dă din cap ca și cum înțelege și este într-un acord, însă îl cunosc deja destul de bine ca să-i citesc în ochi că este amuzat.

— Ai vreun sfat pentru incepatori? Intreb.

În mod clar, Clancy se bucură de întrebare.

— Să te folosești de copaci, sunt de preferat suprafețelor plane: te poți furișa pe după ei. Când vrei să observi, întotdeauna apleacă-te de mijloc.

Clancy ne exemplifică mișcarea, lăsându-se-n jos și ridicându-se de câteva ori.

— Astfel îți protejezi restul corpului. Dacă nu te protejezi, o să ajungi să simți pe pielea ta ce înseamnă să iei o bilă la viteză maximă fix în biscuiți.

Se uită spre mine.

— Scuze de expresie, Skittle.

Îmi flutur mâna.

— Nimănui nu-i convine să fie lovit la biscuiți!

Clancy dă din cap și continuă:

— Și cel mai important: niciodată, dar niciodată nu te lăsa pe burtă. Dacă ai atins solul, ești un om mort.

Lumea începe să aplaude pentru că Bob și-a terminat discursul și acum e gata să ne împartă pe echipe. Eu și Ethan ne dezumflăm puțin pentru că ajungem amândoi în Echipa Thunder. Ceea ce, din păcate, înseamnă că n-o să-l vânez prin pădure. Ethan privește zeflemitor echipa adversă: câțiva adulți și un grup de șapte băieți de 14 ani, veniți aici pentru a sărbători ziua unuia dintre ei.

— Ia stați puțin! zice Ethan, arătându-i cu mâna. Nu putem să tragem în niște copii.

Unul dintre ei, cu aparat dentar și o șapcă pusă cu cozorocul la spate, face un pas în față.

— Pe cine faci tu copii? Ți-e frică, tataie?

Ethan zâmbește.

— Dacă te-a adus mama ta cu mașina până aici, înseamnă că ești copil.

Prietenii lui chicotesc în spate și-l inghiontesc.

— De fapt, maică-ta m-a adus cu mașina. Și mi-a și supt-o pe bancheta din spate.

Asta îl face pe Ethan să izbucnească în râs.

— Da, sună a ceva ce Barb Thomas ar fi în stare să facă.

Apoi se întoarce.

— Ia uitați-vă la el, cum se ascunde ca o muiere! zice puștiul.

Bob intervine, măsurându-l muștrător pe adolescent.

— Ai grijă cum vorbești!

Apoi se întoarce spre Ethan.

— Păstrați confruntarea pentru mai târziu.

— Cred că Bob tocmai mi-a acordat permisiunea de a-l elimina pe rahatul ăla cu ochi! se minunează Ethan, punându-și ochelarii.

— Ethan, e un sfrijit.

— Ceea ce înseamnă că n-am să irolesc prea multă muniție pe el.

Îmi las mâna pe brațul lui.

— Mi se pare că iei lucrurile mult prea în serios!

Îmi aruncă un zâmbet și face cu ochiul, ca să-mi arate că glumește doar. Îmi simt inima bătând să-mi spargă pieptul. Ethan cel jucăuș — iată cea mai recentă fațetă a partenerului meu de călătorie. N-am de ce să mă plâng!

* * *

— Simt că ar fi trebuit să ascult cu mai multă atenție regulile.

Ethan râsuflă din greu, acoperit din cap până-n picioare de noroi și de vopsea mov. Amândoi suntem terminați. Ghiciți ce: paintballul e al dracului de dureros.

— Avem o limită de timp pentru jocul ăsta?

Ethan își scoate telefonul și începe să caute pe Google, mormăind nemulțumit, pentru că nu avem semnal bun.

Îmi dau ochii peste cap, rezemată de adăpostul din lemn și mă uit la cer. Planul inițial al echipei noastre fusese să ne împărțim în

mai multe grupuri și să ne ascundem în preajma buncărelor, păstrând câțiva apărători în terenul neutru pentru a ne feri de eventualii atacatori. Nu sunt foarte sigură când și cum am dat greș cu acest plan, însă după o ambuscadă am rămas numai patru. Toți membrii din echipa adversă — inclusiv adolescenții — sunt încă în joc.

În prezent, eu și Ethan suntem prinși în spatele unui perete dărăpănat, hăituiți din toate părțile de adolescenți mai agresivi decât ne-am fi putut imagina vreodată.

— Sunt încă acolo? întreb.

Ethan se întinde ca să privească pe deasupra baricadei, apoi se lasă imediat la loc.

— Da!

— Câți?

— Am văzut doar doi. Nu cred că știu unde suntem.

Se târăște ca să observe zona și de pe cealaltă parte, însă se dă bătut repede.

— Unul dintre ei e destul de departe, iar celălalt se plimbă pe pod. Eu zic să așteptăm. La un moment dat va trece cineva care să-i distragă atenția și noi vom putea alerga spre pâlcul de copaci de acolo.

Trec câteva secunde, în care se aud mai multe strigăte îndepărtate și bubuitul unor bile cu vopsea. Suntem complet ruși de realitate. Nu pot să cred că mă distrez.

— Poate că ar trebui să încercăm să alergăm mai repede decât ei, zic.

Nu mă încântă deloc gândul să fiu lovită de și mai multe bile cu vopsea în fund, însă în ascunzișul nostru e frig și multă umezeală și mi-au amorțit coapsele.

— Am avea o șansă să scăpăm. În mod surprinzător, nu ești deloc rea la jocul ăsta.

Se uită rapid la mine, apoi își întoarce din nou privirea spre pădure.

— Însă ai agilitatea unui bolovan. Poate că ar fi mai bine să stăm pe loc.

Mă întind și-i trag un picior, amuzată când îl aud prefăcându-se că se vaită de durere.

Pentru că stăm aici degeaba, ascunzându-ne de un grup de adolescenți agresivi, mă simt tentată să încep o conversație, însă ezit. Vreau oare cu adevărat să-l cunosc pe Ethan? Înainte credeam că știu deja lucrurile esențiale, cum ar fi că e un tip cu prejudecăți, care are ceva împotriva femeilor cu forme rotunde care mănâncă produse bogate în calorii de la bălci. Însă am mai aflat și că:

1. Lucrează într-un domeniu care are legătură cu matematica.
2. Din câte știu, a avut o singură iubită de când ne-am cunoscut, cu doi ani și jumătate în urmă.
3. Știe să se încrunte (dar și să zâmbească).
4. Insistă că nu-l deranjează să împartă mâncarea, ci că pur și simplu urăște bufetele.
5. Adesea, își ia cu el fratele mai mic în excursii scumpe și aventuroase.

Restul punctelor de pe listă mi se insinuează în minte, fără să vreau.

6. Adevărul este că are un simț al umorului extraordinar.
7. Are rău de mare.
8. Pare făcut în întregime din fibră și mușchi; trebuie să aflu cumva dacă are și organe în piept.
9. E competitiv, însă nu exagerat.
10. Poate deveni incredibil de fermecător dacă încerci să-l ademenești cu o saltea confortabilă.
11. Crede că arăt bine întotdeauna.
12. Și-a adus aminte ce tricou purtam a treia oară când ne-am văzut.
13. Din câte am putut să-mi dau seama, este bine înzestrat în pantaloni.

De ce mă gândesc la penisul lui Ethan? Scârbos.
În mod clar, am venit în această excursie cu o imagine destul de clară despre cine este Ethan Thomas, imagine care, trebuie să recunosc, a cam început să se surpe.

— Ei bine, de vreme ce avem timp la dispoziție...

Îmi schimb poziția, trecând de pe vine în șezut.

— Pot să-ți pun o întrebare foarte personală și indiscretă?

Își freacă piciorul, acolo unde l-am lovit.

— Dacă asta înseamnă că nu mă vei mai lovi, atunci da.

— Ce s-a întâmplat cu tine și Sophie? Și cum de v-ați cuplat, de la bun început? Ea e foarte... hmm, gen *Beverly Hills 90210*. Iar tu pari mai degrabă... hmm, gen *Teoria Big Bang*.

Ethan își închide ochii, apoi se aplecă și privește afară.

— Poate că ar fi mai bine să încercăm să fugim.

Îl trag înapoi.

— Mai avem doar câte o viață de fiecare și, dacă ieșim de aici, am de gând să te folosesc ca scut uman. Vorbește!

Ethan ia o gură mare de aer, umflându-și obrazii, apoi și-i dezumflă.

— Am fost împreună aproape doi ani. La început locuiam în Chicago, dacă îți amintești, și veneam în oraș doar ca să-l vizitez pe Dane. Am trecut într-o zi pe la el pe la birou, iar ea lucra în aceeași clădire. Am văzut-o în parcare. Scăpase o cutie plină cu hârtii și am ajutat-o să le adune.

— Sună ca un început foarte clișeistic de comedie romantică.

Spre surprinderea mea, râde.

— Și te-ai mutat? Așa, pur și simplu? Îl întreb.

— Nu a fost chiar simplu!

Se oprește ca să-și ștergă niște noroi de pe față și găsesc gestul înduioșător, pentru că știu că nu vine atât din vanitate, cât din vulnerabilitatea pe care o simte în timpul acestei conversații. Dintr-odată mă luminez la gândul că e prima oară când eu și Ethan discutăm, în adevăratul sens al cuvântului.

— S-a întâmplat după câteva luni, promisem o ofertă de job în Minnesota. Odată ce am revenit în Minneapolis, ne-am hotărât să ne mutăm împreună, de ce nu? Avea sens să locuim împreună.

Închid gura, odată ce-mi dau seama că stăteam cu ea deschisă.

— Uau! Mie îmi ia câteva luni ca să mă decid dacă un anumit tip de șampon e ceea ce îmi trebuie.

Ethan râde, însă nu e tocmai râsul lui. Simt cum mi se strânge inima-n piept.

— Și ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Nu m-a înșelat sau ceva de genul. Cel puțin din câte știu eu. Ne luaserăm un apartament în Loring Park și lucrurile mergeau bine. Foarte bine!

Îmi întâlnește privirea pentru o fracțiune de secundă, voind parcă să se asigure că-l cred.

— Plănuiam s-o cer în căsătorie pe 4 Iulie.

Ridic o sprânceană la auzul acestei date atât de specifice și el se masează după ceafă, rușinat.

— M-am gândit că ar fi frumos să fac asta când izbucnesc arti-ficiile.

— Oh, un gest măreț! Nu credeam că ești genul.

Râde și mormăie în același timp.

— Am mers până la capăt, în caz că te întrebai. Unul dintre prietenii mei a organizat un grătar. Am mers la el, am socializat puțin, apoi ne-am urcat pe acoperiș și am cerut-o în căsătorie. Ea a plâns, ne-am îmbrățișat, însă abia mai târziu mi-am dat seama că nu a spus niciodată da. După aceea am coborât ca să-l ajutăm pe prietenul nostru să strângă. Sophie mi-a zis că nu se simte foarte bine și că o ia înainte, urmând să ne întâlnim acasă. Când am ajuns acasă, am descoperit că plecase.

— Ia stai puțin, adică plecase *de tot*?

Ethan dă din cap.

— Da. Își făcuse bagajele și-mi lăsase un mesaj pe tăblița din bucătărie.

Mă încrunt.

— Pe tablă?

— „Nu cred că ar trebui să ne căsătorim. Scuze.” Asta scria. Scuze. De parcă-și cerea iertare pentru că a vărsat bulion pe cămașa mea preferată. Știi, am șters tabla de o sută de ori, dar cuvintele alea afurisite nu s-au șters niciodată. Și nu vreau să zic într-un sens metaforic. A scris cu un marker permanent și a pătat literalmente tabla.

— Of! Groaznic! Știi, poți să le ștergi dacă treci peste cuvinte cu un pic uscat. Nu că asta ar fi de mare ajutor în situația de față, dar...

— Am să țin minte pentru data viitoare.

— Nu pot să cred că tu ai făcut un gest atât de important și măreț, iar ea te-a refuzat printr-un mesaj scris cu markerul pe o tăbliță. Doamne, fără supărare, dar Sophie e o mare vacă.

De data aceasta râde din toată inima, iar zâmbetul i se reflectă și în ochi.

— Fără supărare! A fost un gest urât din partea ei, însă mă bucur că l-a făcut. Eu credeam că suntem fericiți, însă adevărul e că relația noastră trăia din aparențe. Nu cred că ar fi avut viață lungă.

Ethan face o pauză.

— Poate că-mi doream doar stabilitate. Cred că am ales persoana greșită însă. Îmi dau seama că am nevoie de o persoană cu care să pot discuta, iar ei nu-i place să intre în prea mari profunzimi.

Asta nu prea se potrivește cu imaginea de crai călător, mereu în căutare de aventuri, însă, dacă stau bine să mă gândesc, nici felul în care a reacționat în avion nu pare din același film. Acum am aflat și alte lucruri despre Ethan pe care le pot adăuga listei mele.

14. Nu știe cum să caute pe Google trucuri pentru curățat.

15. Este introspect.

16. Oricât ar încerca să nege, este un romantic.

Mă întreb dacă Ethan are două fețe ori dacă, de fapt, eu nu l-am privit niciodată cu adevărat, ci doar prin prisma celor povestite de Dane și Ami despre el.

Îmi amintesc cât de înmărmurit a rămas când a văzut-o pe Sophie în seara în care ne întorceam de la restaurant.

— V-ați mai întâlnit apoi? Înainte de...

— Înainte de cina cu Charlie și Molly? Nu. Ea stă încă în Minneapolis. Atât știu. Însă nu am mai întâlnit-o niciodată. Și, bineînțeles, n-aveam idee că e logodită.

— Și ce părere ai despre asta?

Bate toba cu degetele pe un lemn și privește în depărtare.

— Nu sunt foarte sigur. Știi de ce mi-am dat seama când eram pe barcă? Noi ne-am despărțit în iulie. Ea a zis că și-a întâlnit logodnicul pe când făcea aprovizionarea pentru școli. Asta se întâmplă în august, nu? Poate septembrie? A așteptat o lună. Eu am fost foarte afectat — o adevărată epavă. Cred că o parte din mine spera cumva că ne-am putea împăca. Asta până când am întâlnit-o aici și realitatea m-a izbit nemiloasă. Nu știu ce era în capul meu!

— Îmi pare rău! îi zic, pur și simplu.

Dă din cap, zâmbind cu ochii în pământ.

— Mersi. A fost un episod urât, însă acum mă simt mai bine.

Faptul că se simte mai bine nu înseamnă, în mod automat, că a uitat-o. Nu apuc însă să-i cer lămuriri, pentru că în aer izbucnesc împușcături, mult prea aproape de noi ca să ne mai simțim în siguranță.

Sărim amândoi în picioare și Ethan se trage ca să observe ce se întâmplă, în timp ce eu mă dau aproape de el.

— Ce e?

— Nu sunt sigur...

Se plimbă de la un capăt la celălalt al adăpostului, încercând să prindă un unghi bun, cu mâna pe trăgaci.

Îmi strâng și eu arma. Inima îmi bate să-mi iasă din piept. E doar un joc și, teoretic, aș putea oricând să mă predau, însă corpul meu pare să nu priceapă că pericolul nu este real.

— Câte bile mai ai? mă întreabă Ethan.

La începutul jocului am fost puțin cam prea entuziasmată și am tras de o mulțime de ori, fără să mă concentrez asupra unei ținte anume. Arma pare ușoară.

— Nu prea multe.

Arunc o privire în recipientul de plastic: doar patru bile galbene se mai rostogolesc înăuntru.

— Patru.

Ethan își deschide propria rezervă și-mi mai dă două de la el. Se aud pași grei pe pământ. E Clancy, tot la bustul gol, trecând ca o ceață păstoasă, de culoarea epidermei. Trage un foc și apoi se ascunde după un copac.

— Fugiți! strigă el.

Ethan mă apucă de mânecă, trăgându-mă de la perete. Arată spre pădure:

— Dă-i drumul!

O iau la fugă, călcând apăsător pe pământul umed. Nu știu dacă Ethan este în urma mea, însă alerg până la următorul copac și mă ascund după el. Ethan se oprește în mijlocul poienii și se uită înapoi. Un jucător singuratic se plimbă prin zonă.

— E puștiul ăla cu gura mare! șoptește el, rânjind. Uită-te la el, așa singurel!

Încerc să văd ceva în pădurea care ne înconjoară, cu un presentiment neplăcut.

— Poate că așteaptă pe cineva.

— Sau poate că s-a pierdut. Copiii sunt proști.

— Nepoata mea de zece ani a construit o pisică-robot din niște gumă, câteva șuruburi și o cutie de cola. Copiii din ziua de azi sunt mult mai isteți decât eram noi la vârsta lor. Să mergem!

Ethan își scutură capul.

— Hai să-l eliminăm mai întâi! I-a rămas doar o viață.

— Și nouă ne-a rămas tot una.

— Dar e un joc, obiectivul este să câștigăm.

— Trebuie să stau așezată tot drumul până înapoi la hotel. Fundului meu învînețit nu-i pasă dacă vom câștiga sau nu!

— Două minute. Dacă nu-l nimerim, fugim!

Aprob anevoie și Ethan îmi face semn s-o luăm printre copaci și să-l surprindem din spate. Îl urmez îndeaproape, cu ochii în patru, încercând să nu fac zgomot. Ethan are însă dreptate: nu mai e nimeni în zonă.

Ajungem la marginea luminișului și vedem că puștiul e tot acolo, jucându-se cu niște rămurele pe care le împinge cu arma. Ethan se apleacă, cu gura lipită de urechea mea:

— Are căști! Cât de increzut trebuie să fi ca să ascuți muzică în mijlocul unei zone de război?

Mă trag puțin, ca să-i văd chipul.

— Tu chiar te distrezi, nu?

Ethan are un zâmbet larg pe față.

— O, da!

Își ridică arma, înaintând în liniște, cu mine alături.

Am făcut doar doi pași în luminiș și puștiul își ridică privirea spre noi cu un rânjet pe față, buzele dezvelindu-i aparatul dentar masiv. Își ridică degetul mijlociu și în acea clipă îmi dau seama că este o capcană. Nu apucăm să ne întoarcem la timp ca să-l vedem pe tovarășul lui venind din spate, însă cât ai clipi, fundul mi-e acoperit în vopsea mov.

— Nu pot să cred că ne-a arătat degetul mijlociu înainte ca prietenul lui să ne împuște! se vaită Ethan. Ce rahat îngâmfat!

Așteptăm să ne vină rândul în camera de relaxare de la spa, îmbrăcați în halate albe asortate. Ne dor pe amândoi toate, așa că, nu ne-am mai codit când ne-am dat seama ce presupune partea *de cuplu* a unui masaj în cuplu: faptul că vom fi dezbrăcați și dați cu ulei din cap până-n picioare împreună, în aceeași cameră.

Ușa se deschide și intră o femeie brunetă foarte zâmbitoare. O urmărim într-un hol lung, slab luminat, spre o cameră și mai întunecoasă. În mijloc bulbuțește o cadă adâncă din care se ridică niște aburi ademenitori.

Eu și Ethan schimbăm o privire, apoi ne uităm imediat într-altă parte. Îmi strâng halatul în jurul corpului, conștientă că nu port nimic pe dedesubt. Credeam că ne vom duce direct la mesele pentru masaj și că nu vom avea de îndurat decât câteva momente jenante până ne băgăm fiecare sub prosopul lui.

— Aveam impresia că suntem programați doar pentru masaje! zic.

— Pachetul dumneavoastră include cada cu hidromasaj. După ce vă înmuiați, terapeutul dumneavoastră vă va lua în primire.

Are o voce blândă și calmă.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule și doamnă Thomas?

Din reflex sunt cât pe ce s-o corectez, însă Ethan intervine la momentul potrivit.

— Cred că totul este în regulă!

Pe chip îi apare zâmbetul acela orbitor.

— Vă mulțumim!

— Sper să vă simțiți bine!

Face o plecăciune și apoi iese, închizând ușile în urma ei.

Cada gălgâie zgomotos între noi.

Lui Ethan i-a dispărut zâmbetul de pe față. Se uită la mine sumbru.

— Nu am nimic pe dedesubt.

Arată cu mâna spre locul în care se împreunează halatul.

— Și presupun că și tu ești la fel de...

— Da.

Privește cu jind la apa fierbinte și i se citește pe chip cât de mult și-ar dori să intre în cadă.

— Uite ce e... Tu fă cum crezi, dar eu abia dacă mai pot să merg. Să știi că intru!

Abia termină de rostit cuvintele și-și desface cordonul. Îi întrezăresc pentru o clipă pieptul dezgolit. Mă întorc repede cu spatele, brusc extrem de interesată de măsuta cu gustări și sticle de apă de lângă perete. Se aude un foșnet și apoi sunetul greu al halatului pe podea. După câteva clipe Ethan geme de plăcere, adânc și intens.

— Doamne Dumnezeule!

Sunetul acesta are efectul unui diapazon asupra mea, trimițându-mi furnicături în tot corpul.

— Olivier, trebuie să intri și tu!

Iau un pahar cu fructe uscate și încep să ronțai.

— Nu, mersi.

— Suntem amândoi adulți și, uite, nici nu se vede nimic.

Arunc neîncrezătoare o privire peste umăr. Are dreptate: apa inspumată îl acoperă aproape până la umeri. Însă tot este problematic! Cine s-ar fi gândit că mă atrag atât de mult claviculele lui? Zâmbește și se lasă pe spate, întinzându-și mâinile pe marginile căzii, apoi oftează dramatic:

— Dumnezeule, cât de bine e!

Simt fiecare vânătaie și mușchi întins răspunzând tentației. Aburul e ca o mână care mă trage parcă înăuntru. În jur plutesc balonașe și parfum de lavandă. Mici iezero fierbinți țâșnesc pretutindeni. În plus, clavicula lui dezvelită.

— Fie! zic. Dar să-nchizi ochii!

Închide ochii, însă aș putea să fac pariu că tot mai întrezărește ceva.

— Și acoperă-i cu mâna!

Își pune palma peste ochi, rânjind.

— Cu *amândouă* mâinile!

După ce mă asigur că nu vede nimic, îmi dau halatul jos.

— Când am fost de acord să vin în această lună de miere, nu m-am gândit nicio secundă că va exista atât de multă nuditate!

Ethan râde cu mâinile la ochi și eu îmi înmoi un picior în apă. Căldura îmi învăluie tot corpul — apa este puțin prea fierbinte — și şuier ușor pe măsură ce mă adâncesc. Mi se pare ireal: apa fierbinte și bulele care-mi mângâie pielea.

Îmi tremură puțin vocea:

— Doamne, e atât de bine!

Ethan își îndreaptă spatele.

— Poți să deschizi ochii. Sunt decentă.

Își lasă în jos mâinile, precaut.

— Asta e discutabil.

Simt jeturi de apă pulsând în dreptul umerilor și la tălpi. Îmi plec capul pe o parte.

— Mă simt atât de bine, încât nici nu îmi pasă ce zici.

— Ei bine, aș vrea să mai am suficientă energie ca să-ți dau o replică inteligentă.

Mă bufnește răsul. Mă simt îmbătată.

— Sunt atât de fericită că sunt alergică la crustacee!

Ethan se lasă mai jos, în apă.

— Știu că acum suntem suferinzi, dar te-ai distrat astăzi?

Poate că pentru că apa fierbinte m-a transformat într-un jeleu și nu-mi mai simt vânătăile și mușchii întinși, pot spune că m-am distrat cu adevărat.

— Chiar dacă a trebuit să-mi arunc perechea preferată de teniși și abia mai pot să stau în fund? Da, m-am distrat. Tu?

— Da. De fapt, în afară de toată problema cu Sophie, vacanța asta chiar nu a fost întru totul groaznică.

Mă uit la el cu un ochi.

— Uau, mai ușor cu complimentele!

— Știi tu ce vreau să zic. Credeam că-mi voi petrece timpul de unul singur la piscină, că voi mânca prea mult și că mă voi întoarce acasă bronzat. Credeam că te voi tolera și atât.

— Poate că ar trebui să mă simt ofensată, însă... adevărul e că și eu simt la fel.

— Și tocmai de aceea e o adevărată nebunie faptul că ne aflăm aici!

Ethan face un gest larg, arătând în jur, apoi se întinde să ia două sticle de apă de pe marginea căzii. Îi urmăresc mișcarea: felul în care mușchii spatelui i se strâng, apoi se întind, felul în care stropii de apă îi alunecă pe piele. Atât de multă piele.

— Doamne, sora ta ar lua-o razna dacă ne-ar vedea așa.

Clipesc spre el și mă întind să iau sticla.

— Soră-mea?

— Da...

— Sora mea crede că ești foarte mișto.

— Crede... serios?

— Da. Urăște excursiile în care plecați tu și Dane, însă nu-l urăște pe Ethan, așa, ca mine.

— Aha!

Rămâne pe gânduri.

— Dar nu-ți face griji, nu-i voi spune că m-am simțit bine în compania ta, ocazional. *Ami cea increzută* este cea mai rea variantă a lui Ami.

— Și nu crezi că are cum să-și dea seama? N-aveți un fel de telepatie a surorilor gemene sau ceva de genul ăsta?

Râd și îmi deschid sticla cu apă.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu.

— Cum e să ai un frate geamăn?

— Cum e să nu ai un frate geamăn?

Ethan râde.

— Touché.

Probabil s-a încălzit prea tare, pentru că alunecă spre un alt loc din cadă, unul mai înalt, care-i lasă mai mult pielea să respire.

Problema e, vedeți voi, că astfel lasă mai multă piele expusă și pentru ochii mei.

Mult mai multă.

Văd umeri, claviculă, piept... și în momentul în care-și ridică mâna ca să-și dea părul la o parte de pe frunte văd ceva mușchi.

— Mereu ați fost atât de...

Ethan face un semn vag cu mâna, de parcă aș ști exact la ce se referă.

Și știu.

— Diferite? Da. Potrivit mamei, încă de când eram bebeluși. Ceea ce este un lucru bun, pentru că, dacă aș fi încercat să țin pasul cu Ami, aș fi innebunit până acum.

— Cu siguranță e intensă. Ți se pare ciudat, acum, că s-a căsătorit?

— Lucrurile s-au schimbat încă de când l-a cunoscut pe Dane, însă așa era firesc să se întâmple, nu? Viața lui Ami curge exact așa cum trebuie. Eu sunt cea care a rămas cumva în urmă.

— Însă lucrurile sunt pe cale să se schimbe! Trebuie să fie foarte palpitant.

— Este.

E ciudat să discut cu Ethan despre lucrurile astea, însă întrebările lui par sincere, pare cu adevărat interesat să asculte ce am de spus. Mă face să vreau să vorbesc, să pun întrebări.

— Apropo, nu cred că știi cu ce te ocupi. Ceva legat de matematică? La ziua lui Ami ai venit la costum, cu cămașă și cravată, și atunci am presupus că tocmai ce evacuaseși niște bieți copii orfani sau că închiseseși afacerea de familie a unui bătrânel.

Ethan își dă ochii peste cap.

— Sunt proiectant digital pentru o companie de cercetare.

— Sună a titulatură inventată! Ca în *Tatăl miresei*, când fata îi zice lui Steve Martin că logodnicul ei este consultant independent în comunicare și el îi răspunde că asta e un sinonim pentru „șomer”.

Îl bufnește râsul și e cât pe ce să se înece cu apa din sticlă.

— Nu putem să avem toți funcții cu denumiri atât de firești ca a ta: „traficantă de droguri”.

— Ha! Ha!

— Mai precis, sunt specializat în analiză bugetară, adică, în termeni mai simpli, îi spun companiei mele cât ar trebui să cheltuiască fiecare dintre clienții noștri pentru promovarea digitală.

— Adică e un fel mai snob de a spune „Promovează această postare de pe Facebook! Bagă atâția bani pe Twitter!”?

— Da, Olive! răspunde el sec. De cele mai multe ori despre asta este vorba. În mare parte ai dreptate, are de-a face foarte mult cu matematica.

Mă strămb.

— Nu, mersi!

Zâmbește ușor timid și simt cum mi se topesc oasele.

— Sincer? Mi-au plăcut întotdeauna numerele și datele, dar ceea ce fac aici e la alt nivel!

— Și chiar îți place ceea ce faci?

Ridică din umeri. Niște umeri tonifiați care îmi distrag atenția.

— Mi-am dorit dintotdeauna un loc de muncă unde să pot să mă joc toată ziua cu numere, să le privesc în diferite moduri, să încerc să deslușesc algoritmi și să anticipez tipare — și acest job îmi dă ocazia să fac aceste lucruri. Știu că sună ca și cum aș fi un mare tocilar, dar chiar îmi place ceea ce fac.

Hmm... Locul meu de muncă a fost mereu un simplu loc de muncă. Îmi place să vorbesc despre aspectele științifice, însă nu mă încântă mereu partea de vânzări. Practic, o tolerez pentru că asta am fost învățată să fac, la asta mă pricep. Însă să-l ascult pe Ethan vorbind despre jobul lui este surprinzător de sexy. Sau poate că doar m-am încins eu de la apa care bulbucește în jurul nostru. Căldura mă face puțin somnoroasă și cam aeriană.

Atentă să-mi păstrez sânii sub apă, mă întind după un prosop.

— Simt că mă topesc! zic.

Ethan murmură aprobator.

— Ies eu primul și mă duc să-i spun terapeutei că suntem gata.

— Sună bine.

Îmi indică cu degetul că ar trebui să mă întorc.

— Nu că n-am fi văzut deja tot! zice.

Îl aud cum se șterge cu prosopul și imaginea care-mi vine-n minte îmi electrizează tot corpul.

— Baia Groazei a rezolvat acest aspect!

— Simt că ar trebui să-mi cer scuze. Până la urmă, ai vomitat imediat după aceea.

Râde ușor.

— De parcă asta ar fi reacția mea dacă te-aș vedea dezbrăcată, Olive!

Se aude ușa deschizându-se și închizându-se la loc, și când mă întorc ca să-l întreb ce-a dorit să spună cu asta, descopăr că a dispărut.

Ethan nu se mai întoarce după mine și, după ce Diana, noua noastră terapeută, ne conduce spre încăperea de masaj în cuplu, văd și de ce. Pare înmărmurit de groază, cu ochii lipiți de masa de masaj.

— Ce-i cu tine? îl întreb din vârful buzelor, în timp ce Diana este ocupată să facă întuneric în cameră.

— Tu vezi două mese? îmi șoptește el.

Mă uit din nou la masă, fără să înțeleg la ce se referă, însă apoi... Ah!

— Ia stai!

Îmi întorc din nou privirea spre Ethan.

— Credeam că ni se face fiecăruia câte un masaj.

Diana ne zâmbeste calmă.

— Și vi se va face, desigur. Însă de vreme ce eu vă voi arăta cum, iar voi veți exersa unul pe celălalt, nu putem face masajele decât pe rând.

Îmi întorc imediat capul spre Ethan și-i citesc în privire că și el gândește același lucru: *în niciun caz!*

Diana ne interpretează în mod greșit groaza, pentru că râde ușurel și zice:

— Nu vă faceți griji! Cele mai multe cupluri au emoții la început, însă eu sunt aici doar pentru a vă arăta câteva tehnici; apoi mă voi retrage și vă voi lăsa să le exersați în liniște, în așa fel încât să nu vă simțiți ca și cum ați fi urmăriți sau evaluați.

Am nimerit într-un bordel!? îmi vine s-o întreb, însă mă abțin.

Cu greu. Ethan aruncă din nou o privire îngrozită mesei.

— Și acum...

Diana se îndreaptă spre masă și ridică cearșaful, pentru ca unul dintre noi să intre sub el.

— ...cine își dorește să învețe primul și cine vrea să fie masat?

Tăcefeea grăitoare a lui Ethan poate să însemne un singur lucru! Și el își face aceleași socoteli ca și mine: *Să rămânem sau nu?*

După ultima lui replică despre reacția lui în fața goliciunii mele, nu am nicio idee ce rezonanță are această întrebare în mintea lui. Cât despre mine, având în vedere nou-descoperita mea fascinație pentru clavicula lui, pentru părul de pe piept și pentru abdomen, tind să merg până la capăt.

Mă întreb dacă nu cumva ar fi mai ușor să mi se facă mie masajul mai întâi, în așa fel încât să nu fiu nevoită să-l ating și să mă prefac neimpresionată. Pe de altă parte, după ce arunc o singură privire mâinilor lui mari și puternice încep să mă îndoiesc că va fi ușor să-i simt degetele uleioase masându-mi fiecare părticică a corpului.

— Învăț eu prima!

În același timp Ethan zice și el:

— O masez eu primul.

Ochii noștri se întâlnesc, măriți de surpriză.

— Nu! zic. Tu suie-te pe masă și eu mă voi ocupa de, ăă, masaj.

Ethan râde jenat.

— Nu, serios! E în ordine, te masez eu primul.

— Mă duc după niște prosoape și vă las timp ca să vă decideți! ne spune Diana cu amabilitate.

După ce iese din cameră, mă întorc spre Ethan.

— Treci sub cearșaf, Elmo!

— Aș prefera să fac...

Mimează, strângând aerul, de parcă mi-ar strânge sânii.

— Nu cred că vor fi incluse astfel de mișcări.

— Nu asta voiam să...

Mormăie, trecându-și palma peste față.

— Urcă-te pe masă și gata! Mă întorc ca să te poți strecura sub cearșaf. Goală sau mă rog.

Lumina este destul de slabă, însă văd că roșește.

— Tu chiar... O, Doamne, Ethan! Îți e teamă că vei avea o erecție?

Își ridică bărbia și înghite în sec. Trec vreo cinci secunde până când răspunde.

— Ca să fiu sincer, da.

Acel mic cuvânt îmi face inima să explodeze. Răspunsul lui a fost atât de sincer și de onest, încât simt o strângere de inimă la gândul că l-aș putea tachina.

— Ah...

Îmi umezesc buzele. Brus, îmi simt gura uscată. Mă uit la masă și simt că mă trec sudorile.

— Bine. Intru eu sub cearșaf. Doar... Adică te rog să nu râzi de corpul meu.

Ethan amuțește și rămâne complet nemișcat, apoi șoptește apăsător:

— N-aș face niciodată așa ceva!

— Mda, sigur.

Sunt hiperconștientă de faptul că am vocea puțin strangulată.

— Cu excepția ocaziilor în care chiar asta ai făcut.

Cu sprâncenele încruntate, vizibil îngrijorat, Ethan își deschide gura ca să-mi răspundă ceva, însă chiar atunci intră Diana cu prosoapele.

Ethan pufnește, nevenindu-i parcă să creadă și, chiar și după ce mă uit într-altă parte, simt că încearcă să îmi atragă cumva privirea. Mi-am cinstit întotdeauna corpul — și chiar îmi plac noile mele forme, într-un fel —, dar nu vreau să fiu pusă în poziția în care cineva să fie nevoit să mă atingă dacă nu-și dorește asta.

Pe de altă parte, dacă nu am încredere în el și nu vreau să-l las să mă atingă, aș putea să-i spun Dianei că pur și simplu nu avem chef să facem masaj astăzi.

Așa că de ce nu zic nimic?

Nu cumva adevărul este că îmi doresc foarte, foarte mult ca Ethan să mă atingă?

Și, până la urmă, dacă el nu vrea să o facă, i-ar putea spune singur Dianei, nu?

Mă uit la Ethan, căutând semne care să îi trădeze disconfortul, însă roșeața adorabilă i-a dispărut din obraji, înlocuită de o privire plină de determinare aprinsă. Ne privim ochi în ochi pentru o secundă... două, trei... Apoi privirea îi alunecă peste șoldurile mele, pe gât, îmi învăluie întreg corpul. Își ridică sprâncenele, buzele i se întredeschid și simt cum i se accelerează puțin respirația. Când ni se întâlnesc din nou privirile, înțeleg mesajul pe care încearcă să mi-l transmită: *îmi place ceea ce văd.*

Roșie la față, trag de nodul halatului. Se presupune că suntem căsătoriți, ceea ce înseamnă că se presupune că știm cum arătăm dezbrăcați. Chiar dacă ne-am întrezărit trupurile goale în baia de pe vaporeș, nu sunt prea sigură că mă simt pregătită ca Ethan să mă privească direct când las halatul jos, ca să mă sui pe masă. Din fericire, în timp ce Diana ridică cearșaful și se uită într-altă parte, ca să-mi acorde intimitate, Ethan se preface și el foarte interesat de nodul de la halatul lui. Îmi dau jos halatul repede și mă afund în coconul cald și moale.

— Vom începe cu tine culcată pe față.

Diana are o voce blândă, relaxantă.

— Ethan, vino de această parte a mesei.

Mă întorc pe burtă cât de grațios pot, potrivindu-mi fața în orificiul înconjurat de material moale. Tremur de entuziasm și de teamă și îmi e atât de cald! Senzația plăcută pe care mi-au lăsat-o păturile încălzite s-a dus repede și acum îmi vine să le arunc jos de pe mine.

Diana îi explică lui Ethan, cu vocea ei blândă, cum să despăturească cearșaful, glumind că, dacă vom încerca să facem asta acasă, nu va mai trebui să fim atât de atenți. Ethan râde și el. Ethan cel fermecător și relaxat a revenit și trebuie să recunosc că-mi este mai ușor așa, cu privirea ațintită în podea, decât privindu-l în ochi pe bărbatul pe care încă îl urâsc, dar, brusc, îl și doresc în cel mai carnal mod cu putință.

Aud un capac, apoi sunetul umed al uleiului care se întinde pe piele. Diana spune încetișor:

— Cam atât este îndeajuns.

Apoi adaugă:

— Eu încep de aici.

Diana își lasă mâinile pe umerii mei, masând ușor la început, iar apoi aplicând presiune. Exemplifică modul în care trebuie să-ți miști mâna din capătul mușchiului, pe toată lungimea lui, urmărindu-i forma. Arată unde trebuie să aplici mai multă presiune și ce locuri delicate trebuie evitate. Încep să mă destind, mă afund din ce în ce mai mult în salteaua de spumă, însă apoi o aud invitându-l prompt pe Ethan:

— Acum încearcă tu.

Se aud din nou niște mici plescăituri. În jurul mesei se petrec mutări. O respirație adâncă, ușor tremurată.

Apoi mâinile fierbinți ale lui Ethan îmi ating spatele, pe urmele Dianei, iar eu simt că mă topesc și trebuie să-mi mușc buzele ca să nu scot un geamăt. Mâinile lui sunt atât de mari și de puternice, mai puternice decât ale ei — o profesionistă, iar în clipa în care-mi îndepărtează ușor o şuviță de păr de pe gât, mă simt de parcă aș fi fost sărutată în acel loc.

— Te simți bine? întrebă el încet.

Înghit un suspin înainte să răspund.

— Da... e bine.

Îl simt când se oprește și apoi, încurajat de Diana, trage cearșaful mai jos, descoperindu-mi tot spatele. Chiar și așa, cu terapeuta lângă noi, nu cred că m-am simțit vreodată în viață atât de încinsă și de excitată. Mâinile lui îmi mângâie corpul, degetele fierbinți și uleioase îmi masează pielea.

— Și ține minte: când lucrezi la spate, strânge, nu întinde! zice Diana.

Râd pe infundate în saltea, ținându-mă cu mâna de cearșafuri. Alături, cu mâinile chiar deasupra noadei mele, Ethan râde și el ușor.

— Aă. Am reținut!

Cu grijă și îndemănare, Diana îi arată lui Ethan cum să împătorească discret cearșaful în așa fel încât să-mi lase descoperit doar

picioarul și o fesă. Am mai fost la masaj, așa că bineînțeles că fundul mi-a fost masat în trecut de profesioniști... Inșă nu m-am simțit niciodată în viață mai expusă ca acum.

Cradat este înșă că nu-mi displace.

Sticluta cu ulei e destupată din nou și se aude iar sunetul făcut de două mâini uleioase care se freacă între ele. Și apoi acele mâini mari coboară pe corpul meu, apăsând mușchii după instrucțiunile Dianei. În spatele pleoapelor închise, ochii mi se învârt în cap de plăcere. Cine s-ar fi gândit că un masaj la fund îmi poate provoca atât de multă plăcere? E atât de bine încât uit de orice rușine și suspin:

— Cine s-ar fi gândit că ești atât de priceput la asta?

Râsul lui Ethan este profund și-mi face tot corpul să vibreze.

— Ah, sunt sigură că știai deja cât de bine știe să-și folosească mâinile! zice Diana jucăușă.

Îmi stă pe limbă să-i zic să-și vadă de drum și să ne lase în pace în camera noastră de bordel.

Ethan alunecă în jos pe piciorul meu, până la talpă. Mă gădil ușor și e foarte dulce cum mă ține în loc cu grijă, asigurându-mă fără niciun cuvânt că pot să am încredere în el. Apoi urcă din nou, pe fiecare braț în parte, masându-mi și palmele și fiecare deget, după care le strecoară înapoi sub pătură.

— Bine lucrat, Ethan! Mai ești printre noi, Ami? zice Diana.

Gem.

— Crezi că l-ai putea masa tu pe el acum? întrebă ea cu o urmă de zâmbet în voce.

Gem din nou, prelung. Nu sunt sigură că pot să mă mișc încă. Și dacă aș putea, cred că l-aș trage pe Ethan sub cearșafuri cu mine. Focul pe care-l simt în abdomen n-are să se stingă singur.

— Așa se întâmplă de obicei!

— Pe mine nu mă deranjează! zice Ethan.

Poate că am creierul amorțit, înșă vocea lui pare mai adâncă decât de obicei, mai târăgănată, densă și caldă ca mierea. Poate că e și el puțin excitat.

— Cea mai bună parte este că acum poți s-o înveți singur și pe ea.

Simt că se produce ceva mișcare deasupra mea. Vocea Dianei sună mai îndepărtată când spune:

— Vă las să faceți schimb, dacă doriți, sau vă puteți întoarce la cada cu hidromasaj pentru o baie fierbinte.

Aud că terapeuta iese din cameră, însă cumva liniștea care se lasă în urma ei pare mai tensionată.

După câteva clipe, Ethan întreabă cu grijă:

— Ești bine?

Reușesc cumva să murmur:

— Oh, Doamne...

— Țsta a fost un „Oh, Doamne!” de bine sau de rău?

— De bine.

Ethan râde, râsul acela al lui minunat care mă înnebunește.

— Excelent!

— Nu te umfla în pene!

Îi simt cum se apropie, îi simt respirația pe piele.

— Ah, Olivia! Tocmai ce te-am pipăit peste tot și tu ești atât de relaxată încât abia mai poți să vorbești.

Se îndepărtează și apoi îi aud vocea de undeva de lângă ușă.

— Normal că mă umflu în pene!

Capitolul zece

De îndată ce mă trezesc, gem de durere; în ciuda masajului-minune, mă ustură tot corpul după atacul din pădure și abia dacă pot să trag pătura de pe mine. Descopăr că brațele îmi sunt acoperite cu o mulțime de vânătăi, atât de colorate, încât pentru o clipă mă gândesc că poate am uitat să mă spăl după jocul de paintball. Pe șold am una de mărimea unei piersici, mov-închis, am câteva pe coapse și încă una enormă pe umăr, care seamănă cu o piatră prețioasă rară.

Îmi verific telefonul și deschid cel mai recent mesaj pe care l-am primit de la Ami.

Verific să văd câți ați mai rămas.

Contrar așteptărilor, suntem amândoi încă în viață.

Cum te mai simți?

Nu mă simt încă pregătită să ies
în lume, dar sunt în viață.

Și soțul?

Ah, el a ieșit.

A ieșit?

Da. Se simte mai bine și nu-și găsea locul.

Dar tu ești încă bolnavă!
De ce nu are grijă de tine?

A stat în casă atâtea zile.

Trebuia să iasă și el ca băieții.

Mă uit urât la telefon, știind că nu pot spune nimic care să nu
ducă la ceartă.

— Poate că a rămas fără ceară pentru barbă! bombăn.

Îl aud pe Ethan pe hol, îndreptându-se spre baie.

— Abia pot să mă mai mișc! îmi zice prin ușă.

— Sunt imbulinată! oftez, privind-mi brațele. Arăt ca un per-
sonaj din *Fraggle Rock*.

Ciocăne la ușă.

— Ești decentă?

— Sunt eu vreodată decentă?

Întredeschide ușa și se apleacă puțin înăuntru.

— Nu pot să fiu sociabil astăzi! Orice alegi să facem, te rog, aș
vrea să fim doar noi doi.

Apoi iese, lăsând ușa deschisă și pe mine singură, încercând să
înțeleg ce s-a întâmplat. Mă întreb din nou când ne-am hotărât că
vom petrece această vacanță nedespărțiți? Când am renunțat să ne
mai simțim îngrețoșați de această idee? Și de când am început să
adorm gândindu-mă la mâinile lui Ethan atingându-mă pe spate, pe
picioare și între picioare?

Se aude apa de la toaletă, apoi chiuveta și în scurt timp îl aud spălându-se pe dinți. Nu-mi vine să cred — m-am obișnuit cu rutina lui de dimineață, nu mai sunt șocată când îi văd dimineața părul ciufulit. Nu mă mai îngrozește ideea de a petrece o zi întreagă doar noi doi. Adevărul e că mă simt entuziasmată la gândul tuturor lucrurilor pe care le-am putea face.

Ethan iese din baie de pe hol și se uită uimit la mine.

— Ce-ai pățit?

Mă uit în jos la mine, ca să înțeleg la ce se referă. Stau țepănă, cu masca pentru ochi ridicată pe frunte, cu pătura strânsă la piept și am ochii mari, cât cepele.

Mi se pare că ar fi bine să fiu sinceră, așa cum am fost și până acum în interacțiunea dintre noi:

— Mă panichez puțin pentru că ai sugerat să petrecem ziua împreună, doar noi doi, și asta nu mă face să vreau să mă arunc de la balcon.

Ethan bufnește în răs.

— Promit că voi încerca să fiu cât se poate de enervant!

Apoi se întoarce, îndreptându-se înapoi spre camera de zi, și-mi strigă:

— Și că mă voi umfla-n pene!

Aceste cuvinte care-mi amintesc de ziua de ieri mă fac să simt un gol în stomac și-mi reaprind dorințele. Gata! Trebuie să mă potolesc. Mă ridic și mă îndrept și eu spre sufragerie, fără să-mi mai pese că mă vede în pijamalele mele deocheate sau că el este doar în boxeri și-ntr-un tricou uzat. După întâlnirea din baie de pe barcă; după ce am stat în cadă amândoi și după ce și-a plimbat mâinile peste tot corpul meu dat cu ulei, nu mai e loc de secrete între noi.

— Am putea sta la piscină? propun.

— Sunt oameni.

— La plajă?

— Și acolo sunt oameni.

Mă uit gânditoare pe fereastră.

— Am putea închiria o mașină ca să ne plimbăm pe coastă?

— Așa mai merge!

Își duce mâinile sub ceafă și bicepșii i se umflă, atrăgându-mi atenția. Îmi dau ochii peste cap — pentru că mă uit la așa ceva — și pentru că el e Ethan și nu-i scapă nimic, repetă gestul obraznic.

— La ce te uiți?

Începe să-și umfle pe rând fiecare braț, vorbind sacadat, în ritmul în care-și încordează mușchii:

— Se — pare — că — lui — Olive — îi — plac — mușchii.

— Îmi aduci aminte atât de mult de Dane în clipa asta!

Îmi vine să râd, însă îmi trece imediat când văd cum Ethan își schimbă imediat întreaga postură.

Își lasă brațele-n jos și se apleacă în față, rezemându-se-n coate.

— Bine atunci.

— Te-am insultat cumva?

Își scutură capul, apoi pare să-și rumege câteva clipe răspunsul. Durează prea mult și mă plictisesc, așa că mă duc în bucătărie ca să pregătesc niște cafea.

În cele din urmă, Ethan zice:

— Mi se pare că nu-l placi prea mult pe Dane.

Hopa, intrăm pe un teren periculos.

— Îmi place de el destul de mult! ezit și apoi rânjesc. Îmi place de el mai mult decât de tine.

Se lasă o tăcere ciudată. Ciudată, pentru că amândoi știm că blufez. Încruntarea lui Ethan se evaporă ușor într-un zâmbet.

— Mincinoaso.

— Bine, recunosc că nu mai ești dracul în persoană, însă rămâi unul dintre acoliții lui. Adică...

Mă întorc în camera de zi cu două căni de cafea și i-o așez pe a lui pe mäsută.

— Întotdeauna l-am văzut pe Dane drept genul de băiat care este membru într-o frăție și-și petrece timpul bând bere cu băieții, însă nu înțeleg cum tu poți fi mai rău ca el, când pari mult mai echilibrat.

— Cum adică „mai rău“?

— Ei, hai! Știi tu! De exemplu faptul că-l tragi mereu după tine în tot felul de excursii nebunești fix când Ami are plănuit ceva drăguț. Vacanța de Sfântul Valentin în Vegas. De aniversarea lor, anul trecut, l-ai luat în Nicaragua, la surf. Tu și Dane ați mers la schi în Aspen de ziua ei — mă rog, a noastră —, când am implinit 31 de ani. Atunci am sfârșit prin a mânca bucata de tort a lui Ami, primită gratuit la Grădina Olive, pentru că ea era mult prea beată ca să mai poată ține în mână o furculiță.

Ethan se uită la mine confuz.

— Ce? întreb.

Își scutură capul, holbându-se încă la mine. Apoi, în cele din urmă, zice:

— Nu eu am plănuit toate acele excursii.

— Poftim?

Râde sec, trecându-și o mână prin păr. Bicepsii i se umflă din nou, dar îi ignor de această dată.

— Dane este cel care plănuieste toate aceste excursii. Adevărul e că aproape m-am certat cu Sophie pentru că am mers cu el în Vegas de Sfântul Valentin. Însă nu știam că ratează evenimente importante! M-am gândit doar că vrea să petreacă timp cu fratele lui.

Trec câteva secunde de tăcere în care-mi revizuiesc amintirile, pentru că observ că este sincer. În special îmi aduc aminte că am fost de față când Dane i-a spus lui Ami despre excursia în Nicaragua, știind că va rata aniversarea primei lor întâlniri, îmi amintesc cât de devastată a fost Ami. Dane i-a zis: „Ethan — dobitocul ăla — a luat bilete care nu pot fi returnate. Nu pot să refuz, iubito“.

Mă pregătesc să-i povestesc lui Ethan toată târâșenia, însă el mi-o ia înainte.

— Sunt sigur că nu și-a dat seama că-i strică lui Ami planurile. Nu ar face așa ceva. Doamne, s-ar simți groaznic dacă ar ști!

Bineînțeles că Ethan ar spune ceva de genul acesta. Dacă rolurile ar fi inversate, și eu aș face sau aș spune orice ca să-mi apăr sora.

Dacă privesc puțin mai detașat lucrurile, trebuie să recunosc că acum nu este momentul potrivit pentru a lămuri situația și, până la urmă, nu noi suntem cei care ar trebui să facă asta. Este problema lui Ami și a lui Dane, nu a lui Ethan și a mea.

Eu și Ethan am ajuns într-un punct în care ne înțelegem bine, ar fi păcat să stricăm tot ce am construit, nu-i așa?

— Sunt sigură că ai dreptate.

Ethan se uită la mine cu recunoștință și poate că și cu mai multă claritate. În tot acest timp eu am crezut că el plănuse toate acele excursii — mă înțelege acum. Nu doar că nu este bădăranul plin de prejudecăți care credeam că este, însă nici nu este influența rea care a ajuns să-i rănească indirect sentimentele lui Ami. Sunt multe informații noi, cu care trebuie să mă obișnuiesc.

— Haide! îi zic. Să ne îmbrăcăm și să facem rost de o mașină!

Ethan mă prinde de mână în timp ce ieșim din hotel.

— În caz că ne întâlnim cu Sophie! îmi explică.

— Desigur!

Am vorbit exact ca o tocilară entuziasmată dintr-un film cu adolescenți, dar nici nu-mi pasă. E ciudat să-l țin de mână pe Ethan, însă nu intru totul neplăcut. Adevărul e că este atât de plăcut, încât mă simt puțin vinovată. Nu am mai văzut-o pe Sophie de când am fost la scufundări, așa că toată această paradă de gesturi afectuoase nu este probabil necesară. Dar de ce să riscăm, nu-i așa?

În plus, chiar au început să-mi placă mâinile lui mari.

Pentru că suntem niște turiști idioti, închiriem un Mustang de culoarea lămâilor verzi, decapotabil. Sunt sigură că Ethan se așteaptă să ne certăm pe chei, însă eu i le arunc cu bucurie. Cine nu și-ar dori să fie plimbată de un șofer personal prin Maui?

Odată ce ajungem pe coasta de nord, Ethan accelerează atât cât poate — oamenii de pe insulă pur și simplu nu conduc cu viteză. Pune Muse, însă eu hotărâsc prin drept de veto că trebuie să ascultăm The Shins. Ethan mormăie și la un semafor îi schimbă cu Editors.

— Nu am chef de formația asta! zic.

— Dar eu conduc.

— Nu-mi pasă!

Râde și-mi face semn să aleg altceva. Pun Death Cab și el îmi zâmbeste — un zâmbet care face până și soarele să pălească. Cu tonul lor rece învăluind aerul din jurul nostru, închid ochii. Vântul îmi bate în față, fluturându-mi părul împletit pe spate.

Mă simt, pentru prima oară după multe zile, absolut, fără urmă de indoială, *fericită*.

— Faptul că am venit cu această idee mă face cea mai deșteaptă femeie din lume!

— Aș vrea să te contrazic, de amorul artei, dar nu pot s-o fac!

Îmi zâmbeste și simt cum inima îmi sare din piept, pentru că-mi dau seama că m-am înșelat: sunt *fericită* pentru prima oară după *luni*, poate chiar ani întregi. Și alături de Ethan, dintre toți oamenii din lume.

Pentru că sunt expertă în autosabotaj, mă întorc la vechile obiceiuri.

— Trebuie să-ți vină foarte greu!

Ethan râde.

— Chiar e amuzant să mă cert cu tine.

Nu e o înșepătură, îmi dau seama, este un compliment.

— Potolește-te!

Se uită la mine, apoi își întoarce privirea la drum.

— Cu ce să mă potolesc?

— Cu galanteriile.

Doamne, când își întoarce din nou ochii spre mine, ca să vadă dacă glumesc, nu pot să-mi ascund zâmbetul. Ethan Thomas mă afectează emoțional!

— Doar ți-am promis că voi fi enervant și că mă voi umfla în pene, nu-i așa?

— Mi-ai promis, așa că poți începe!

— Știi, având în vedere că ești o persoană care mă urăște, ai gemut destul de mult când te-am atins.

— Ia mai taci!

Ethan rânjește la mine și apoi din nou, cu ochii la drum.

— Strânge. Nu întinde!

— Ai de gând să taci?

Râde din tot sufletul! E un răs pe care nu i l-am mai auzit, un Ethan pe care nu l-am mai văzut până acum: cu capul lăsat pe spate, cu ochii plini de bucurie. Arată la fel de fericit pe cât mă simt și eu.

În chip miraculos, petrecem mai multe ore împreună fără să ne certăm măcar o dată. Mama îmi trimite câteva mesaje, la fel și Ami, însă le ignor pe amândouă. Sincer, trăiesc una dintre cele mai frumoase zile ale vieții mele. *Realitatea poate să mai aștepte.*

Explorăm țărmul sălbatic, descoperim mai multe gheizere care ne taie respirația și ne oprim să mâncăm taco, cumpărat de pe marginea drumului, lângă un golful cu apă azurie, presărat cu corali. Acum am 40 de poze cu Ethan în telefon și, din păcate, nu-l pot șantaja cu niciuna dintre ele, pentru că în toate arată superb.

Ethan se apleacă, arătând spre ecranul telefonului meu când ajung la o poză cu el. Zâmbește cu toți dinții, iar vântul bate atât de tare încât îi lipește cămașa de piept. În spatele lui, gheizerul Nakalele erupe maiestuos, aruncând jeturi de apă în aer, la 30 de metri înălțime.

— Ar trebui s-o înrămezi pe asta pentru noul tău birou!

Mă uit peste umăr la el, fără să fiu sigură dacă glumește sau nu. După ce li analizez expresia feței, nu pot spune că m-am lămurit încă.

— Mda, nu prea cred!

Îmi las capul într-o parte, studiind poza.

— E obscenă într-un mod foarte ciudat.

— Bătea vântul!

Ethan protestează, crezând că mă refer la faptul că-i poate fi observat conturul fiecărui mușchi pe sub tricoul lui albastru.

Ceea ce așa și este, dar:

— Eu vorbeam despre ejacularea imensă din spatele tău.

Ethan amuțește. Îmi ridic privirea spre el, șocată că nu mi-a răspuns imediat. Arată de parcă își mușcă limba ca să nu dea o replică. Îmi dau seama că m-am abătut de pe poteca bătătorită a insultelor în teritoriul discursului cu conotații sexuale. Cred că încearcă să-și dea seama dacă intenția mea a fost să flirtez.

În cele din urmă pare să se decidă că nu asta am intenționat — ceea ce este adevărat, însă acum, că mă gândesc mai bine, poate că ar fi trebuit să o fac — și se apleacă pentru a înghiți ultima bucățică de taco. Respir adânc și trec la următoarea fotografie: o fotografie pe care mi-a făcut-o el în fața faimoasei pietre în formă de inimă. Ethan se uită iar la telefon, peste umărul meu, și simt cum amândoi încremenim.

Trebuie să recunosc că este o poză foarte reușită. Am părul strâns, însă impletitura este răvășită de vânt. Am un zâmbet uriaș pe chip, nu seamăn deloc cu pesimista care sunt de obicei. Arăt complet fermecată de ceea ce se întâmplă. Și, Doamne sfinte, cu bluza lipită de corp din cauza vântului, sânii mei arată grozav!

— Să mi-o trimiți și mie pe asta, bine? zice el ușor.

— Sigur.

I-o trimit și aud sunetul de clopoțel pe care telefonul lui îl scoate când fotografia ajunge la el.

— Să nu mă faci să regret că am făcut asta!

— Am nevoie de o imagine clară pentru păpușa mea voodoo.

— Ei bine, dacă *doar* pentru asta vrei s-o folosești!

— Doar?

Ethan rostește cuvântul pe un ton plin de subînțelesuri și mă privește fix în ochi.

Simt din nou un gol în stomac. Insinuează că ar folosi-o pentru masturbare. Umor cu tentă sexuală. Mă simt de parcă aș cădea dintr-un avion fără parașută.

Apoi își mută privirea și atmosfera se detensionează imediat.

— Ce faci în seara asta?

— Chiar vrei să ne testăm norocul? Suntem împreună de...

Îl apuc de încheietură și mă uit la ceasul pe care îl are la mână.

— Optzeci de ani pe puțin! Suntem puțin învinețiți, dar încă nu a curs sânge. Eu zic să ne potolim cât lucrurile încă merg bine.

— Și asta ce ar presupune?

— Eu mă bucur de dormitor și de Netflix, iar tu te plimbi pe insulă în căutarea vreunui horcrux.

— Știi că, dacă vrei să creezi un horcrux, trebuie să ucizi întâi pe cineva, nu?

Mă uit uimită la el, urând zbaterea ușoară din piept pe care o simt, pentru că înțelege o trimitere la Harry Potter. Știam că-i plac cărțile, dar că-i plac același tip de cărți ca și mie?! Mă face să mă topesc.

— Mi-ai transformat gluma în ceva foarte sinistru, Ethan!

Își strânge cocoloș hârtia de la taco și se lasă pe spate.

— Știi ce aş vrea eu să fac?

— Aa... știi răspunsul la această întrebare! Vrei să iei cina undeva unde se servește doar de la bufet.

— Vreau să mă îmbăt! Suntem pe o insulă, într-o falsă lună de miere, într-un decor de vis! Știu că-ți plac cocktailurile, Octavia Torres, însă nu te-am văzut niciodată nici măcar amețită. Să bem câteva pahare împreună nu sună bine?

Ezit.

— Sună periculos.

Replica mea îl face să râdă.

— Periculos în ideea în care vom sfârși fie dezbrăcați, fie morți?

Mă simt ca lovită în moalele capului, pentru că exact la asta mă gândeam și adevărul e că gândul că aş putea muri nu mă sperie nici pe departe la fel de mult ca alternativa.

Pe la jumătatea drumului spre hotel ne oprim în parcare prăfuită de la Cheeseburger Maui, unde miercurea un Mai Tai costă 1 dolar și 99 de cenți. E perfect, pentru că astăzi este miercuri, iar eu sunt falită!

Ethan se întinde ca să se dezmoștească. În mod clar nu mă uit la firele de păr ce coboară de pe abdomen în jos. Dar, dacă m-aș fi

uitat, aș fi observat cât de moi par în contrast cu abdomenul lui tare și plat...

— Ești gata?

Atenția mi se mută la fața lui, cu viteza luminii.

— Gata! răspund cu o voce robotică, ușor agresivă.

În mod clar nu m-a prins visând cu ochii deschiși. Întind mâna și, pentru o clipă absolut ilară, Ethan pare să creadă că vreau să-l iau pe el de mână. Se uită la mine uluit.

— Cheile! îi amintesc. Dacă te îmbeți, conduc eu.

După ce își dă seama că așa este logic, mi le aruncă și, având în vedere că sunt cea mai puțin athletică persoană din lume, aproape reușesc să le prind. Însă până la urmă le scap în pietrișul de lângă roata mașinii.

Pe Ethan îl bufnește râsul, în timp ce eu mă aplec să le ridic. Apoi, când trec pe lângă el la intrarea în bar, cum îmi ține ușa deschisă, îi scap un cot drept în stomac. Ups!

Abia dacă face o mică grimasă.

— Atât poți?

— Doamne, cât te urâsc!

Îl aud murmurând în urma mea.

— Ba nu, nu mă urăști.

Interiorul restaurantului este atât de kitschos și opulent, și absolut magic, încât mă opresc în loc. Ethan intră în mine, cât pe ce să mă dărâme cu picioarele-n sus.

— Ce naiba, Olive?

— Uită-te la locul acesta! îi zic.

Dintr-un perete iese un rechin în mărime naturală, într-un colț este pictat un pirat cu tot cu corabia lui, iar un crab cu colac de salvare e suspendat deasupra, într-o plasă.

Ethan fluieră.

— Chiar e altceva!

— Astăzi ne-a ieșit atât de bine planul de a nu ne ucide unul pe celălalt, încât am să fiu politicoasă și-ți voi spune că am putea merge

Într-un loc mai puțin pompos dacă preferi, deși nu am văzut niciun restaurant cu bufet în zonă, așa că...

— Nu te mai purta ca și cum aș fi un mare snob! Îmi place locul ăsta!

Ethan se așază și deschide un meniu soios.

Un chelner îmbrăcat cu un tricou pe care scrie Cheeseburger Maui se oprește la masa noastră și ne umple paharele cu apă.

— Vreți ceva de mâncat sau doar de băut?

Îl văd pe Ethan gata să spună că doar băuturi, însă sar eu prima.

— Dacă vrei să facem lucrurile așa cum trebuie, va trebui să mănânci ceva.

— Doar ce-am mâncat tacos!

— Ai un metru nouăzeci și 90 de kilograme. Am văzut eu cum mănânci și știi că acei tacos n-au să-ți țină de foame prea mult timp.

Chelnerul de lângă mine răspunde cu un *mm-hâmm* apreciativ și eu îmi ridic privirea spre el:

— Ne vom uita pe meniu.

Comandăm ceva de băut și apoi Ethan se sprijină pe coate și mă analizează.

— Te distrezi?

Mă prefac că sunt atentă la meniu, și nu la valul de neliniște care mă cuprinde la auzul tonului lui atât de sincer.

— Șș! Citesc.

— Ei, haide! Nu putem purta o conversație?

Îmi iau o mutră confuză.

— O ce?

— Un schimb de cuvinte. Fără tachinări.

Ethan respiră, răbdător.

— Eu îți voi pune o întrebare. Tu îmi vei răspunde, apoi mă vei întreba și tu ceva la rândul tău.

— Bine! mormăi.

Ethan se uită intens la mine.

— Doamne, ce e? Întreabă-mă ceva!

— Te-am întrebat dacă te distrezi. Asta a fost întrebarea mea. Iau o gură de apă, îmi dezmoțesc gâtul și-i ofer răspunsul pe care-l așteaptă.

— Bine. Da. Mă distrez.

Mă privește în continuare, așteptând.

— Tu te distrezi? întreb, făcându-i jocul.

— Da.

Răspunde cu ușurință și se lasă pe spate în scaun.

— Mă așteptam să fie iadul pe o insulă tropicală și sunt plăcut surprins că nu simt nevoia să-ți otrăvesc decât jumătate dintre mese.

— Asta înseamnă progres!

Îmi ridic paharul de apă și dăm noroc.

— Și când s-a încheiat ultima ta relație?

Aproape că mă înec cu un cub de gheață.

— Uau, lucrurile au luat o turnură dramatică destul de repede.

Râde și se strâmbă așa drăgălaș, încât îmi vine să-i vărs apa în poală.

— Nu voiam să sune dubios! Doar ce am discutat despre Sophie ieri și mi-am dat seama că nu te-am întrebat nimic despre tine.

— E în ordine!

Îmi flutur mâna.

— Mi-e bine și fără să povestesc despre viața mea intimă.

— Da, dar vreau să știu. Suntem oarecum prieteni acum, nu?

Ochii lui albaștri sclipesc când zâmbește și gropițele își fac apariția, iar când îmi mut privirea de la el, bag de seamă că și alte persoane îi observă zâmbetul.

— La o adică, ți-am masat fundul ieri!

— Nu-mi mai aduce aminte!

— Ei, hai! Ți-a plăcut.

Mi-a plăcut. Chiar mi-a plăcut. Respir adânc și-i mărturisesc:

— Ultimul meu iubit a fost un tip pe nume Carl și...

— Pardon, Carl?

— Uite ce e, nu toată lumea poate să aibă nume sexy ca Sophie!

Regret aceste cuvinte imediat ce le rostesc, pentru că-l fac să se încrunte, chiar dacă chelnerul îi pune în față o băutură uriașă, plină cu fructe și alcool.

— Deci îl chema Carl, lucra la 3M și... Doamne, e atât de stupid!

— Ce e stupid?

— Ne-am despărțit, pentru că, atunci când a izbucnit scandalul cu 3M și poluarea apei, el a luat apărarea companiei și eu pur și simplu n-am putut accepta așa ceva. Mi s-a părut o atitudine atât de corporatistă și de scârboasă.

Ethan ridică din umeri.

— Mie mi se pare un motiv destul de rezonabil pentru o despărțire.

Batem palma fără să conștientizez prea bine ce se întâmplă, apoi înregistrez mental cât de grozav este că a făcut asta în acel moment.

— În fine, asta se întâmplă... cu ceva timp în urmă. Și acum, iată-ne!

Ethan și-a băut deja aproape jumătate din Mai Tai, așa că e rândul meu să întreb.

— Ai mai fost cu cineva de la despărțirea de Sophie?

— Am fost la câteva întâlniri aranjate pe Tinder.

Își golește restul paharului și apoi bagă de seamă expresia de pe fața mea.

— Nu e chiar așa de rău!

— Poate că nu. Doar că, în mintea mea, îmi imaginez că fiecare tip de pe Tinder se așteaptă doar la sex.

Ethan râde.

— O mare parte dintre ei probabil că da. Și probabil că și o mare parte dintre femei de asemenea. Eu cu siguranță nu sunt genul care se așteaptă la sex la prima întâlnire.

— Dar la a câta? A cincea?

Arăt spre masa noastră, însă îmi duc imediat mâna la gură pentru că, ALO, ASTA NU ESTE O ÎNTÂLNIRE.

Din fericire, prostia mea coincide cu venirea chelnerului care ne ia încă o comandă de băuturi, așa că, până revenim la discuție, momentul critic a trecut.

Descopăr că Ethan este un bețiv tare simpatic, foarte vesel. I se înroșesc obraji, zâmbește încontinuu și, chiar și când revenim la subiectul Sophie, chicotește fără oprire.

— Nu s-a purtat prea frumos cu mine! zice el și apoi râde. Și sunt sigur că, pentru că am rămas lângă ea, am agravat și mai mult situația. Nu e nimic mai rău într-o relație decât să nu-ți respecti partenerul.

Își sprijină bărbia în palme.

— Nu-mi plăcea persoana care devenisem alături de ea. Am fost dispus să încerc să fiu bărbatul pe care și-l dorea în loc să fiu eu însumi.

— Dă-mi un exemplu, te rog.

Ethan râde.

— Bine, uitate un exemplu care s-ar putea să te ajute să înțelegi la ce mă refer: am făcut o ședință foto de cuplu.

— În cămăși albe și jeanși, cu un gard în fundal? întreb, strâmbându-mă.

Râde și mai tare.

— Nu, ea s-a îmbrăcat în alb, eu în negru. În fața unui hambar decăzut în stil artistic.

Oftăm amândoi deodată.

— Și ce e foarte important: nu ne-am certat niciodată. Ei nu-i plăceau discuțiile în contradictoriu, așa că simțeam că nu puteam avea niciodată păreri diferite.

— Așa și noi! zic pe un ton sarcastic, rânjind la el.

Râde și apoi râsul i se topește într-un zâmbet, pe care și-l păstrează pe față în timp ce mă privește.

— Da...

După o pauză puțin cam lungă, încărcată de așteptare, respiră adânc și zice:

— Eu nu eram așa.

Doamne, înțeleg perfect ce vrea să spună.

— Sincer, te înțeleg.

— Serios?

— Înainte de Carl...

Cum aude numele, chicotește.

— Am avut o relație cu un tip, Frank...

— Frank?

— Ne cunoscuserăm la mu...

Dar Ethan nu se lasă cu una cu două.

— Știi care e problema ta, Odessa?

— Care-i problema mea, Ezra?

— Ai relații doar cu tipi născuți în anii '40.

Il ignor și povestesc mai departe.

— În fine, l-am cunoscut pe Frank la muncă. Lucrurile mergeau bine, aveam chimie, *dacă înțelegi vrea să spun!*

Mă aștept ca Ethan să râdă, însă nu o face.

— În fine, într-o zi m-a văzut stresându-mă în legătură cu o prezentare — eram panicată pentru că simțeam că nu avusesem destul timp la dispoziție ca să mă familiarizez cu materialele — și jur că faptul că m-a văzut astfel i-a stins atracția. Am mai stat împreună câteva luni, însă n-a mai fost la fel ca înainte.

Ridic din umeri.

— Poate că mi s-a părut doar, dar, da... Faptul că nu m-am simțit sigură pe mine nu a făcut decât să dăuneze.

— Unde ziceai că l-ai cunoscut pe Frank?

— Butake.

De îndată ce rostesc cuvântul, îmi dau seama că este o capcană.

— Bukkake!

Ethan fredonează, iar eu îi împing apa în față.

— E Butake, fraiere! De ce faci mereu așa?

— Pentru că e amuzant. Înainte să alegă numele companiei n-au făcut și ei niște sondaje sau niște... niște... cum le zice?

— Focus grupuri?

Pocnește din degete.

— Așa! Adică, Dicționarul urban e la îndemâna oricui! E ca și cum ai pune unui copil numele Richard.

Se apleacă spre mine și îmi șoptește, de parcă ar împărtăși ceva din înțelepciunea lui:

— Până la urmă o să i se spună Dick! E doar o chestiune de timp.

Îmi dau seama că mă uit la el cu drag, fâțiș, și atunci el își întinde mâna și îmi atinge ușor bărbia cu vârful degetelor.

— Te uiți la mine de parcă ți-aș plăcea.

— Ai vederea încețoșată de la Mai Tai. Te urăsc la fel de mult ca întotdeauna.

Ethan își ridică sceptic o sprânceană.

— Serios?

— Da.

Nu.

Mormăie ușor și dă pe gât cel de-al șaselea Mai Tai.

— Credeam că ți-am masat fundul destul de bine încât să fiu mutat măcar la categoria „neplăcut“.

Chelnerul, Dan, se întoarce și-i zâmbește unui Ethan dulce și maleabil.

— Încă unul?

— Nu! răspund eu repede.

Ethan protestează cu un „Psst!“ amețit. Dan îmi face semn din sprâncene, ca și cum ar vrea să spună că mă voi distra de minune cu tipul în noaptea asta.

Uite ce e, Dan, eu sper doar să reușesc să-l duc până la mașină.

Reușesc, însă doar cu ajutorul lui Dan. Ethan beat nu e doar foarte vesel, ci și extrem de prietenos și, până reușim să ieșim pe ușă, a făcut rost de numărul de telefon al unei roșcate simpatice de la bar, i-a făcut cinste unui bărbat îmbrăcat cu un tricou cu Vikingii și a bătut cuba cu vreo 40 de necunoscuți.

Pe drum turuie adorabil despre cățelul lui din copilărie, Lucy, despre cât de mult îi place să meargă cu caiacul în Boundary Waters și cum n-a mai fost acolo de mult timp; mă întreabă dacă am încercat floricele murate cu mărar (răspunsul este: oh, da!) — și când ajungem la hotel e încă matolit, însă și-a mai revenit. Reușim să străbatem

holul cu doar câteva opriri, pentru ca Ethan să poată lega și alte prietenii cu niște străini.

Se oprește și-i dă o îmbrățișare unuia dintre vameții care ne-au ajutat să ne cazăm. Îi arunc un zâmbet care cere scuze peste umărul lui Ethan și-i citesc numele pe ecuson: Chris.

— Se pare că tinerii căsătoriți se distrează! zice Chris.

— Poate că un pic cam prea mult!

Mă îndrept spre salvare — adică spre lift.

— Îl duc sus.

Ethan ridică un deget și îl cheamă pe Chris mai aproape.

— Vrei să-ți spun un secret?

Offf...

Amuzat, Chris se apleacă.

— Sigur?

— *Îmi place de ea.*

— Cred și eu...

Chris îi șoptește la rândul lui,

— E soția dumneavoastră!

Inima-mi face buum în piept! *E beat, îmi zic. Nu e o declarație, sunt doar vorbe la beție.*

Ajunși în spațiul sigur al apartamentului, nu pot să mă abțin și-l las pe Ethan să se prăbușească pe patul uriaș din dormitor. De dimineață se va trezi cu o mahmureală destul de serioasă.

— Doamne, sunt atât de obosit! oftează el.

— O zi grea în care ai vizitat atracții turistice și ai băut, nu?

Râde, ridicându-și o mână și lăsând-o să cadă greoi pe brațul meu.

— Nu asta voiam să spun!

I-a căzut părul peste un ochi și sunt foarte tentată să i-l dau la o parte. Pentru confortul lui, desigur.

Îmi întind mâna și-i dau ușor părul de pe frunte, iar el se uită la mine atât de intens, încât înmărmuresc cu degetele lipite de tâmpla lui.

— Atunci ce vrei să spui? îl întreb încet.

Mă privește în continuare drept în ochi, fără să-și mute privirea nicio secundă.

— E atât de obositor să mă prefac că te urăsc.

Sunt surprinsă să aud aceste cuvinte și, chiar dacă știam adevărul, îl întreb:

— Deci nu mă urăști?

— Nu.

Își scutură capul dramatic.

— Nu te-am urât niciodată.

Niciodată?

— Așa părea însă.

— Ai fost atât de rea.

— *Eu* am fost rea? îl întreb, confuză.

Derulez în minte întâmplările, încercând să văd lucrurile din perspectiva lui. *Am fost eu rea?*

— Nu știu ce am făcut.

Ethan se încruntă.

— Dar nu contează, oricum. Pentru că Dane mi-a spus să n-o fac.

Nu mai înțeleg nimic.

— Ți-a spus ce să nu faci?

Murmură necăjit:

— Mi-a zis: „Nici să nu te gândești!”

Încep să înțeleg ce vrea să spună, însă repet întrebarea oricum:

— Să nu te gândești la ce?

Ethan își ridică privirea spre mine, cu ochii umezi, și-și întinde mâinile ca să-mi cuprindă ceafa cu mâinile. Mă privește câteva clipe, degetele jucându-i-se în părul meu, și apoi mă trage spre el cu o mână surprinzător de atentă. Nici măcar nu încerc să mă împotrivesc; privind în urmă, simt că am știut dintotdeauna că acest moment va veni.

Inima mi se urcă până-n gât în timp ce ne mișcăm în sincron. La început câteva săruturi scurte, de explorare, urmate de mângâierea a

ceva prelung și adânc, însoțit de mici sunete de surpriză și de dorință din partea amândurora. Are aroma contradicțiilor și a alcoolului ieftin, însă chiar și așa este, de departe, cel mai bun sărut din viața mea.

Ethan se trage înapoi și clipește spre mine.

— La asta.

Va trebui să văd dacă găsesc un doctor în hotel mâine. Am în mod clar ceva la inimă: bate prea tare, prea des.

Ethan își închide ochii și mă trage lângă el, în pat, strângându-și corpul lung în jurul trupului meu. Nu pot să mă mișc, abia dacă mai pot să gândesc. Respirația îi devine regulată și cade într-un somn de beție. Eu adorm mult mai târziu, sub greutatea dulce a brațului său.

Capitolul unsprezece

Deschid cât pot de încet ușa apartamentului nostru. Ethan nu se trezise încă, așa că am renunțat să-l mai aștept și am coborât să mănânc ceva. Acum este treaz însă. Stă pe canapea îmbrăcat doar în boxeri. E atâta piele bronzată de cuprins cu privirea încât îmi simt pulsul accelerându-se. Va trebui să discutăm despre ce s-a întâmplat noaptea trecută — despre săruturi, despre faptul că am dormit toată noaptea împreună, îmbrățișați —, însă ar fi probabil mult mai simplu dacă am putea sări peste conversația jenantă, trecând direct la o nouă sesiune de sărutări.

— Hei! zic încetișor.

— Hei.

Are părul ciufulit, ochii închiși și stă rezemat pe spate ca și cum ar face eforturi să respire. Sau poate că plănuiește o petiție pentru interzicerea promoției de un dolar nouăzeci și nouă de cenți pentru un Mai Tai.

— Cum e capul?

Îmi răspunde cu un mormăit răgușit.

— Ți-am adus niște fructe și un sendviș cu ou.
Îi întind un carton cu niște mango, fructe de pădure și un
sendviș împachetat, iar el le privește de parcă ar fi pline cu fructe de
mare luate de la bufet.

— Ai fost jos să mănânci?

Continuarea *Fără mine?* este implicită.

Are un ton cam nesuferit, dar îl iert. Nimănui nu-i place să-i
bubuie capul de durere.

Las mâncarea pe masă și mă îndrept spre bucătărie, ca să-i aduc
niște cafea.

— Da, te-am așteptat până la vreo nouă jumătate, dar stomacul
începuse să mi se autodigere.

— Sophie te-a văzut singură?

Mă simt de parcă am fost oprită brusc la semafor. Îmi întorc
capul peste umăr, spre el.

— Ăă, poftim?

— Nu vreau să creadă că avem probleme în căsnicie.

Ne-am petrecut toată după-amiaza de ieri discutând despre
cum îi este mult mai bine fără Sophie, m-a sărutat azi-noapte, iar în
dimineața asta își face griji în legătură cu ce crede ea. Grozav.

— Vrei să spui *falsa* noastră căsnicie?

Își freacă fruntea cu mâna.

— Da, exact.

Apoi își lasă mâna în jos și mă întrebă:

— Deci?

Strâng din dinți și simt cum în piept mi s-a pornit o furtună. E
bine. Furia este bună. Pot să fiu furioasă pe Ethan. E mult mai ușor
decât să simt flama pasiunii.

— Nu, Ethan, fosta ta iubită nu era la micul dejun. Nici logod-
nicul ei, nici vreunul dintre prietenii pe care ți i-ai făcut noaptea
trecută.

— Cine?

— Nu contează.

E clar că nu-și mai amintește nimic. Perfect. Putem să ne prefacem că nici celelalte lucruri nu s-au întâmplat.

— Ești prost dispusă?

Mă bufnește un răs uscat, sardonice.

— Dacă *eu* sunt prost dispusă? Vorbești serios?

— Pari supărată sau așa ceva.

— *Eu* par...?

Respir adânc și mă ridic în picioare. Par supărată? El e cel care m-a sărutat azi-noapte, cel care a spus nimicuri dulci care insinuau că poate și-ar fi dorit să facă asta mai demult și apoi a adormit. Iar acum îl arde să afle dacă nu cumva m-a văzut cineva mâncând singură. Nu cred că reacția mea este exagerată.

— Sunt foarte bine.

Bombăne ceva și apoi se întinde după fructe, deschide capacul și aruncă o privire înăuntru.

— Astea sunt de la...

— Nu, Ethan, nu sunt de la bufet. Am comandat un platou proaspăt. Ți l-am adus eu ca să nu fim nevoiți să plătim taxa de doisprezece dolari pentru room-service.

Mă mănâncă palma să-i ard una pentru prima oară după două zile și mă simt fabulos.

Mormăie un „mulțumesc” și apoi ia o bucată de mango cu vârful degetelor. Se holbează la ea și apoi izbucnește în răs.

— Ce e așa amuzant?

— Mi-am amintit de iubita aceea a lui Dane care avea tatuat un mango pe fund.

— Poftim?

Mestecă, înghite și apoi zice:

— Trinity. Cea cu care era acum vreo doi ani?

Mă încrunt. Mă simt din ce în ce mai prost.

— Nu se poate să fi fost acum doi ani. El și Ami sunt împreună de trei ani și jumătate.

Își flutură mâna expeditiv.

— Da, dar mă refer la perioada de dinainte ca el și Ami să aibă o relație exclusivă.

La auzul acestor cuvinte scap din mână lingurița de zahăr, care zornăie strident pe masa de marmură. Ami l-a cunoscut pe Dane într-un bar și, după spusele ei, s-au dus acasă în acea noapte, au făcut sex și nu s-au mai uitat niciodată înapoi. Din câte știu eu, nu au avut niciodată o relație care să fie altfel decât *exclusivă*.

— Și cât ziceai că a durat perioada în care se întâlneau și cu alte persoane? întreb, încercând să îmi țin emoțiile în frâu.

Ethan ia o afină. Nu se uită la mine, ceea ce este bine, pentru că arăt probabil ca și cum m-aș pregăti să comit o crimă.

— Primii doi ani, nu?

Mă aplec, frecându-mi rădăcina nasului și încercând să apelez la Olíve-profesionista, cea care rămâne calmă chiar și când unii oameni condescendenți îi pun răbdarea la încercare.

— Da, da.

Aș putea să-mi ies din minți sau să profit de acest moment pentru a afla mai multe informații.

— S-au întâlnit în barul acela, dar abia după... Când s-au hotărât să nu se mai vadă și cu alți oameni?

Ethan se uită la mine, surprinzând ceva în tonul meu.

— Păi...

— Chiar înainte să se logodească?

Nu știu ce voi face dacă va confirma, însă are într-un fel sens ca Dane să refuze să-și ia un angajament solid până în clipa în care s-a hotărât impulsiv s-o ceară pe sora mea în căsătorie.

În creierul meu se coc tot felul de scenarii apocaliptice.

Ethan dă ușurel din cap, cercetându-mi fața ca și cum ar încerca să ghicească ce gândesc și nu poate.

— Nu-ți mai aduci aminte? Și-a încheiat relația cu cealaltă femeie cam în aceeași perioadă în care Ami s-a operat de apendicită? Apoi a cerut-o în căsătorie.

Lovesc cu pumnul în masă.

— *Îți bați joc de mine?*

Ethan sare în picioare, arătându-mă cu degetul.

— M-ai păcălit! Să nu încerci să te prefaci că Ami nu a știut nimic despre asta!

— Ami nu a știut *niciodată* că el are și alte relații, Ethan!

— Înseamnă că te-a mințit, pentru că Dane îi povestește tot!

Clatin din cap și vreau din tot sufletul să-l rănesc pe Dane, dar Ethan este mai aproape și voi exersa pe el.

— Tu vrei să-mi spui că Dane și-a făcut de cap în primii *doi ani* de relație și te-a făcut să crezi că pe Ami nu o deranjează asta? Ea s-a apucat să decupeze rochii de mireasă din reviste la doar două luni după ce s-au cunoscut. A făcut o adevărată competiție extenuantă din încercarea de a câștiga cât mai multe lucruri gratuite pentru nunta ei. Are un șorț special pentru gătit briose, pentru Dumnezeu, și *a ales deja nume pentru viitorii lor copii!* Ție ți se pare că Ami e genul de fată relaxată care *ar fi de acord* cu o relație deschisă?

— Eu...

Nu mai pare atât de sigur acum.

— Poate că greșesc...

— Trebuie s-o sun.

Mă întorc spre dormitor, unde am lăsat telefonul.

— Nu! strigă Ethan. Dacă asta e ce mi-a spus el, atunci trebuie s-o iei ca pe o confidență din partea mea.

— Sper că glumești! Nu am cum să nu vorbesc cu sora mea despre asta.

— Sfinte Doamne, Dane avea dreptate!

Rămân împietrită.

— Ce vrea să însemne *asta*?

Ethan râde, dar nu este un sunet plăcut.

— Serios, Ethan? Ce vrei să spui?

Se uită în ochii mei și, pentru o clipă, îmi este dor de expresia dulce și plină de adorație pe care o avea pe chip noaptea trecută, pentru că furia de acum este dureroasă.

— Spune-mi! zic, mai încet.
— Mi-a spus că nu are rost să-mi pierd vremea cu tine, pentru că ești tot timpul furioasă.

Mă simt de parcă am fost lovită în capul pieptului.

— Îți vine să crezi că voiam să te invit la o întâlnire?
Râde, fără nicio urmă de veselie.

— Despre ce vorbești? Când?

— Când ne-am cunoscut.

Se apleacă, sprijinindu-și coatele pe coapse. Trupul lung i se strânge extenuat și-și trece mâna lui frumoasă prin părul răvășit.

— Atunci, la târg. I-am spus cât de drăguță cred că ești. I s-a părut ciudat — i s-a părut că e ciudat să fiu atras de tine. Ca și cum mi-ar fi plăcut de prietena lui sau ceva de genul, pentru că sunteți gemene. Și mi-a zis că n-are rost să încerc oricum, pentru că ești cinică și frustrată.

— Dane ți-a spus că sunt frustrată? Frustrată în legătură cu ce?

Sunt șocată.

— Păi, atunci nu știam, însă apoi, având în vedere cum te-ai purtat, lucrurile au început să se lege. E clar că nu m-ai plăcut de la bun început.

— Nu te-am plăcut doar pentru că te-ai purtat ca un bătăran când ne-am cunoscut. Te-ai uitat la mine cum mănânc brânză de parcă aș fi fost cea mai respingătoare femeie pe care o văzuseși vreodată în viață.

Își ridică ochii spre mine, confuz.

— Despre ce vorbești?

— Totul părea în ordine. În timp ce voi vă decideați ce să facem mai întâi, eu m-am dus să-mi iau niște brânzeturi. M-am întors apoi și tu te-ai uitat la ele, apoi la mine, cu cea mai mare repulsie, după care ai plecat la competiția cu bere. De atunci te-ai arătat mereu dezgustat în preajma mea și a mâncării.

Ethan își scutură capul, cu ochii închiși, de parcă ar încerca să scape de viziunea acestei realități alternative.

— Îmi aduc aminte că te-am cunoscut, că mi s-a spus că nu pot să te invit în oraș și că apoi mi-am văzut de treabă. Nu-mi amintesc nimic altceva.

— Ei bine, poți să fii sigur că eu îmi amintesc.

— Asta explică de ce mi-ai spus să nu râd de corpul tău acum două zile, la masaj. De ce te-ai purtat cu atâta desconsiderație față de mine.

— Pardon? Eu am fost cea lipsită de considerație? Vorbești serios?

— Te-ai purtat de parcă n-ai vrea să ai nimic de-a face cu mine după acea zi!

Se agită.

— Încercam probabil doar să-mi limpezesc mintea, pentru că mă simțeam atras de tine și bineînțeles că tu ai interpretat atitudinea mea drept ceva legat de corpul tău și de brânzeturi! Doamne sfinte, Olive, e atât de tipic pentru tine să te concentrezi întotdeauna asupra lucrurilor negative.

Îmi zvâcnește sângele-n timpane. Nici nu știu cum să interpretez ceea ce aud sau ce să fac cu durerea pe care mi-o provoacă cuvintele lui, pentru că s-ar putea să aibă dreptate. Însă nevoia de a mă apăra este mai puternică decât introspecția:

— Păi, ce nevoie mai am să văd partea pozitivă când tu ai un frate care-ți spune că sunt o scorpie și că trebuie să te ferești de mine?

Își ridică mâinile-n aer.

— Până acum n-am văzut nimic care să-l contrazică!

Respir adânc.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că atitudinea ta poate fi responsabilă pentru felul în care ceilalți reacționează în preajma ta? Că mi-ai rănit sentimentele prin felul în care te-ai purtat, fie că ai intenționat sau nu?

Mă îngrozesc când simt nodul care mi s-a pus în gât, gata să plâng.

— Olive, nu știu cum să ți-o zic mai pe șleau: m-am simțit *atras* de tine! Ești sexy. Și probabil încercam să ascund ceea ce simțeam.

Îmi pare rău pentru acea reacție cu totul neintenționată, chiar îmi pare, însă tot ceea ce știam — de la tine și de la Dane — era că tu mă consideri un zero barat.

— La început nu te-am considerat! zic, lăsând continuarea nerostită.

În mod clar citește în expresia de pe fața mea cuvintele nespuse: „însă acum da”. Chipul i se înăsprește, vocea la fel.

— Bun. Ce convenabil! Sentimentul este reciproc.

— A dracului ușurare!

Mă uit la el câteva clipe, cât să-mi imprim chipul lui la categoria NESIMȚIT din enciclopedia mea mentală. Apoi mă întorc și plec valvârtej în dormitor, trântind ușa după mine.

Mă arunc pe pat, spumegând. O parte din mine și-ar dori să se ridice și să facă o listă cu toate lucrurile care s-au întâmplat adineuri, doar pentru a-mi putea organiza cumva gândurile. Deci Dane nu doar că și-a făcut de cap în primii doi ani de relație cu sora mea, dar i-a mai și spus lui Ethan să nu-și piardă vremea cu mine.

Pentru că Ethan avusese de gând să mă invite în oraș.

Nici nu știi ce să fac cu această informație, pentru că e atât de contradictorie față de istoricul meu mental despre Ethan. Până acum vreo câteva zile n-a existat niciun semn cum că Ethan ar vrea să aibă ceva de-a face cu mine — nu a arătat nici măcar o fărâmă de căldură sau de delicatețe. Inventează oare?

Dar de ce ar face asta?

Atunci înseamnă că are dreptate în privința mea? Am interpretat greșit totul când ne-am cunoscut și am perseverat doi ani și jumătate cu această impresie greșită? Oare a fost o singură privire mai ambiguă din partea lui Ethan îndeajuns ca să mă facă să cred că suntem dușmani de moarte? Chiar atât de supărăcioasă sunt?

Simt cum mi se taie respirația când celelalte fapte încep să-și facă loc din nou în gândurile mele: este oare cu putință ca Ami să fi știut că Dane se întâlnește și cu alte fete? Știa că nu l-am plăcut foarte mult încă de la început — așa că trebuie să iau în considerare

faptul că este posibil ca ei să fi avut propriile aranjamente și că ea nu mi-a spus, pentru că știa că mi-aș fi făcut griji sau că aș fi protestat, din dorința de a o proteja. Sincer, îmi este greu să mi-i imaginez pe Ami și pe Dane într-o relație deschisă, însă nici nu pot s-o sun pe sora mea din Maui ca s-o întreb dacă este adevărat sau nu. Nu este genul de conversație pe care s-o ai la telefon. E tipul de discuție care se poartă față în față, cu vin și gustări și după ce terenul este pregătit cu atenție.

Iau o pernă, mi-o pun pe față și urlu. După ce o dau la o parte, aud un ciocănit slab în ușă.

— Pleacă.

Pare mult mai calm.

— Olive, nu o suna pe Ami.

— Nu o sun pe Ami, dar — vorbesc serios — pleacă.

Pe hol se lasă liniștea și, câteva secunde mai târziu, aud ușa grea a apartamentului închizându-se.

Când mă trezesc, e deja miezul zilei, soarele își revarsă razele strălucitoare peste pat, scaldându-mă într-un pătrat fierbinte de lumină. Mă rostogolesc și nimeresc cu capul într-o pernă care miroase a Ethan.

Da. Noaptea trecută a dormit în acest pat cu mine. E prezent pretutindeni în această cameră — cămășile lui sunt așezate într-un șir ordonat în dulap, pantofii sunt aliniați lângă noptieră. Ceasul, portofelul, cheile și chiar și telefonul sunt așezate pe servanță. Până și sunetul scos valurile oceanului este imprimat de amintirea lui, cu capul în poala mea, luptându-se să-și înfrângă răul de mare.

Pentru câteva clipe, imaginea lui Ethan stând trist la piscină, inconjurat de oameni cu care ar vrea să se împrietenească atunci când e matol, dar pe care de obicei vrea să-i evite, mă umple de bucurie. Însă toată bucuria mi se stinge când îmi amintesc de cearta noastră: faptul că mi-am petrecut ultimii doi ani și jumătate urându-l pentru o reacție care nu era deloc ceea ce am crezut eu și faptul că problema Ami/Dane nu se va rezolva decât peste cel puțin câteva zile.

Și astfel îmi rămâne de rumegat un singur lucru, și anume faptul că Ethan a recunoscut că voia să mă invite la o întâlnire.

Asta înseamnă o adevărată rescriere a istoriei, așa cum o știam eu, ceea ce presupune multe manevre mentale. Bineînțeles că l-am considerat pe Ethan atrăgător când l-am cunoscut, însă personalitatea este cea mai importantă, iar la capitolul calități avea un mare minus. Asta până la călătoria de față, când s-a dovedit a fi nu doar un partener bun, dar chiar și adorabil în unele împrejurări și... adesea la bustul gol.

Oftez. Mă ridic și mă duc până la ușă, ca să arunc o privire afară. Nici urmă de Ethan în camera de zi. Mă reped în baie și închid ușa în urma mea. Dau drumul la apă și îmi stropesc fața. Apoi rămân gânditoare în fața oglinzii.

Ethan voia să mă invite în oraș.

Pentru că lui Ethan *i-a plăcut de mine*.

Dane i-a spus că sunt tot timpul nervoasă.

I-am arătat că Dane are dreptate chiar din acea primă zi.

Fac ochii mari în fața unei alte idei care îmi vine: *Și dacă Dane nu voia ca eu să am o relație cu fratele lui? Dacă nu voia să mă amestec în treaba lui, pentru că el era cel care plănuia acele excursii și se întâlnea și cu alte femei și Dumnezeu știe ce altceva mai făcea?*

L-a folosit pe Ethan drept țap ispășitor, drept scut — dacă s-a folosit și de reputația mea de ființă morocănoasă pentru a crea o zonă-tampon? Ce nesimțit!

les valvârtej din baie și o iau la stânga, pentru a-mi începe operațiunea „Găsește-l pe Ethan”, însă nimeresc drept în pieptul lui solid ca un zid. Oftatul pe care-l scot este demn de desene animate. Ethan înrăutățește situația prinzându-mă cu ușurință și ținându-mă la o oarecare distanță, uitându-se la mine cu o privire obosită. În minte îmi răsare o imagine absurdă cu un Ethan care mă ține la depărtare împingându-mi fruntea cu o mână ireal de lungă, în timp ce eu încerc să-l apuc, balansându-mi niște brațe inefficient de scurte.

Mă dau un pas înapoi și întreb:

— Unde ai fost?

— La piscină. Veneam să-mi iau telefonul și portofelul.

— Unde pleci?

Ridică dintr-un umăr.

— Nu sunt sigur.

E precaut din nou. Bineînțeles că e precaut. A recunoscut că e atras de mine și până la această călătorie eu am fost mereu nepoliticoasă cu el. Și apoi am ieșit valvârtej din cameră, insinuând că pentru mine e doar o pierdere de timp.

Nici nu știu de unde să încep. Îmi dau seama că, în momentul de față, dintre noi doi, eu sunt cea care are cele mai multe lucruri de spus. Aș vrea să încep cerându-mi scuze, însă cuvintele nu vor pur și simplu să iasă.

Așa că încep dintr-altă parte:

— Nu vreau să fac chestia aia pe care o fac de obicei, când mă gândesc la cel mai rău scenariu, dar... crezi că Dane a încercat să ne țină despărțiți?

Ethan se încruntă imediat.

— Nu vreau să vorbesc despre Dane sau despre Ami acum. Nu putem deschide acest subiect atât timp cât noi suntem aici și ei sunt acolo.

— Știu, bine, îmi pare rău.

Mă uit la el pentru o clipă și surprind o mică scânteie de emoție în ochii lui.

— Dar ar trebui să vorbim despre noi?

— Care noi?

— Noi, cei care purtăm această conversație?

Șoptesc, cu ochii mari, plini de înțelesuri.

— Noi, cei care suntem împreună în această vacanță, care ne certăm, care avem... sentimente.

Își încruntă sprâncenele.

— Nu cred că noi e o idee prea bună, Olive.

Negarea e un semn bun, e familiară. Îmi întărește hotărârea.

— De ce? Pentru că ne certăm?

— Folosești un termen destul de blând.

— Mie *imi place* că ne certăm!

Mă forțez să spun cuvintele dulce, delicat.

— Fosta ta prietenă nici nu voia să vă contraziceți. Părinții mei nu vor să divorțeze, dar nu-și mai vorbesc. Și știu că nu vrei să vorbim despre asta, dar simt că sora mea este într-o căsnicie în care...

Ezit, pentru că nu vreau s-o apuc pe același drum și să sfârșim din nou plini de nervi.

— ...nu-și cunoaște soțul chiar atât de bine. Însă pentru noi a fost întotdeauna mai ușor să spunem direct ce gândim unul despre celălalt. Este unul dintre lucrurile mele preferate la noi. Tu poți să faci asta cu toată lumea?

Când văd că nu răspunde imediat, îi spun eu:

— Știu că nu poți.

Nu mai este încruntat, îmi dau seama că se gândește la ceea ce i-am spus. Poate că e supărat pe mine, dar cel puțin mă ascultă.

Îmi mușc buzele și-mi ridic ochii spre el. E timpul pentru o nouă tactică.

— Ai zis că sunt sexy.

Ethan Thomas își dă ochii peste cap.

— Știi și tu că ești.

Respir profund. Chiar dacă lucrurile nu vor merge mai departe odată ce vom ajunge înapoi acasă și chiar dacă ar fi probabil mai înțelept din partea amândurora să păstrăm distanța, pentru că naiba știe ce război nuclear va izbucni după ce voi discuta, în cele din urmă, cu Ami, mă îndoiesc sincer că vom putea sta cumiți încă cinci zile.

Cel puțin eu, una, știu că nu voi putea. Toată furia mea s-a transformat în afecțiune și atracție, atât de puternice, încât îmi e greu să mă stăpânesc să nu-l cuprind în brațe acum, aici, pe hol, chiar dacă are fața lui morocânoasă — cu sprâncene încruntate și gura în

linie dreaptă — și mâinile întinse pe lângă corp, cu pumnii strânși defensiv.

Poate că de fiecare dată când am dorit să-i trag una în trecut nu-mi doream decât să-mi lipesc fața de a lui.

Îmi întorc din nou privirea spre el. Nu mi-e teamă să folosesc trucuri ieftine pentru a-l seduce.

Îmi întind mâna spre el și, *accidental*, îmi strâng sânii cu această mișcare.

Observă. Îi freamătă nările și privirea i se mută și mai sus, de teamă parcă să nu i se scufunde. Ethan Thomas este în mod clar un tip căruia îi plac sânii.

Îmi prind buza între dinți și o mușc. Ethan răspunde lingându-și la rândul lui buzele, apoi îngHITE în sec, păstrându-se pe poziții. Va trebui să depun mai mult efort.

Fac un pas spre el și-mi las mâna peste abdomenul lui. Pe toți sfinții, este ferm și cald și pulsează delicat sub degetele mele. Îmi tremură vocea, însă simt că am început să răzbat până la inima lui, iar asta îmi dă încrederea de care am nevoie ca să continui.

— Îți mai amintești că m-ai sărutat azi-noapte?

Se uită-ntr-o parte, respirând ușor.

— Da.

— Dar îți *amintești*?

Mai fac un pas și acum suntem aproape piept lângă piept.

Ezită, apoi se uită din nou la mine, cu sprâncenele încruntate.

— Ce vrei să spui?

— Îți amintești sărutul?

Îmi trec unghiile ușor peste abdomenul lui, până la tivul cămășii, și apoi îmi strecor degetul mare sub ea, mângâindu-l.

— Sau îți amintești doar că s-a întâmplat?

Ethan își umezește din nou buzele, iar eu simt cum mi se aprinde o flacără în pântec.

— Da.

— Ți-a plăcut?

Simt că i s-a accelerat respirația. Pieptul coboară și i se înalță cu rapiditate. Și eu, la rândul meu, simt că nu-mi mai ajunge oxigenul.

— Da.

— Ți-ai uitat cuvintele, Elvis?

— Mi-a plăcut.

Își dă ochii peste cap, dar văd că încearcă să-și ascundă un zâmbet.

— În ce sens ți-a plăcut?

Îi tremură bărbia, de parcă ar vrea să mă întrebe de ce îl întreb asta, când am fost și eu de față, însă flacăra care îi arde în ochi îmi spune că și el este la fel de excitat ca mine și că e dispus să-mi joace jocul.

— A fost genul de sărut care se simte ca și cum ai face sex.

Mi se taie respirația și rămân cu ochii la el, fără cuvinte. Mă așteptam să spună ceva cuminte, nu ceva care să-mi cutremure libidoul.

Mângâindu-i pieptul cu amândouă mâinile, mă desfăt cu gemătul pe care nu și-l poate controla. Trebuie să mă ridic pe vârfuri ca să ajung la el, însă nu mă deranjează că mă face să depun puțin efort ca să-l am. Cu ochii lipiți de ochii mei, nu se apleacă decât în clipa în care ajung chiar acolo, la limita până la care pot să mă întind.

Apoi se lasă cu totul în voia sentimentelor: oftează ușurat, închide ochii, mă cuprinde de mijloc și-mi acoperă gura cu gura lui. Dacă sărutul de aseară l-am simțit ca pe un impuls la beție, acesta pare o eliberare completă. Îmi posedă gura încet, apoi cu mai multă vigoare, până când gemetele lui adânci ajung să-mi vibreze până în adâncul oaselor.

Mă simt ca în rai: mâinile mele afundate în părul lui mătășos, felul în care mă ridică de la podea ca să ajung la el, suficient de sus cât să-mi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui. Sărutul lui mă face să-mi pierd mințile. Nu mă simt deloc rușinată de nevoia sălbatică pe care o nutresc atât de repede, pentru că și el simte la fel, cu aceeași frenezie.

Îi șoptesc un singur cuvânt, cu gura lipită de gura lui:

— Dormitor.

Mă duce cu ușurință până în dormitor, spre pat. Îmi vine să sorb gemetele dulci pe care le scoate când îl trag de păr și-i mușc buzele sau când îmi mut sărutările în jos pe maxilarul lui, pe gât, în jurul urechii.

Îl trag deasupra mea când mă coboară pe saltea. Își dă rapid jos cămașa, apoi pieptul lui gol îl atinge pe al meu. Senzația pe care mi-o dă pielea lui fină, caldă și bronzată mă înnebunește. *Data viitoare, îmi zic. Data viitoare îl voi dezbrăca încet și mă voi bucura de fiecare petic de piele, însă acum am nevoie de greutatea trupului lui deasupra mea.*

Își coboară gura în jos pe corpul meu. Mâinile lui, care-mi cunosc deja picioarele, îmi explorează acum sânii, abdomenul, pielea delicată din interiorul coapselor și apoi alunecă mai jos. Aș vrea să am o fotografie a lui astfel: cu părul moale mângâindu-mi abdomenul, în timp ce-și coboară buzele pe corpul meu, cu ochii închiși de plăcere.

— Cred că e cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o împreună fără să ne certăm! murmură el.

— Și dacă totul nu e decât o înscenare ca să pun mâna pe o poză bună cu care să te șantajez?

Mi se taie respirația în timp ce-mi presară mijlocul cu sărutări.

— Întotdeauna mi-am dorit un adversar care să joace pe termen lung!

Își arată dinții și mușcă pielea în punctul sensibil de la întretărirea dintre șold și coapsă.

Încep să râd, însă apoi mă sărută între picioare, acolo unde sunt concentrate fierbințeala și dorința. Ethan își așază mâna peste inima mea, ca s-o simtă cum bate. Concentrat, scoțând mici sunete de încurajare, explorându-mi corpul pe-ndelete, reușește să facă din mine o iubită complet răvășită, dar zâmbitoare, abandonată cu totul în brațele lui.

— Ești bine, Olivia? mă întreabă, mușcându-mi ușor gâtul.

— Întreabă-mă mai târziu. Fără cuvinte acum.

Geamătul pe care-l scoate îmi spune că este mulțumit cu răspunsul primit. Degetele lui pofticioase îmi alunecă peste abdomen, peste sâni, peste umeri.

Reușesc să mă adun, mult prea tentată de umerii lui, de părul pe care-l are pe piept și pe abdomen ca să las ca un orgasm răvășitor să mă împiedice de la a-i explora corpul. Cu buzele întredeschise, cu degetele agățate în părul meu, Ethan mă privește cum cobor în josul trupului lui, sărutându-l, gustându-i aroma, până la un anumit punct, când mă oprește, cu o privire întunecată, încordată.

Se întinde și mă trage înapoi în sus, apoi se rostogolește deasupra mea, dând dovadă de foarte multă agilitate. Simt cum aerul îmi părăsește plămânii când corpul lui alunecă ușor deasupra corpului meu.

— Te simți bine? mă întreabă.

Aș vrea să mă cert cu el despre alegerea cuvântului *bine*, când în mod clar totul este *sublim*, însă acum nu e momentul potrivit.

— Da... Da. Perfect.

— Vrei să...?

Ethan îmi mușcă umărul, trecându-și palmele fierbinți peste soldurile mele, peste talie, peste coaste și apoi coborându-le din nou.

— Da.

Trag aer adânc în piept.

— Tu?

Dă din cap, lipit de pielea mea, și râde ușor, ridicându-se ca să îmi dea un sărut.

— Vreau, chiar vreau.

Corpul meu strigă *da*, însă în același timp mintea mea strigă *protecție*.

— Stai. Prezervative! murmur, cu gura lipită de gura lui.

— Am!

Sare iute și eu sunt atât de distrasă de felul în care arată traversând gol camera, încât, pentru câteva secunde, nici nu-mi dau bine seama de ceea ce a spus.

— Cu cine aveai de gând să faci sex în excursia asta?

Întreb, prefăcându-mă încruntată.

— Și în care pat?

Ethan rupe cutia cu prezervative și-mi aruncă o privire.

— Nu știi. E mai bine să fii întotdeauna pregătit, nu?

Mă sprijin în cot.

— Te gândeai că vei face sex cu mine?

Ethan râde desfăcând folia cu dinții.

— În niciun caz.

— Ce urât.

Se întoarce la mine, oferindu-mi o priveliște absolut încântătoare.

— Cred că ar fi trebuit să fiu nebun ca să-mi închipui că aș putea avea asemenea noroc.

Știe oare că a ales cuvintele perfecte pentru a încheia acest joc nebun al seducției? Nu pot să-l contrazic; faptul că sunt acum cu el este cel mai uimitor noroc pe care l-am avut în viața mea. Iar când trece deasupra, lipindu-și gura de gura mea, trecându-și mâna de-a lungul coapsei mele, până la genunchi, ridicându-l apoi peste șoldul lui, să-l contrazic este ultimul lucru la care mă gândesc.

Capitolul doisprezece

Ethan se uită la mine, zâmbește, apoi își coboară privirea în farfurie, jucându-se cu furculița. În mod ironic, e o expresie rușinată și timidă pentru perversul sexy care, cu nici o jumătate de oră în urmă, mă privea cu intensitatea unui animal de pradă în timp ce mă îmbrăcam. Când l-am întrebat ce face, mi-a zis doar: „E un moment“.

— Ce fel de moment era acela? îl întreb acum, iar Ethan își ridică din nou privirea.

— Ce moment?

Îmi dau seama că aștept complimente. Mă privea cum mă îmbrac cu atâta dorință în priviri, cum nu văzusem nici măcar în noaptea cu Mai Tai-ul. Însă presupun că sunt încă în acea stare confuză în care nu-mi vine să cred că ne înțelegem bine, ca să nu mai vorbesc de faptul că ne simțim bine împreună, dezbrăcați.

— În cameră.

— Ah!

Se strâmbă.

— Da. În cameră. Mă panicasem puțin pentru că am făcut sex cu tine.

Râd. Cred că glumește.

— Mersi pentru că nu te dezminți nicio clipă.

— Nu, dar pe bune.

Își cere scuze cu un zâmbet.

— Mă bucuram de priveliște. Îmi place să te văd cum te îmbraci.

— Cei mai mulți ar zice că partea cu dezbrăcatul este punctul culminant.

— Și a fost. Crede-mă.

Ia o furculiță, mestecă și apoi înghite, studiindu-mă. Are ceva în privire care mă duce înapoi, cu o oră în urmă, când îmi șoptea în ureche *E bine, e atât de bine*, chiar înainte de a mă pierde complet în extaz sub trupul lui.

— Dar, după aceea, să te văd cum te aranjezi la loc, era o imagine...

Aruncă o privire peste umărul meu, căutând cuvântul potrivit, și bănuiesc că va fi ceva cu totul deosebit — *sexy, seducătoare* sau poate *epifanică*, însă ochii i se întristează.

Îmi îndrept furculița spre el.

— Asta nu este fața potrivită pentru o astfel de conversație.

— Sophie!

Este o explicație și un salut, în același timp, pentru că fosta se apropie de masa noastră, cu un cocktail într-o mână și brațul lui Billy în cealaltă.

Bineînțeles. Adică, *bineînțeles* că-și face apariția într-un costum de baie minuscul, acoperit de o rochie de plajă transparentă, arătând de parcă tocmai ce a ieșit de la o ședință foto pentru revista *Sports Illustrated*. Pe de altă parte, eu am părul strâns în vârful capului ca o șură de paie, nu am niciun pic de machiaj pe față și sunt asudată după sex. Ca să nu mai zic că port pantaloni scurți sport și un tricou cu o sticlă de muștar și una de ketchup, care dansează vesele împreună.

— Hei, oameni buni!

Are vocea atât de pițigăiată încât mă simt de parcă cineva tocmai mi-a suflat un fluier în timpane.

Îl studiez pe Ethan peste masă, mereu curioasă să aflu cum a putut funcționa odată ca niciodată această relație: Ethan cu vocea lui adâncă, dulce ca mierea, iar Sophie cu un chițait ca de desen animat. Apoi Ethan cu privirea lui intensă, iar Sophie cu ochii ei care sar de la un lucru la altul repede. El este și mult mai masiv decât ea. Pentru o clipă mi-l închipui împingând-o prin oraș într-un cărucior și abia pot să-mi stăpânesc râsul.

Răspundem la unison cu un „Hei!” lipsit de entuziasm.

— Luați un prânz târziu? întrebă ea.

— Da! zice Ethan și-și ia o expresie foarte plastică de fericire conjugală.

Dacă eu îmi dau seama cât de forțată este, Sophie — iubita lui timp de peste doi ani — trebuie să fi observat și ea.

— Ne-am petrecut ziua înăuntru.

— În *pat!* adaug, prea tare.

Ethan se uită la mine de parcă n-aș fi capabilă să mă-nvăț odată minte. Respiră pe nas, adânc, cu răbdare infinită. Acum nici măcar n-am mințit, însă tot am reușit cumva să vorbesc ca o maniacă.

— Așa ne-am petrecut și noi ziua de ieri!

Ochii lui Sophie alunecă spre Billy.

— Distractiv, nu?

Toată situația este extrem de ciudată. Cine își vorbește așa?

Billy dă din cap, dar nu se uită la noi — și cine poate să-l condamne? Nici el nu-și dorește să-și petreacă timpul cu noi, cum nici noi nu ne dorim să-i avem în preajmă. Reacția lui nu este în mod clar pe placul lui Sophie, pentru că se încruntă ușor. Îi aruncă o privire doritoare lui Ethan și apoi se uită într-o parte, arătând de parcă ar fi cea mai singură femeie de pe planetă. Mă întreb ce ar fi simțit Ethan dacă s-ar fi uitat la ea și i-ar fi observat privirea — dorința clară de pe chipul ei, expresia aceea care vrea să spună *Oare nu cumva am făcut o greșeală?* — însă el, fără să știe nimic din toate acestea, stă aplecat deasupra farfuriei lui cu tăieței.

— Deci...

Se uită fix la Ethan. Pare că încearcă să-i trimită mesaje telepatic, însă mesajele clar nu ajung la el.

În cele din urmă își ridică privirea, cu o expresie forțat neutră pe chip.

— Hmm?

— Poate bem ceva mai târziu? Stăm de vorbă?

E clar că-l întreabă pe el, la singular, nu pe noi, la plural. Și înțeleg că nici Billy nu este inclus.

Îmi vine s-o întreb: *Acum vrei să stai de vorbă? Nu voiai să stai de vorbă când era al tău!*

Mă abțin însă. Atmosfera devine apăsătoare și mă uit la Billy ca să văd dacă și el simte asta. Dar Billy și-a scos telefonul din buzunar și se uită pe Instagram.

— Nu cred că...

Ethan se uită la mine, cu sprâncenele încruntate.

— Adică, poate?

Fac o mutră de *Pe bune?!*, însă el nu observă.

— Îmi dai un mesaj? întreabă ea delicat.

Ethan mormăie aprobator. Îmi vine să le fac o poză, ca să-i arăt mai târziu ce fețe au și să-l întreb ce naiba se întâmplă. Oare Sophie regretă că s-a despărțit de el? Sau e doar frustrată că s-a „însurat” și nu mai plânge după ea?

Situația este fascinantă... și atât, atât de ciudată. Nu există niciun alt cuvânt care s-o descrie.

Încerc să mi-o imaginez pe această persoană efervescentă pe care o am în față lăsând un bilet pe care scrie simplu: *Nu cred că ar trebui să ne căsătorim. Scuze.*

Și adevărul este că nu e prea greu de închipuit. Este dulce ca o acadea la suprafață și probabil nu știe să comunice emoții negative. În schimb, eu sunt ca un jeleu acru la exterior și-ți voi detalia cu cea mai mare plăcere toate scenariile în care lumea întreagă se va duce de râpă.

După ce mai bălește câteva clipe, Sophie îl trage pe Billy de braț și se îndreaptă spre ieșire. Ethan respiră adânc, concentrat încă asupra farfuriei lui.

— Serios acum, de ce insistă să socializeze cu noi? întreb.

Ethan își manifestă supărarea înțepând o bucătică de pui.

— N-am idee.

— Nu cred că ar fi o idee bună să beți împreună.

Dă din cap, dar nu spune nimic.

Mă întorc ca s-o urmăresc pe Sophie îndepărtându-se cu spatele ferm și bățos.

— Ești bine?

Adică am făcut sex acum o oră. Chiar și cu iubita lui ubicuă în preajmă, răspunsul corect ar fi *Da*, nu-i așa?

Ethan dă din cap și-mi aruncă unul dintre zâmbetele false pe care am ajuns să i le cunosc.

— Sunt bine.

— Bine, pentru că eram gata să răstorn masa la cum se uita la tine, cu ochii ăia mari de căprioară rănită.

Își ridică bărbia.

— Ce?

Nu-mi place că observația i-a trezit imediat interesul. Vreau să fiu sinceră cu el, însă cuvintele îmi ies forțat.

— Voia doar... Părea că vrea să facă cu orice chip contact vizual cu tine.

— Păi, *am făcut* contact vizual. Ne-a invitat să bem ceva...

— Da, nu. Te-a invitat *pe tine*.

Ethan încearcă să se prefacă cum că n-ar fi impresionat de asta, dar nu-i iese deloc. Abia dacă își poate ascunde zâmbetul.

Și-l înțeleg. Cine nu și-a dorit să se dea mare cu noua relație în fața persoanei care l-a părăsit? Nici măcar cei mai buni dintre noi nu scapă de această meschinărie. Și, cu toate acestea, simt cum mi se aprind obraji. Nu sunt doar necăjită din cauza acestui moment, sunt pur și simplu umilită. Nu sunt mai mult decât o aventură de vacanță

pentru el. Frate, cel puțin șase ore după ce ai fost cu altcineva să nu
ți se scoale pentru fosta!

Mă opresc.

Așa fac eu întotdeauna. Mă gândesc la ce e mai rău. Am nevoie
de o pauză, așa că mă ridic și-mi las șervețelul pe masă.

— Mă duc să fac un duș. Cred că vreau să cumpăr niște suvenire
de la magazinele din hotel.

Se ridică și el, mai mult pentru că este surprins cred, decât din
curtoazie.

— Bine. Aș putea...

— Nu, e OK! Ne vedem mai târziu.

Nu mai spune nimic, iar când mă întorc, la ieșire, nu pot să-i văd
fața: și-a coborât din nou privirea în farfurie.

Terapia prin cumpărături funcționează și este de-a dreptul glori-
oasă. Reușesc să mă descurc cu magazinele din hotel și găsesc câteva
cadouri pentru a-i mulțumi lui Ami, niște suvenire pentru părinții
mei și-i cumpăr chiar și lui Dane un tricou. O fi el un ticălos, dar tot
și-a ratat luna de miere. Deși pot să mă pierd în neantul creat de cer-
cetarea atentă a tuturor suvenirelor (mult prea scumpe) de pe insulă,
undeva, în fundal, iritarea pe care mi-a provocat-o Ethan subzistă și
este însoțită de stresul la gândul că poate am făcut o mare greșeală
culcându-ne împreună. Se poate să fi fost o greșeală și, dacă acesta
este cazul, ne-am transformat cele cinci zile care ne-au mai rămas
într-o perioadă de o mie de ori mai jenantă decât ar fi fost dacă
ne-am fi urât în continuare.

Ziua de azi m-a epuizat din punct de vedere emoțional: m-am
trezit cu amintirea unui sărut, m-am certat cu Ethan, mi-am dat
seama cine este Dane cu adevărat, m-am împăcat cu Ethan și am
făcut sex, apoi doza zilnică de Sophie, care a adâncit sentimentele de
nesiguranță dintre noi. Ziua de azi a fost lungă cât patru ani.

Prima persoană la care apelez întotdeauna când sunt supărată
este sora mea. Îmi scot telefonul și-mi concentrez atenția asupra

palmierilor care se reflectă în ecran. Aș vrea s-o întreb dacă se simte bine. Aș vrea să aflu dacă Dane este prin preajmă, ca să văd ce a mai pus la cale și cu cine. Aș vrea foarte mult să-i cer sfatul în privința lui Ethan, însă știu că nu aș putea să deschid subiectul fără să fiu nevoită să-i explic toate lucrurile care au dus la această situație. Și nu pot să fac asta la telefon. În mod clar nu pot să-i explic totul prin mesaje. Așa că, deoarece am nevoie de o altă ancoră de acasă, îi scriu lui Diego.

Ce vesti ai din tundra înghețată?

Am avut o întâlnire aseară.

Oooh, a ieșit bine?

Păi, s-a aplecat să-mi scoată ceva din dinți fără niciun avertisment.

Deci... nu?

Să înțeleg că tu și Ethan nu v-ați ucis unul pe celălalt încă?

Am fost pe-aproape, dar nu.

Nu e clar momentul potrivit pentru a da vestea că eu și Ethan *am făcut-o*, nici Diego nu este persoana potrivită căreia să-i spun asta.

Ei bine, sunt sigur că reușești tu cumva să suferi într-o vacanță de vis.

Exact e ulmitor. Nici măcar eu nu pot să mă plâng. Cum mai e Am?

Emancipată, plictisită, măritată cu un tip bărbătos.

Și mama/tata?

Am auzit un zvon cum că tatăl tău i-a luat flori și că ea a smuls fiecare petală, apoi le-a folosit ca să scrie cu ele PUTA în zăpadă.

Uau. Asta... uau!

Deci, lucrurile sunt neschimbate aici.

Oftez. Tocmai de asta îmi era teamă.

OK. Ne vedem peste câteva zile.

Mi-e dor de tine, mami.

Si mie de tine!

Mă întorc în cameră cu sacoșele mele, așteptându-mă — sperând, poate — ca Ethan să fie plecat, ca să-mi pot folosi creierul lîmpezit după cumpărături pentru a mă gândi la un mod în care să-l abordez.

Dar bineînțeles că e acolo, spălat, îmbrăcat, așteptând pe balcon cu o carte în mână. Mă aude când intru și vine înăuntru.

— Hei!

E de ajuns să mă uit o dată la el și îmi amintesc ce s-a întâmplat cu doar câteva ore în urmă. Îmi amintesc cum m-a privit, mișcările încetinindu-i-se chiar înainte de orgasm, cu ochii grei de plăcere. Arunc sacoșele pe un scaun și încep să scormonesc prin ele, prefăcându-mă că mă uit după ceva.

— Hei! zic, aparent ocupată.

— Vrei să luăm cina? mă întreabă.

Îmi ghiorțăie stomacul, dar mint:

— Ăă... nu prea îmi este foame.

— Ah. Așteptam doar ca să te întreb...

Se oprește brusc, frecându-și bărbia gânditor.

Răspunsul meu nu are nicio legătură cu ceea ce a spus el, însă asta se decide creierul meu să mă facă să scot pe gură:

— Mă gândeam că ai ieșit să bei ceva cu Sophie.

Are tupeul să se prefacă uimit.

— Eu... nu?

— Ai fi putut să mergi la cină și fără mine, să știi.

Nu știu ce să fac cu mâinile, așa că-mi împățuresc agresiv punga din plastic și o împing în fotoliu.

— Nu trebuie să luăm fiecare masă împreună.

— Și dacă eu *mi-am dorit* să cinez cu tine? mă cercetează, în mod clar vexat.

— Asta intră în contradicție cu noile tale reguli?

Râd.

— Reguli? Ce reguli?

— Despre ce vorbești?

— Tu te culci cu mine și apoi ți se topește creierul de emoție când o vezi pe fosta. Eu aș zice că asta înseamnă încălcarea unei reguli destul de importante.

Se încruntă imediat.

— Ia stai puțin. Asta are de-a face cu Sophie? Se repetă povestea cu brânzeturile?

— Nu, Ethan, nu are legătură cu Sophie. Puțin îmi pasă mie de Sophie. Este vorba despre *mine*. Ai fost mult mai concentrat asupra felului în care ea a reacționat în preajma ta decât asupra sentimentelor mele din acele clipe. Nu mi se întâmplă adesea să fiu o simplă distracție sau o aventură, așa că înțelegi poate că a fost ciudat și pentru mine s-o văd. Însă tu nici nu ai băgat de seamă. Și, bineînțeles, este de așteptat să reacționezi așa dacă nu simți nimic pentru mine, dar...

Prelungesc cuvântul, într-un mod dramatic.

— În fine, nu are legătură cu Sophie.

Ethan deschide gura și se oprește, de parcă ar vrea să spună ceva, dar nu știe prea bine ce. În cele din urmă, reușește să articuleze:

— Ce te face să crezi că nu simt nimic pentru tine?

E rândul meu să ezit.

— Nu mi-ai spus că ai simți.

— Nu ți-am spus nici că n-aș simți.

Îmi vine să continui această demonstrație ridicolă, doar ca să fac pe nebuna, însă măcar unul dintre noi trebuie să fie matur.

— Te rog să nu te prefaci ca și cum nu înțelegi de ce sunt supărată.
— Olive, nici măcar nu am avut o conversație în adevăratul sens al cuvântului de când am făcut sex. De unde ai avea motiv să fii supărată?

— Erai foarte agitat la prânz!

— Tu ești foarte agitată acum!

Îmi dau seama că nu neagă nimic din lucrurile pe care i le-am spus.

— Bineînțeles că m-am enervat când te-am văzut cum te bucuri subtil că Sophie este geloasă după ce abia făcuseși sex cu mine.

— Cum mă „bucur subtil“...?

Își scutură capul și-și ridică mâinile, în semn că se predă.

— Am putea să luăm cina? Mor de foame și nu înțeleg nimic din ce se întâmplă aici.

Deloc surprinzător, atmosfera din timpul cinei e încordată și tăcută. Ethan comandă o salată, comand și eu o salată — e clar că niciunul dintre noi nu vrea să aștepte prea mult până sosește mâncarea. Evităm amândoi alcoolul, deși, sincer, mi-ar prinde bine niște margarita.

După ce chelnerița se îndepărtează, îmi scot telefonul și mă prefac că sunt foarte ocupată, deși adevărul este că joc poker.

Bineînțeles, am avut dreptate: partida de sex a fost o greșală și noi am rămas cu alte cinci zile pe care trebuie să le petrecem împreună. Oare ar trebui să fac un efort și să-mi scot cardul de credit ca să-mi plătesc o cameră single? Ar fi o cheltuială astronomică, dar poate că astfel vacanța ar deveni din nou... distractivă. Aș putea să fac toate activitățile pe care-mi mai doream să le fac și, chiar dacă vor fi doar pe sfert la fel de distractive ca atunci când le împărțeam cu Ethan, tot vor fi sută la sută mai grozave decât ce aș putea face acasă. Însă gândul că nu voi mai avea parte de tachinările mele cu Ethan mă întristează.

— Olive.

Îmi ridic surprinsă privirea când îl aud spunându-mi pe nume, însă el nu continuă imediat.

— Da?

Își desface șervetul, și-l pune în poală și se sprijină pe coate, privind-mă direct în ochi.

— Îmi pare rău.

Nu îmi dau seama dacă-i pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat la prânz, pentru sex sau pentru alte o sută de lucruri pentru care și-ar putea cere scuze.

— Pentru...?

— Pentru prânz.

Are vocea blândă.

— Ar fi trebuit să-ți acord doar ție atenție.

Face o pauză și-și freacă una dintre sprâncenele lui negre.

— Nu am fost nicio clipă interesat să beau ceva cu Sophie. Dacă am părut distras, e pentru că mi-era foame și mă săturasem să ne tot întâlnim cu ea.

— Ah!

Toate gândurile par să mi se oprească în loc, nu-mi mai găsesc cuvintele. Lucrurile s-au rezolvat mai simplu decât plănuiam eu, fără o nouă cameră de hotel.

— Bine.

Zâmbește.

— Nu vreau ca lucrurile să fie ciudate între noi.

Îl întreb încruntată:

— Îți ceri scuze ca să poți să faci sex cu mine iar?

Ethan arată de parcă nu poate să se hotărască dacă să râdă sau să arunce cu o furculiță în mine.

— Cred că-mi cer scuze pentru că simt că asta trebuie să fac.

— Mai simți și alte lucruri în afară de iritare?

Acum îl bufnește râsul.

— Nu cred că mi-am dat seama că par bucuros că Sophie e geloasă. N-am să neg că-mi provoacă ceva plăcere gelozia ei, însă

asta n-are nicio legătură cu ceea ce simt pentru tine. Nu voiam să par interesat de Sophie după ce tocmai fuseserăm împreună.

Uau! I-a trimis vreo femeie un mesaj cu acest text? A sunat fantastic.

— Mi-a trimis un mesaj mai devreme și eu i-am răspuns.

Îmi arată telefonul ca să pot citi. Mesajul lui e simplu: *Va trebui să refuz invitația. Sper să te bucuri de excursie!*

— Și e dinainte să te întorci de la cumpărături. Uită-te la oră.

Îmi arată și zâmbește.

— Nici măcar nu poți să spui că am făcut asta pentru că te-ai arătat supărată, pentru că, atunci când am trimis mesajul, nici nu știam că ești supărată. În sfârșit, faptul că nu am niciodată habar de nimic îmi e de ajutor!

Chelnerița ne aduce salatele și acum, că lucrurile s-au îndreptat între noi, îmi pare rău că nu mi-am luat un burger. Iau o frunză de salată în furculiță și zic:

— OK, bine.

— OK, bine! repetă și el încet. Asta e tot?

Îmi ridic privirea spre el.

— Vorbesc serios: au fost niște scuze foarte bune. Acum putem să fim iar răutăcioși unul cu celălalt doar de dragul distracției.

— Și dacă eu simt că aș vrea să fim drăguți unul cu celălalt de-acum? mă întreabă și apoi cheamă chelnerița.

Mă uit la el pe sub sprâncene.

— Încerc să-mi închipui cum ai fi tu „drăguț“.

— Tu ai fost destul de drăguță cu mine mai devreme! zice insinuant.

Se aude un tușit în capătul mesei. Ridicăm amândoi capetele și băgăm de seamă că s-a întors chelnerița.

— Ah, hei! Ai venit la fix.

Îi fac cu mâna și Ethan râde.

— Am dori o sticlă de Bergström Cumberland pinot.

Chelnerița pleacă și el își scutură capul spre mine.

— Acum ai de gând să mă destinzi cu alcool? îl întreb, rânjind. E unul dintre vinurile mele preferate.

— Știu.

Se întinde peste masă și-mi strânge mâna, iar toate organele mele interne se topesc.

— Și nu, dar am de gând să te destind refuzând să mă cert cu tine.

— N-ai să rezști.

Se apleacă și-mi sărută încheietura mâinii.

— Vrei să facem pariu?

Capitolul treisprezece

În timp ce Ethan sporovăiește pe toată durata cinei, inclusiv la desert, eu îl privesc intens, încercând să nu casc gura prea des: nu cred că l-am mai văzut niciodată atât de zâmbitor.

O parte din mine vrea să-și scoată telefonul și să-i facă o poză. E aceeași parte care vrea să-i memoreze toate trăsăturile: genele și sprâncenele dramatice; contrastul ochilor luminoși; nasul drept, de tip roman; gura plină, inteligentă. Mi se pare că plutesc pe un norișor și, indiferent de ceea ce-mi spun, încercând să-mi conving creierul și inima, îmi este teamă că mă așteaptă o aterizare dificilă odată ce vom ajunge înapoi acasă, în Minnesota, peste câteva zile. Oricât încerc să-l alung, același gând revine, nedorit: *Nu poate fi ceva de durată. E mult prea frumos ca să fie adevărat.*

Ethan trece o căpșună prin siropul de ciocolată împrăștiat lângă bucata de cheesecake pe care o împărțim și ridică furculița în aer.

- Mă gândeam că am putea merge la Haleakalā mâine-dimineață.
- Asta ce mai e?

Îi fur furculița și mănânc desertul perfect pe care l-a creat. Nici măcar nu se încruntă — zâmbește —, dar încerc să nu mă las intimidată. Pe Ethan Thomas nu-l deranjează că mănânc din furculița lui. Olive Torres de acum două săptămâni e topită.

— E cel mai înalt punct de pe insulă! explică el. Potrivit lui Carly, de la recepție, acolo ai cea mai frumoasă priveliște, însă trebuie să ajungem destul de dimineață.

— Carly de la recepție zici?

Ethan râde.

— A trebuit să-mi găsesc un partener de discuție cât ai fost tu la cumpărături, toată după-amiaza.

Cu o săptămână în urmă aș fi comentat ceva sarcastic și mușcător, însă acum creierul meu e plin doar de inimioare și de nevoia de a-l săruta.

Așa că-mi întind mâna peste masă. Ethan mi-o ia în palma lui, fără ezitare, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume.

— Păi, atunci, mă gândesc că, dacă ne vom trezi la răsăritul soarelui, ar trebui să ne băgăm în pat cât mai curând.

Își deschide ușor buzele și privirea îi coboară pe gura mea. Ethan Thomas prinde ușor apropoul.

— Cred că ai dreptate.

Alarma telefonului lui Ethan sună la ora patru. Ne trezim speriați, bombănim în întuneric, apoi reușim să ne rostogolim din pat, goi și încurcați în cearșafuri, și să ne îmbrăcăm cu mai multe straturi de haine. Deși ne aflăm pe o insulă tropicală, Carly-de-la-recepție i-a spus lui Ethan că temperatura poate coborî sub zero grade dimineața, pe vârful muntelui.

În ciuda faptului că am intenționat să ne culcăm devreme, bărbatul ăsta m-a ținut trează mai multe ore cu mâinile și cu gura lui și cu un vocabular șocant de vast de cuvinte porcoase. Simt că mintea îmi este încă acoperită de o ceață densă de senzualitate chiar și când aprinde luminile în sufragerie. După ce ne-am spălat pe dinți și

ne-am sărutat, Ethan se apucă să facă un ibric de cafea, iar eu pun la pachet apă, fructe și batoane de cereale.

— Vrei să auzi povestea despre când am fost în drumeție pe munte?

— Are de-a face cu ghinionul?

— Știi bine că da!

— Hai s-o auzim!

— Era vara de după al doilea an de facultate! încep. Eu, Ami, Jules și Diego am plecat în excursie la Yosemite, pentru că Jules trecea printr-o perioadă în care era pasionată de fitness și voia să urce pe Half Dome.

— Ah!

Îi răspund pe o voce cântată.

— Da! E o poveste groaznică. Deci Ami și Jules erau în formă, dar eu și Diego eram, să zicem, gata mai degrabă pentru un maraton de filme pe canapea decât pentru alergat. Bineînțeles, drumeția în sine a fost o nebunie și am crezut că-mi voi da duhul de cel puțin cincizeci de ori — ceea ce n-are nimic de-a face cu norocul, doar cu lenea —, dar apoi am început ascensiunea finală, la verticală. Nu m-a atenționat nimeni că trebuie să am grijă unde-mi pun mâinile. Am băgat mâna într-o crăpătură și m-a mușcat un șarpe-cu-clopoței.

— Ce?!

— Da, m-a mușcat un șarpe-cu-clopoței și am căzut de la vreo cinci metri.

Ethan se uită la mine cu gura căscată.

— Și ce ai făcut?

— Păi, Diego nu mai avea de gând să urce până în vârf, așa că a stat cu mine și părea că are de gând să facă pipi pe mușcătură. Din fericire, pădurarul a ajuns la timp și avea niște antivenin, iar până la urmă totul a fost bine.

— Vezi? zice Ethan. Țasta *da* noroc!

— Că m-a mușcat șarpele? Că am căzut?

Ethan râde nevenindu-i parcă să creadă că nu văd ce e evident.

— Ai avut noroc că aveau antivenin. Nu ai murit pe Half Dome!
Ridic din umeri, punând câteva banane în rucsac.

— Înțeleg ce vrei să zici.

— Doar nu crezi asta cu privirea.

Judecând după privirea mea, adaugă:
— Că ai un fel de ghinion cronic?

— Ba da, absolut. Ți-am povestit deja câteva episoade deosebite, dar hai să adaug și ceva recent: mi-am pierdut locul de muncă a doua zi după ce colega mea de apartament s-a mutat. În iunie am primit o amendă și a trebuit să-mi fac reparații la mașină după ce un șofer care a fugit de la locul faptei mi-a izbit mașina, împingând-o într-o zonă în care parcarea era interzisă. Și în vară o bătrânică mi-a adormit pe umăr în autobuz; nu mi-am dat seama că e, de fapt, moartă decât după ce-mi ratasem deja stația.

Ethan a făcut ochii cât cepele.

— Glumesc în legătură cu ultimul caz. Nici măcar nu merg cu autobuzul.

Ethan se apleacă, trecându-și mâinile peste genunchi.

— Nu știi ce aș face dacă cineva ar muri pe mine!

— Cred că sunt puține șanse ca asta să se întâmple.

Chiar și așa, pe jumătate adormită, zâmbesc în timp ce torn cafeaua în două pahare de hârtie și apoi strecur unul în fața lui Ethan.

Se îndreaptă și zice:

— Cred că ce vreau să zic este că acorzi prea multă importanță ideii de noroc.

— Vrei să spui că dacă gândești pozitiv ți se întâmplă lucruri bune? Te rog, doar nu crezi că ești primul care-mi spune asta. Îmi dau seama că în mare parte lucrurile țin de perspectivă, însă, sincer, țin și de noroc.

— Bine, dar... bănuțul meu norocos este doar o monedă. Nu are nicio putere specială, nu este magic, e doar un bănuț pe care l-am găsit înainte ca o mulțime de lucruri grozave să mi se întâmple. Așa că acum îl asociez cu acele lucruri.

Își ridică bărbia ca să mă privească.

— Aveam la mine bănuțul în seara în care ne-am întâlnit cu Sophie. În mod logic, dacă totul ar ține de noroc, acel episod n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Sau poate că ghinionul meu ți-a anulat norocul.

Îmi cuprinde talia și mă trage la pieptul lui cald. Nu sunt încă obișnuită cu ușurința cu care-și arată afecțiunea, simt cum îmi aluneacă fiori de plăcere pe șira spinării.

— Ești un pericol public! îmi șoptește deasupra capului.

— Așa sunt făcută! îi spun. Eu și Ami suntem ca o fotografie și negativul acesteia.

— Asta nu e un lucru rău.

Îmi ridică bărbia și mă sărută încet.

— Nu trebuie să fim copiile identice ale fraților noștri... nici măcar când pe afară suntem la fel.

Mă gândesc la acest lucru în timp ce ne îndreptăm spre hol. Toată viața mea am fost comparată cu Ami; e plăcut să am pe cineva care mă place pe mine, așa cum sunt.

Însă, bineînțeles, concluzia aceasta — că Ethan mă place așa cum sunt — se lovește de următoarea și, după ce urcăm în lift, îmi iese pe gură:

— Presupun că sunt la polul complet opus față de Sophie.

Îmi vine imediat să culeg cuvintele din aer și să mi le îndeșinapoi în gură.

— Presupun că da.

Aș vrea să adauge „Dar nu într-un sens rău!” sau poate chiar „Și mă bucur!”. În schimb el se uită doar la mine, zâmbind, așteptând să vadă ce alte prostii mai scot pe gură.

N-am să-i fac pe plac. Îmi mușc buzele și-i arunc o privire cu reproș: știe exact ce-mi face. Ce monstru!

Ethan îmi zâmbește în continuare.

— Ești geloasă?

— Ar trebui să fiu?

Apoi adaug, imediat:
— Adică avem doar o aventură de-o vacanță, nu?
Uimirea îi pune stăpânire pe toate trăsăturile feței treptat, cu
îndoială.

— Ah, despre asta este vorba?
Întrebarea mă izbește în plin. Am trecut doar de câteva zile de la
ură la tandrețe — e mult prea devreme pentru a avea o conversație
serioasă pe acest subiect.

Sau poate că nu este? Adică, practic, suntem cumnați. Nu e ca și
cum după ce părăsim insula n-avem să ne mai întâlnim niciodată!
La un moment dat va trebui să dăm piept cu ceea ce facem acum... și
să vedem care vor fi consecințele.

Ieșim din lift, trecem prin hol și, în întuneric, reușim să ne
urcăm într-un taxi. Și eu încă nu i-am răspuns lui Ethan. E un răs-
puns la care trebuie să mă gândesc puțin, iar pe Ethan nu pare să-l
deranjeze asta, pentru că nu mă întreabă încă o dată.

E uimitor că, chiar și la patru jumătate dimineața, pe drumul
spre vârful craterului, traficul este aglomerat: dubițe cu biciclete,
grupuri care merg să se cațäre și cupluri ca noi — și noi suntem un
fel de cuplu —, care plănuiesc să întindă un pled și să se strângă în
brațe în aerul răcoros al dimineții.

Ne ia o oră să răzbim prin trafic și apoi urcăm până în vârf. Chiar
dacă cerul este încă destul de întunecat, priveliștea îți taie respirația.
Sunt o mulțime de oameni, strânși pe grupuri, fie în picioare, fie pe
păturile așternute pe jos, însă, în mod straniu, este liniște. De parcă
toată lumea devine brusc respectuoasă și preferă să șoptească înainte
de a fi martorii unui răsărit de 360 de grade.

Ethan întinde prosoapele de plajă pe care le-am împrumutat de la
hotel și mă invită să stau jos. Mă trage între picioarele lui lungi, întinse,
și mă strânge la piept. Îmi închipui că nu stă prea confortabil, însă eu
sunt ca în paradis, așa că las garda jos și mă-ntind în liniște în brațele lui.
Aș vrea să știu ce se întâmplă, atât între noi doi, cât și în inima
mea. Mi se pare că organul vital însuși a crescut și cere să fie văzut și

ascultat, amintindu-mi că sunt o femeie cu sânge fierbinte, care are nevoi și dorințe care le depășesc pe cele de bază. Timpul petrecut alături de Ethan începe să semene din ce în ce mai mult cu un răsfaț, de parcă mi-aș fi cumpărat o pereche nouă de pantofi sau aș fi mâncat la un restaurant extravagant. Pur și simplu nu mă pot convinge că merit așa ceva zilnic... sau că poate fi ceva de durată.

E destul de clar pentru mine că amândoi ne gândim în tăcere la noi și nu sunt deloc surprinsă când spune:

— Te-am întrebat ceva mai devreme.

— Știu.

Avem o aventură de-o vacanță, nu?

Ah, despre asta este vorba?

Amuțește din nou; este clar că nu mai e nevoie să repete ceea ce a spus. Însă eu nu sunt complet sigură ce să cred.

— Eu... mă gândesc.

— Gândește cu voce tare, alături de mine.

Mi se strânge inima când îl aud cu câtă ușurință îmi cere lucrul de care are atâta nevoie și pe care eu i-l pot oferi: transparență.

— Acum o săptămână nici măcar nu ne plăceam! îi aduc aminte.

Își coboară ușor gura pe gâtul meu.

— Cred că ar trebui să punem asta pe seama unei neînțelegeri caraghioase. O să-ți treacă dacă-ți fac cinste cu niște brânzeturi când ne întoarcem acasă?

— Da.

— Promiți să le împarți cu mine?

Mă sărută din nou.

— Doar dacă mă rogi frumos.

În acest moment nu pot decât să pun sentimentele față de Ethan de dinainte de Maui pe seama unei atitudini defensive. Când cineva nu ne place, e normal ca nici noi să nu-l plăcem, nu? Însă, amintindu-mi că Dane i-a spus lui Ethan că sunt mereu nervoasă, asta mă duce cu gândul la un aspect pe care Ethan nu prea a dorit să-l discute...

Știu că pesimismul meu pare că se bate cap în cap cu optimismul lui Ami, însă nu sunt nervoasă. Nu sunt rea. Sunt precaută și circumspectă. Ceea ce Dane i-a spus lui Ethan — când Dane ascundea faptul că se culcă cu alte femei — mă face să fiu foarte circumspectă în privința lui Dane.

— Nu cred că putem purta această conversație fără a lua în calcul faptul că este posibil ca Dane să fi vrut să ne țină departe unul de celălalt.

Simt cum devine mai bățos, însă nu se ferește și nu-mi dă drumul.

— Dar de ce ar face așa ceva?

— Știi care e teoria mea? A lăsat-o pe Ami să creadă că e monogam, iar tu știai că nu este. Dacă noi doi începeam să vorbim, s-ar fi aflat la un moment dat că se întâlnește și cu alte fete. Exact cum s-a și întâmplat acum.

În spatele meu, Ethan ridică din umeri și-l cunosc destul de bine ca să văd în fața ochilor expresia de pe chipul lui: nu este convins, dar nici nu-și face prea multe griji.

— Probabil că i s-a părut doar ciudat. Faptul că fratele lui mai mare ar putea să aibă o relație cu sora geamănă a iubitei lui.

— Asta *dacă* aș fi acceptat să ies în oraș cu tine! precizez.

— Vrei să spui că n-ai fi acceptat? contraatacă el. Și eu ți-am văzut dorința din priviri, Olivia.

— Păi, nu ești chiar neplăcut vederii.

— Nici tu nu ești.

Cuvintele acestea le rostește în punctul sensibil în spatele lobului urechii. Acest compliment special à la Olive și Ethan îmi străbate corpul, seducător. Reacția pe care Ethan a avut-o față de mine la nuntă nu părea să trădeze faptul că mă consideră ceva mai mult decât un trol scund din satin verde.

— Încă încerc să mă obișnuiesc cu acest nou aspect al trecutului.

— Întotdeauna am crezut că atracția mea față de tine este evidentă! zice el. Voiam să înțeleg de ce te încrunți mereu și apoi să te arunc pe canapeaua mea și să-mi fac de cap cu tine.

Simt că toate organele interne mi se topesc. Mă străduiesc să rămân dreaptă și-mi las capul să se odihnească pe umărul lui.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, îmi amintește el încet.

Îmi ascund zâmbetul în fața insistențelor lui.

— Dacă între noi e doar o aventură?

— Da. Nu mă deranjează dacă este o aventură, presupun, însă vreau să știu, pentru a mă gândi ce voi face când vom ajunge acasă.

— Vrei să spui să te gândești dacă-i vei spune sau nu lui Dane?
|| întreb precaută.

— Vreau să spun că voi avea nevoie de timp ca să te uit.

Cuvintele acestea îmi săgetează inima. Îmi întorc capul ca să-i primesc sărutul când își pleacă fruntea și mă las în voia dorinței. Încerc să mi-l imaginez pe Ethan acasă la Ami și la Dane, eu păstrând distanța și nedorindu-mi să-l ating în felul acesta.

Dar nu pot. Nici măcar în imaginație asta nu este cu putință.

— Orice ar fi între noi, nu sunt pregătită să renunț! recunosc. Și, chiar dacă este o aventură, nu mi se pare că este o aventură de-o...

— Nu continua!

— ...noapte.

Mă uit în sus la el, rânjind, și el mormăie.

— A fost o glumă aproape la fel de proastă ca aceea cu „scenariul” de la nuntă.

— Știam eu că aceea va ocupa mereu un loc special în inima ta.

Ethan mă mușcă ușor de gât, oftând.

— Deci cred că încerc de fapt să zic că...

Mă opresc ca să respir adânc, de parcă mă pregătesc să sar de pe o stâncă într-un bazin cu apă întunecată.

— Dacă ai vrea să ne mai vedem și după ce ne întoarcem acasă, n-ai fi cu totul împotriva.

Își mută gura în sus pe gâtul meu, sugându-mi pielea. Își strecoară mâinile sub jacheta și tricoul meu, oprindu-se în dreptul pieptului.

— Da?

— Ce părere ai?

— Cred că-mi place ideea.

Îmi sărută linia maxilarului, până ajunge la buze.

— Înseamnă că voi putea face asta și după ce falsa noastră lună de miere se va sfârși.

Îmi arcuiesc trupul sub atingerea lui, apăsându-i palma cu mâna mea, deasupra sânelui. Cu un mormăit frustrat, Ethan își coboară degetele-n jos, spre abdomen.

— Mi-ar fi plăcut să purtăm această conversație la hotel, în cameră.

— Și mie.

Pentru că acum nu este momentul potrivit să ne facem de cap: soarele n-a răsărit încă, dar a început să se ridice ușor la orizont, luminând cerul într-un milion de nuanțe de portocaliu, roșu, mov și albastru.

— Ne-am hotărât? întrebă Ethan.

Închid ochii, zâmbind.

— Cred că da.

— Bine. Pentru că sunt puțin nebun după tine.

Știi că dacă m-aș întoarce acum l-aș vedea zâmbind. Simt asta din felul în care brațele i se strâng mai tare în jurul meu.

Privim împreună cum cerul se transformă de la o clipă la alta, o pictură ireală care se schimbă încontinuu, chiar sub ochii noștri. Mă simt din nou copil, însă, în loc să-mi închipui castele din cer, acum simt că mă aflu într-unul dintre acestea: suntem înconjurați de pretutindeni de cer, teatral, pictural.

Toți cei care ne-am adunat aici suntem uniți prin tăcere. Vraja nu se spulberă decât atunci când soarele se înalță pe cer, strălucitor, și oamenii încep să se miște, pregătindu-se să plece. Aș vrea să rămân aici, rezemată de Ethan, pentru veșnicie.

— Scuzați-mă...

Ethan i se adresează unei femei dintr-un grup care trece pe lângă noi.

— Vă deranjează dacă ne faceți și nouă, mie și iubitei mele, o fotografie?

Bine... poate că e momentul să ne întoarcem rapid în camera de hotel.

Capitolul paisprezece

— Ar putea să-mi explice și mie cineva cum este posibil ca valiza mea să fie cu vreo douăzeci de kilograme mai grea la plecare decât era când am venit? zic. Nu am în plus decât niște tricouri și câteva bijuterii mici ca suvenir.

Ethan se apropie de pat și apasă cu mâna lui mare pe geantă, ajutându-mă să-i trag, cu greu, fermoarul.

— Cred că aici cântărește mult decizia ta discutabilă de a-i cumpăra lui Dane un tricou pe care scrie „Mi-am pus-o în Maui“.

— Nu crezi că va aprecia umorul meu negru? Presupun că dilema mea este dacă i-l dau înainte sau după ce-i spun că avem o relație.

Ethan ridică din umeri și coboară valiza de pe pat.

— Fie va râde, fie va face pe botosul și nu va mai vorbi cu tine.

— Sincer, nu m-ar deranja niciuna dintre variante.

Sunt ocupată să-mi îndes tot felul de lucruri în bagajul de mână, așa că-mi ia câteva secunde ca să îmi dau seama că Ethan nu mi-a dat imediat replica.

— Glumesc, Ethan.

— Oare?

Am încercat să ignor aceste gânduri pe durata excursiei, însă realitatea a început să-și scoată ghearele în fața bulei noastre perfecte din vacanță mai repede decât mi-aș fi dorit.

— Crezi că Dane va fi o problemă pentru noi?

Ethan se așază pe marginea patului și mă trage între picioarele lui.

— Am mai spus-o și înainte... E clar că nu prea îl placi, dar este fratele meu.

— Ethan, e un tip OK.

— OK. Este și cumnatul tău.

Mă trag înapoi, frustrată.

— Cumnatul meu care practic mi-a înșelat sora doi ani.

Ethan își închide ochii și oftează.

— Nu se poate...

— Dacă este adevărat că se întâlnea cu Trinity cea cu un mango tatuat pe fund acum doi ani, atunci în mod clar a înșelat-o pe Ami.

Ethan inspiră adânc și expiră încet.

— Nu poți să intri ca un taur în magazinul cu porțelanuri și să-i arunci toate astea lui Ami în față cum ajungem acasă!

— Te rog să ai puțină încredere în talentul meu de a fi subtilă.

Când îl văd că încearcă să-și ascundă un zâmbet, adaug:

— Nu eu am ales rochia aia de domnișoară de onoare, ca să știi și tu.

— Dar tu ai ales lenjeria roșie.

— Te plângi cumva? îl întreb, rânjind.

— Chiar deloc.

Zâmbetul i se topește de pe față.

— Uite, știu că tu și Ami, și întreaga voastră familie, sunteți foarte apropiați, așa cum poate că eu și Dane nu suntem — sigur, călătorim împreună, însă nu prea discutăm despre genul acesta de lucruri. Nu

știu dacă ar trebui să ne amestecăm în treaba asta. Nici măcar nu știm dacă este adevărat.

— Dar, așa, de dragul conversației, tu cum te-ai simți dacă ar fi adevărat și Dane a mințit-o pe Ami în toți acești ani?

Ethan se ridică în picioare și trebuie să-mi las capul pe spate ca să-l pot privi. Primul instinct îmi spune că este supărat pe mine, însă se pare că nu e așa: îmi cuprinde fața în mâini și se apleacă pentru a-mi da un sărut.

— Aș fi dezamăgit, desigur. Doar că nu pot să-mi inchipui că ar face asta.

Ca de obicei, fitilul conversației despre Dane a luat foc și a ars. Este oricum o zi dulce-amăruie — nu vreau să părăsesc hotelul, însă sunt nerăbdătoare să văd încotro se va îndrepta relația noastră odată ajunși acasă — și stresul adus de problema cu Ami și Dane nu ușurează deloc lucrurile.

Îmi prind degetul de betelia pantalonilor lui scurți, simțindu-i căldura pielii, și-l trag mai aproape. Zâmbindu-mi complice, își lasă gura peste gura mea, într-un sărut aproape disperat, ca și cum în această clipă am devenit amândoi hiperconștienți că acesta este sfârșitul basmului. Faptul că mă atinge de parcă ne cunoaștem de când lumea mă excită la fel de mult ca senzația sărutului. Ador cât de moi și de pline sunt buzele lui. Ador cum își desface larg mâinile când mă atinge, de parcă ar încerca să exploreze cât mai multă piele. Suntem deja îmbrăcați și gata de plecare, însă nu protestez nicio clipă când îmi trage tricoul peste cap și-și întinde mâna la spate, ca să-mi desfacă sutienul.

Alunecăm pe saltea; are grijă să nu se lase cu totul peste mine, însă am ajuns deja aproape dependentă de senzația pe care mi-o dă greutatea corpului lui, de faptul că e atât de cald și de masiv, de mare. Hainele pe care aveam de gând să le purtăm pe drum aterizează într-o grămadă, lângă pat, și el se urcă deasupra mea, sprijinindu-se în brațe, aproape de umerii mei. Ochiul îi alunecă peste fiecare milimetru al feței mele.

— Hei, tu! zic.

Zâmbește.

— Hei.

— Ia te uită! Nu știu cum se face, dar iar am ajuns dezbrăcați.
Ridică din umerii lui bronzăți.

— Presimt că va deveni o problemă cu care va trebui să ne confruntăm cu regularitate.

— Problemă, perfecțiune. Tot aia!

Zâmbetul strălucitor îi pălește repede, iar după felul în care mă privește pare că vrea să mai spună ceva. Mă întreb dacă poate să-mi citească gândurile: cum îl rog fără cuvinte să nu aducă vorba despre Dane sau despre orice altceva ne-ar putea strica relația acasă și, din fericire, nu o face. Se coboară cu grijă deasupra mea, gemând ușor când imi simte picioarele ridicându-se de-o parte și de alta a corpului lui.

Știe deja ce îmi place, îmi zic, cuprinzându-i spatele în timp ce începe să se miște. A fost atent tot timpul, nu-i așa? Aș vrea să pot da timpul înapoi și să-l văd și atunci cum îl văd acum.

Thrifty Jet mi s-a părut groaznică la venire, însă pe drumul spre casă locurile strâmte sunt doar o scuză pentru a-l ține îmbrățișat pe Ethan și pentru a petrece câteva ore în plus adulmecând parfumul oceanului de pe pielea lui. Chiar și el pare mai calm de această dată: după ce la decolare a fost încordat și zgârcit la vorbe, odată ce ne aflăm în aer, își încolăcește mâna în jurul coapsei mele și adoarme, cu obrazul sprijinit de capul meu.

Dacă acum două săptămâni mi-ar fi arătat cineva o fotografie cu noi în poziția de acum, cred că aș fi murit din cauza șocului.

Mi-ar fi venit să cred că este adevărată expresia pe care acum o am tot timpul pe chip — zâmbetul acesta amețit, hrănit de senzualitate? Mi-ar fi venit să cred că este adevărat felul în care mă privește, calm și plin de adorație? Nu m-am mai simțit așa niciodată — fericirea aceasta intensă, fără temeri, care nu ascunde nicio nesiguranță

sau neliniște în ceea ce privește sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt. Nu am mai adorat pe nimeni niciodată cu atâta pasiune și abandon și ceva îmi spune că nici el n-a mai făcut-o.

Singura mea nesiguranță este legată de ceea ce ne așteaptă acasă — mai precis, cum ne va afecta relația ceea ce urmează să se petreacă între mine, pe de o parte, și Ami și Dane, pe de altă parte.

Așa că nu pot să nu mă întreb: merită să vorbesc despre asta cu sora mea? Ar fi oare mai bine să las trecutul în urmă? Poate că ar trebui să abordez altfel lucrurile și, în loc să trag cea mai rea concluzie, ar trebui să am în schimb puțină încredere? Până la urmă, poate că Ami știe deja toate aceste lucruri și și-au rezolvat problemele. Poate că, dacă ar ști că am aflat că Dane nu a fost monogam la începutul relației lor, ar fi rușinată și ar simți mereu nevoia să se apere când m-aș afla în preajma lor.

Mă uit la Ethan, care doarme încă, și-mi dau dintr-odată seama că doar pentru că am impresia că știu ce se întâmplă nu înseamnă că știu cu adevărat. Și Ethan este exemplul perfect în acest sens. Eram convinsă că știu exact cine este și s-a dovedit că mă înșelam cu totul. Este oare posibil ca sora mea geamănă să aibă părți pe care nu i le cunosc deloc? Îl scutur ușor pe Ethan, ca să se trezească. Respiră adânc și se întinde, apoi se uită în jos la mine. E aproape dureros cât de mult ador acest chip.

— Hei! zice, cu voce gravă. Ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Îmi place fața ta.

— Mă bucur că ai ținut să-mi spui asta chiar acum.

— Și — adaug, zâmbind nervos — știu că nu ne place acest subiect, dar voiam să-ți spun că m-am hotărât să nu-i spun nimic lui Ami despre Dane.

Ethan se relaxează și se apleacă să mă sărute pe frunte.

— OK, super!

— Lucrurile merg așa bine pentru toți...

— Da...

Mă intrerupe răsând.

— Ce excepția toxinei din cauza căreia și-au ratat luna de miere!
— Cu această excepție! zic, fluturându-mi mâna expeditiv. În fine, lucrurile merg bine, iar eu ar trebui să las trecutul în urmă.

— Absolut.

Mă sărută și apoi se lasă pe spate, cu ochii închiși, zâmbind.

— Voiam doar să știi și tu.

— Mă bucur că mi-ai spus.

— Bine, acum culcă-te la loc.

— Mă culc.

Planul este următorul: după ce aterizăm, ne luăm bagajele, împărțim un taxi până în Minneapolis și apoi fiecare își petrece noaptea la casa lui. Am stabilit deja ca mașina să mă ducă pe mine întâi la apartamentul meu din Dinkytown — ca Ethan să știe că ajung în siguranță — și apoi pe el, în Loring Park.

Sunt sigură că va fi ciudat să dorm singură, însă am stabilit să ne întâlnim la micul dejun, moment în care sunt convinsă că-l voi devora, în loc să ne ocupăm de ceea ce am plănuțit: să ne dăm seama cum și când să le spunem lui Ami și lui Dane despre relația noastră.

Acest sfârșit de călătorie este într-un totul diferit de felul în care a început. Nu ne mai simțim jenați. Ne ținem de mână în timp ce traversăm terminalul, certându-ne ca doi îndrăgostiți care dintre noi va ceda primul și se va înfățișa la ușa celuilalt.

În fața punctului de colectare a bagajelor, Ethan se apleacă și mă sărută pe gură.

— Ai putea veni de-acum și te-ai scuti de un drum mai târziu.

— Sau ai putea veni tu.

— Dar patul meu este grozav! argumentează el. E mare, ferm, dar nu tare...

Îmi dau imediat seama de unde o să ni se tragă toate problemele pe viitor: suntem amândoi două persoane încăpățănate cărora le place să stea la ei acasă.

— Da, dar vreau să mă bag în cada mea și să folosesc toate produsele de corp pe care le am și cărora le-am dus dorul în ultimele zece zile.

Ethan mă sărută din nou și apoi se retrage, voind să mai adauge ceva, însă ochii îi alunecă peste umărul meu și întreaga înfățișare i se schimbă.

— Doamne sfinte! La naiba!

Cuvintele sună cu ecou, întoarse de undeva de departe, multiplicat. Mă întorc să văd la ce cască gura și în acea clipă inima îmi sare din piept: Ami și Dane sunt doar la câțiva metri depărtare, ținând în mână un carton pe care scrie: „Bine v-ați întors din luna noastră de miere!”. Acum înțeleg ce am auzit de fapt; Ami și Ethan au rostit și ei, aceleași cuvinte, în același timp.

Mintea mi-e vraște: așa am eu noroc! Pentru câteva clipe nici nu știu la ce să mă gândesc mai întâi: la faptul că sora mea e aici, că m-a văzut sărutându-l pe Ethan, că Dane m-a văzut sărutându-l pe Ethan sau la faptul de netăgăduit că — chiar dacă au trecut 11 zile de când au fost puși la pat de toxină — amândoi arată încă absolut îngrozitor. Cred că Ami a slăbit zece kilograme, iar Dane probabil chiar mai mult. Pielea lui Ami are încă un ton cenușiu, iar hainele stau pe ea ca pe gard.

Și iată-ne și pe noi, odihniți, bronzăți, sărutându-ne la punctul de colectare a bagajelor.

— Ce-mi văd ochii? întrebă Ami, scăpând jumătatea ei de carton din cauza șocului.

Sunt sigură că-mi voi examina reacția asta mai târziu, însă, având în vedere că acum nu-mi dau seama dacă Ami este bucuroasă sau nervoasă, îi dau drumul lui Ethan și mă îndepărtez puțin de el. Mă întreb cum arată totul în ochii ei: am plecat în luna ei de miere, pentru care n-am plătit aproape nimic, nu am suferit deloc și m-am întors acasă la brațul unui bărbat pe care se presupunea că-l urăsc — și nu i-am pomenit nici măcar o dată ceva despre asta la telefon sau prin mesaje.

— Nimic! Ne luam doar rămas-bun.

— Vă sărutați? întrebă, cu ochii mari cât cepele.

Ethan aruncă un „Da!” plin de încredere, în timp ce eu declar apăsător: „Nu”.

Ethan își coboară privirea la mine, rânjind pentru că am mințit cu atâta ușurință. Îmi dau seama că este mai degrabă mândru de diplomația mea decât să fie enervat de răspunsul pe care l-am dat.

— Bine, da! recunosc. Ne sărutăm. Însă nu știam că ne veți aștepta. Voiam să vă spunem mâine.

— Să ne spuneți ce, mai exact? întrebă Ami.

Ethan răspunde prompt, punându-și brațul în jurul meu și strângându-mă mai aproape:

— Că suntem împreună.

Pentru prima oară mă uit la Dane. Îl privește pe Ethan fix, cu ochi mici, de parcă ar vrea să-i transmită un mesaj telepatic. Încerc să-mi moderez reacția, gândindu-mă că interpretez probabil în felul meu situația, însă mi se pare că citesc în privirea lui întrebarea: *Ce i-ai spus?*

— Totul e în ordine!

Ethan este calm și hotărârea mea de a nu-mi băga nasul unde nu-mi fierbe oala revine, accentuată de adrenalina care-mi curge prin vene.

— Totul este foarte bine! zic, tare, și-i fac teatral cu ochiul lui Dane.

— Superb!

Sunt o maniacă.

Dane izbucnește în cele din urmă în râs, spărgând astfel gheața, apoi face un pas în față ca să mă îmbrățișeze, după care și îmbrățișează și fratele. Ami se mai uită ceva vreme la mine șocată și într-un târziu vine încet spre mine. O simt scheletică în brațele mele.

— Omule, chiar sunteți un cuplu acum? își întrebă Dane fratele.

— Suntem!

— Presupun că acum pot să aprob!

Dane zâmbește și dă din cap în dreptul fiecăruia, ca un șef binevoitor.

— Păi — zic — asta... e de bine, nu?

Ami este încă la fel de încordată.

— Cum de s-a întâmplat așa ceva?

Ridic din umeri, strâmbându-mă.

— L-am urât, iar apoi nu l-am mai urât.

— Este un rezumat chiar foarte bun.

Ethan își trece din nou mâna peste umerii mei.

Sora mea își scutură încet capul, uitându-se cu ochi mari la fiecare în parte, pe rând.

— Nu știu dacă să mă bucur sau să fiu îngrozită. A venit apocalipsa? Asta e?

— Când vrei, am putea face schimb de gemene! îi zice Dane lui Ethan și apoi izbucnește în râsul lui de băiat de gașcă.

Îmi pierde zâmbetul.

— Asta ar fi...

Îmi scutur capul cu emfază.

— Nu, mulțumesc!

— Of, Doamne! *Taci*, iubitele!

Ami râde și-i dă una peste umăr.

— Ești așa scârbos!

Toată lumea râde, mai puțin eu, și când îmi dau seama e prea târziu, iar *ha-ha-ha*-ul meu sună disonant, ca al unei jucării mecanice.

Îmi dau seama că probabil asta este în esență problema mea cu Dane: este scârbos. Și, din nefericire, sora mea îl iubește, eu m-am cuplat cu fratele lui și cu nici cinci minute în urmă i-am făcut cu ochiul complice. Decizia a fost luată: de acum trebuie să strâng din dinți și să îndur.

Capitolul cincisprezece

Aș fi dorit să mai rămân în Maui. Aș fi dorit să mai stau cu Ethan în pat multe săptămâni și să ascult oceanul înainte de culcare. Dar, chiar și așa, în clipa în care intru în apartamentul meu, îmi vine să sărut fiecare colțișor, să mângâi fiecare lucrușor căruia i-am dus dorul în ultimele zece zile. Canapeaua mea n-a arătat niciodată mai îmbietor. Televizorul meu este mult mai bun decât cel pe care-l aveam la hotel. Patul meu este pufos și curat și abia aștept să se facă întuneric ca să mă pot arunca între perne. Sunt o plantă de interior, cu desăvârșire, și nicăieri nu-i mai bine decât acasă!

Sentimentul acesta durează vreo 30 de minute. Pentru că, după ce despachetez, îmi verific frigiderul și văd că e gol. Așa că, dacă vreau să mănânc, trebuie fie să comand niște mâncare proastă, fie să-mi iau iar pantalonii pe mine și să ies din casă.

Mă întind în mijlocul sufrageriei, pe covorul meu pufos din blană artificială și oftez cu ochii în tavan. Dacă m-aș fi dus la Ethan, l-aș fi trimis pe el să-mi ia de mâncare.

Se aude soneria. O ignor, pentru că, dacă ar fi cineva din familie, ar intra direct, ca la el acasă. Dar, de cele mai multe ori, este vecinul

meu de deasupra, Jack, un tip de vreo 50 și ceva de ani care acordă prea mare atenție programului meu. Însă soneria se aude din nou și, după câteva secunde, este urmată și de o bătaie în ușă. Jack nu sună niciodată de două ori și nu bate.

Mă ridic și merg să mă uit prin vizor: un maxilar cizelat și un gât lung. Mi-a fost dor de acest gât. Ethan! Inima — care mi s-a urcat plină de fericire în gât — reacționează mai repede decât creierul, așa că, după ce deschid ușa cu un zâmbet uriaș pe față, îmi ia câteva clipe ca să-mi amintesc că nu am pantaloni pe mine.

Ethan îmi zâmbește și apoi ochii îi alunecă în partea de jos a corpului meu și își ia o privire la fel de seducătoare pe cât e cea pe care o arunc eu pachetului de mâncare chinezească pe care-l are în mână.

— Ți-a fost dor de mine! zic, luând mâncarea.

— N-ai pantaloni pe tine!

Îi arunc un zâmbet peste umăr.

— Ar cam trebui să te obișnuiești cu asta. La hotel am fost destul de cuviincioasă, dar 99 la sută din timpul pe care îl petrec acasă stau în chiloți.

Ethan își ridică o sprânceană și-și îndreaptă capul spre holul despre care sunt sigură că și-a dat seama că duce în dormitor. Înțeleg — dacă am fi fost într-un film, m-ar fi lipit de perete și ne-am fi croit drum spre dormitor cu îmbrățișări pătimașe pentru că ne-a fost atât de dor unul de celălalt după numai o oră petrecută separați, dar adevărul este că întâlnirea de la aeroport a fost îngrozitor de stresantă, sunt infometată, iar mâncarea chinezească miroase delicios.

— Mai întâi pui cu usturoi, apoi sex.

Simt fluturi în stomac — și eu nu sunt de obicei genul romantic — când îmi zâmbește privindu-mă cum dau iama în mâncarea pe care mi-a adus-o. Mă sărută pe frunte și apoi se întoarce, găsind cu ușurință sertarul în care îmi țin vesela, și scoate două seturi de bețișoare. Stăm împreună în bucătărie și mâncăm pui direct din cutie. Ceva în interiorul meu se răsucesce, pentru că mai devreme eram fericită că ajunseseam din nou acasă, însă acum sunt în extaz.

Mă simt eu însumi mai mult când sunt în preajma lui decât atunci când sunt singură și totul s-a petrecut atât de repede, încât mă simt amețită.

— Aveam frigiderul gol și mi-am dat seama că probabil și al tău este la fel și că în doar câteva minute mă voi trezi cu tine la ușă pentru că te simți singură.

Îndes niște tăieței și zic cu gura plină:

— Da, aș fi capabilă de așa ceva.

— Atât de disperată după afecțiune! aprobă, râzând.

Îl urmăresc cum atacă vita mongoleză și îmi acord câteva secunde pentru a privi chipul căruia i-am dus dorul în ora care s-a scurs.

— Îmi place că ți-ai făcut pur și simplu apariția! îi zic.

— Bun!

Mestecă și apoi înghite.

— Eram destul de sigur că te vei bucura, deși erau și vreo douăzeci la sută șanse să-mi zici ceva de genul: „Ieși naibii afară, trebuie să fac o baie extravagantă în seara asta!”

— Ah, în mod cert vreau să fac și o baie extravagantă.

— Dar după mâncare și sex.

Dau din cap.

— Corect.

— O să-ți cercetez apartamentul cât faci tu asta. Eu nu sunt genul căruia să-i placă băile.

Mă face să râd.

— Crezi că totul ni se pare atât de ușor pentru că ne-am urât la început? întreb.

Ridică din umeri și răscolește în cutie după o bucată mare de carne.

— Suntem împreună de o săptămână și eu sunt deja fără pantaloni și mănânc hrană plină de grăsime în fața ta.

— Păi, după ce te-am văzut în rochia aia de domnișoară de onoare, orice ținută este mai mișto.

— Aș vrea să retractez! Încă te urăsc.

Ethan se apropie de mine, se apleacă și mă sărută pe nas.

— Sigur.

Starea de spirit mi se schimbă imediat. Am trecut de atâtea ori de la neliniște la furie cu el, însă acum, din fericită devin înfierbântată. Își lasă mâncarea pe blatul de bucătărie, lângă mine, și-mi cuprinde fața în palme.

În clipa în care este la doar câțiva milimetri de mine, șoptesc:

— Tocmai ce mi-am dat seama că am împărțit același recipient cu mâncare și asta nu te-a scârbit.

Mă sărută și-și dă ochii peste cap, trecându-și gura peste obrazul meu, peste maxilar, peste gât.

— Ți-am spus, nu mă deranjează să împart. Nu — sărut — îmi plac — sărut — bufetele. Și. Am avut. Dreptate. În privința. Lor.

— Ei bine, sunt foarte recunoscătoare că ești un ciudat!

Ethan dă din cap și-mi sărută linia obrazului.

— A fost cea mai frumoasă lună de miere în care am fost vreodată.

Îi trag gura înapoi spre gura mea și apoi îi sar în brațe, ușurată că a anticipat că va trebui să mă prindă, și-i fac semn din cap spre dormitor.

— Pe-acolo.

Ai zice că după ce eu și Ethan ne-am prins că locuim la doar trei kilometri depărtare unul de celălalt am fi putut găsi o cale prin care să petrecem nopțile prin rotație când la unul, când la celălalt. Ei bine, nu. E clar că nu știu să fac compromisuri, pentru că de miercuri seară, de când ne-am întors acasă, și până luni dimineața, când îmi încep noul job, Ethan și-a petrecut fiecare noapte la mine.

Nu și-a lăsat aici din lucruri (cu excepția unei periute de dinți), însă a aflat că trebuie să anulez patru alarme înainte să mă ridic din pat ca să mă duc la sală, că nu-mi folosesc lingurița preferată pentru lucruri meschine cum ar fi amestecatul cafelei, că familia mea poate

și-și va face apariția în cele mai nepotrivite momente și că trebuie să dea drumul la muzică sau la televizor de fiecare dată când merg la baie.

Pentru că sunt o doamnă, desigur.

Însă, odată cu stabilirea acestei familiarități încep să înțeleg și cât de repede se mișcă lucrurile. Până la sfârșitul celor două săptămâni de când suntem împreună — ceea ce, în ansamblu, nu înseamnă prea mult — mă simt de parcă Ethan îmi este iubit de ani întregi, de când ne-am întâlnit prima oară la bălci.

Totul este simplu, distractiv, lucrurile vin de la sine. Nu așa ar trebui să fie o relație aflată la început: relațiile aflate la început sunt stresante, extenuante, pline de incertitudini.

Dimineața de dinainte de prima mea zi de muncă la BioSciences Hamilton nu este momentul potrivit să am o criză existențială legată de faptul că lucrurile evoluează mult prea repede în relația mea, însă se pare că creierului meu nu-i pasă de asta.

Îmbrăcată într-un costum nou, cu pantofi cu tocuri drăguț-dar-confortabile și cu părul mătășos, coafat pe spate, îi arunc o privire lui Ethan peste masa mică din sufragerie.

— N-ai spus nimic despre felul în care arăt în dimineața asta.

— Am spus-o din priviri, când ai ieșit din dormitor, dar nu erai tu atentă.

Mușcă dintr-o felie de pâine prăjită și adaugă:

— Ești frumoasă și profesionistă și inteligentă.

Înghite și apoi completează:

— Dar îmi place și versiunea ta răvășită de pe insulă.

Îmi întind niște unt pe felia de pâine prăjită, apoi las jos cuțitul cu zgomot.

— Crezi că ne mișcăm prea repede?

Ethan își soarbe cafeaua, concentrat acum asupra știrilor pe care le citește pe telefon. Nici măcar nu este uimit de întrebare.

— Probabil că da.

— Te îngrijorează asta?

— Nu.

— Nici măcar puțin?

Își ridică privirea spre mine.

— Vrei să mă duc acasă în seara asta?

— Dumnezeu, nu! răspund dintr-o suflare.

Zâmbește, mândru, și-și coboară iar privirea.

— Dar poate? Poate că ar trebui?

— Nu cred că există anumite reguli.

Dau pe gât cafeaua fierbinte și mârâi de durere.

— Au!

Mă uit la Ethan, care e la fel de calm ca întotdeauna și s-a cufundat la loc în aplicația ziarului *Washington Post*.

— De ce nu te agiți puțin?

— Pentru că eu nu încep să lucrez într-o nouă firmă astăzi și nu caut motive ca să-mi explic stresul în alte feluri.

Își lasă telefonul jos și își așază mâinile împreunate pe masă.

— Te vei descurca grozav, știi asta.

Mă vait, neconvinsă. Ethan este mai intuitiv decât credeam.

— Poate că ar trebui să ne întâlnim cu Ami și cu Dane mai târziu, ca să bem ceva! propune el. Știi tu, ca să ne povestești despre prima zi de lucru, ca să ne asigurăm că toată lumea se simte confortabil în noua situație. Mi se pare că te-am acaparat în ultimul timp.

— Potolește-te!

— Să mă potolesc cu ce?

— Cu atitudinea asta perfect echilibrată emoțional.

Face o pauză și un mic zâmbet îi inflorește încet pe chip.

— Bine?

Îmi iau repede haina și geanta și mă îndrept spre ușă, luptându-mă să-mi ascund un zâmbet, pentru că știu că l-am făcut să râdă. Și asta chiar mă bucură.

Îmi aduc aminte cât de mică este clădirea BioSciences Hamilton în clipa în care pășesc pe hol, unde o găsesc pe Pam, care lucrează la

recepție de treizeci și trei de ani. Kasey, reprezentanta de la HR care mi-a luat interviul cu ceva timp în urmă, mă întâmpină și mă roagă s-o urmez. Dacă am face la stânga, am nimeri în biroul echipei juridice, formate din trei persoane. Dar facem la dreapta, spre biroul în oglindă care găzduiește departamentul de HR, cu doi angajați.

— Cercetarea este de cealaltă parte a curții interioare, îmi zice Kasey, dar toți cei care se ocupă de problemele medicale — dacă îți mai aduci aminte! — sunt la etaj, în această clădire.

— Corect! îi adopt eu tonul pozitiv și o urmez în birou.

— Trebuie să completezi mai întâi câteva formulare, apoi poți merge sus pentru a face cunoștință cu restul echipei.

Pulsul mi se accelerează pe măsură ce lucrurile devin din ce în ce mai concrete. În ultimele două săptămâni am trăit fără griji pe un tărâm de vis, dar acum viața reală a revenit în forță. Deocamdată voi avea o singură persoană în subordine, însă, din câte mi-au povestit Kasey și domnul Hamilton ultima oară, s-ar părea că există o mulțime de oportunități pentru avansare.

— Va trebui să faci câteva cursuri de pregătire! îmi explică Kasey, dând roată biroului ei. Cred că sunt joia. Te ajută să te acomodezi mai bine.

— Grozav!

Îmi netezesc fusta cu palmele și încerc să-mi stăpânesc emoțiile. În acest timp, Kasey deschide niște documente în calculatorul ei, apoi se apleacă și scoate un dosar dintr-un sertar, îl deschide și scoate niște formulare. Îmi citesc numele în capătul fiecărei foi. Anxietatea se transformă încet-încet în entuziasm.

Am un loc de muncă! Un loc de muncă serios și sigur și — haide să fim cinstiți — care va fi plictisitor uneori, dar care mă va ajuta să-mi plătesc facturile! Pentru asta am făcut școală. E perfect. Încântarea îmi inundă pieptul și mă face să mă simt plină de energie.

Kasey îmi pune în față un teanc de documente, iar eu încep să le semnez. Sunt clauzele obișnuite: nu trebuie să vând secretele companiei, nu trebuie să am un comportament neadecvat, nu am voie

să consum alcool sau droguri pe proprietatea firmei, nu am voie să mint, să înșel sau să fur.

Sunt afundată deja în hârtii când domnul Hamilton însuși își bagă capul în birou.

— Văd că Olive a noastră s-a întors pe continent!

— Hei, domnule Hamilton!

Îmi face cu ochiul și mă întreabă.

— Ce mai face Ethan?

Îi arunc rapid o privire lui Kasey.

— Ăă, foarte bine!

— Olive tocmai ce s-a căsătorit! Ne-am întâlnit întâmplător cu ea când era în luna de miere în Maui.

Kasey se miră.

— O, Doamne! Am crezut că ești cu o rudă bolnavă! Mă bucur că am înțeles eu greșit!

Simt că mi se întoarce stomacul pe dos; uitasem cu totul că i-am spus lui Kasey această minciună stupidă la aeroport. Nu pare să bage de seamă nimic ciudat și turuie mai departe.

— Ar trebui să dăm o petrecere!

— O, nu! Vă rog, nu.

Bag imediat un răs jenat.

— Am petrecut deja prea mult!

— Dar trebuie să se înscrie cu siguranță în clubul soților și al soților! zice ea, dând deja din cap cu convingere spre domnul Hamilton.

Știu că doamna Hamilton a fondat clubul, dar, Dumnezeule, Kasey, mai ușor cu entuziasmul!

Domnul Hamilton îmi face cu ochiul.

— Știu că Molly nu i-a făcut o reclamă prea bună, dar este un grup amuzant.

Lucrurile au mers deja prea departe. Mă pricep atât de puțin la mințit, încât am uitat minciunile pe care le-am spus deja. Eu și Ethan nu vom putea să continuăm în ritmul acesta prea mult, într-o companie în care toată lumea este atât de apropiată. Simt un gol în

stomac, însă mă simt puțin ușurată știind că voi sfârși în cele din urmă cu minciuna.

— Sunt sigură că este minunat...

Fac o pauză și știu că aș putea să închei aici, însă tocmai ce am terminat de semnat toate acele formulare și vreau să încep cu inima curată.

— Dar eu și Ethan nu suntem, de fapt, căsătoriți. E o poveste destul de amuzantă, domnule Hamilton, și sper că pot trece mai târziu pe la dumneavoastră ca să v-o spun.

Voiam să păstrez lucrurile cât mai simple, însă îmi dau seama că ar fi trebuit să mai lucrez la această replică. A sunat... rău.

El cade pe gânduri pentru câteva secunde, încercând să înțeleagă ce voiam să spun, apoi se uită la Kasey și din nou la mine, înainte de a zice cu o voce tăcută:

— Păi, în orice caz... bine ai venit la Hamilton.

Și apoi iese.

Îmi vine să-mi las capul pe birou și să-l izbesc de câteva (zeci de) ori. Îmi vine să dau drumul unui lung șir de înjurături. Îmi vine să mă ridic și să mă duc după el. Va înțelege cu siguranță situația după ce i-o voi explica, nu-i așa?

Îmi întorc privirea spre Kasey, care mă privește cu un amestec de simpatie și confuzie. Cred că începe să înțeleagă că nu a interpretat greșit ceea ce i-am spus despre ruda bolnavă. Începe să-și dea seama că am mințit și în această privință.

Nu este cel mai bun mod de a-ți începe prima zi la un nou loc de muncă.

Două ore mai târziu, după ce am terminat de semnat toate formularele, după ce mi-am cunoscut colegii (pe care, sincer, îi plac foarte mult) din echipa de servicii medicale, secretara domnului Hamilton, Joyce, mă cheamă la el în birou.

— Ca să-ți ureze bun venit, presupun! Îmi spune vesel Tom, noul meu manager.

Însă eu știu adevăratul motiv.

Domnul Hamilton răspunde cu un „Intră!” pe o voce joasă, după ce bat la ușă. Când mă vede zâmbește vag, așteptând.

— Olive.

— Bună! zic și vocea îmi tremură.

Nu spune nimic, ceea ce-mi confirmă faptul că m-a chemat pentru a-mi da șansa de a-i explica ce s-a întâmplat.

— Uitați, domnule Hamilton...

Nu îndrăznesc să-i spun Charlie acum.

— În legătură cu Maui.

Fii fată mare și asumă-ți tâmpenia, Olive.

Domnul Hamilton își pune jos stiloul, își scoate ochelarii și se lasă pe spate în scaun. În acest moment arată foarte diferit față de bărbatul cu care am stat la masă și care se umfla de râs de fiecare dată când Ethan mă tachina. Sunt sigură că și el se gândește la cină și la cât de mult l-a plăcut Molly pe Ethan, cum l-a invitat în clubul ei, cum s-au bucurat amândoi atât de sincer pentru noi, în timp ce noi am stat și i-am mințit în față.

Fac un semn spre scaun, întrebându-l fără cuvinte dacă pot să iau loc, iar el își flutură mâna aprobând și apoi își trece brațul ochelarilor printre dinți.

— Sora mea geamănă, Ami, s-a căsătorit acum două săptămâni. Soțul ei este fratele lui Ethan, Dane. Au avut la nuntă un bufet cu fructe de mare și toți invitații — cu excepția mea și a lui Ethan — au suferit o intoxicație alimentară. *Toxina ciguatera!*

Detaliez, pentru că mă gândesc că este om de știință și că poate știe lucruri de tipul acesta.

Pare să știe, pentru că-și ridică sprâncenele stufoase și scapă un „Ah!” prelung.

— Sora mea, Ami... câștigă la tot felul de concursuri. La tombole, la loz în plic...

Zâmbesc obosit.

— ...chiar și la concursuri de colorat.

Mustața domnului Hamilton se răsuțește într-un început de zâmbet.

— A câștigat și o lună de miere, doar că regulile pentru a intra în posesia ei erau foarte stricte. Era netransferabilă, nerambursabilă. Iar datele erau fixe.

— Înțeleg.

— Așa că eu și Ethan am mers în locul lor.

Zâmbesc ușor.

— Înainte de această călătorie noi doi ne uram. Sau, mai bine zis, eu îl uram, pentru că aveam impresia că el mă urăște pe mine.

Fac un semn vag cu mâna, dând asta la o parte.

— În fine, nu știu deloc să mint și urăsc când sunt nevoită s-o fac. Aproape că m-am dat de gol în fața tuturor celor pe care-i întâlneam în cale. Iar când terapeuta mi-a spus doamna Thomas și dumneavoastră m-ați întrebat dacă m-am căsătorit, am intrat în panică pentru că nu puteam să recunosc că nu sunt Ami.

Mă joc agitată cu o agrafă de birou, fără să-l pot privi în ochi.

— Nu voiam însă nici să vă mint pe dumneavoastră. Puteam să vă spun că am mințit, comițând o fraudă pentru a mă bucura de o vacanță sau să vă mint spunându-vă că m-am măritat.

— Faptul că te-ai dat drept sora ta pentru a profita de o vacanță nu sună chiar atât de îngrozitor, Olive.

— Retrospectiv — adică chiar *imediat* după — mi-am dat și eu seama de asta. Nu cred că terapeuta m-ar fi dat de gol, însă îmi era teamă să nu fiu trimisă înapoi acasă. Am intrat în panică.

Îmi ridic în sfârșit privirea spre el, simțind până în măduva oaselor cât de rău îmi pare.

— Îmi pare foarte rău că v-am mințit. Vă admir foarte mult, admir bazele pe care este clădită această companie și m-am simțit foarte rău în ultimele săptămâni pentru ceea ce s-a întâmplat.

Fac o pauză și apoi adaug:

— În orice caz — și cu riscul de a fi neprofesionistă —, vreau să știți că la acea cină pe care am luat-o împreună cred că am început să mă îndrăgostesc de Ethan.

Domnul Hamilton se trage în față, sprijinindu-se-n coate.

— Ei bine, presupun că mă simt mai liniștit de faptul că nu te-ai simțit bine mințind. Și apreciez că ai avut curajul de a-mi mărturisi.

— Desigur.

Dă din cap și zâmbește, iar eu respir, parcă pentru prima oară în acea zi. Mi s-a luat o piatră de pe inimă, avusesem noduri în stomac întreaga zi.

— Adevărul este că ne-am simțit bine la acea cină.

Își pune ochelarii înapoi la ochi, privindu-mă pe deasupra ramelor.

— Molly chiar s-a bucurat de compania ta, l-a adorat pe Ethan.

Zâmbesc.

— Ne-am simțit...

— Dar ai stat cu mine la masă și m-ai mințit în față.

Groaza mă îngheață.

— Știu. Eu...

— Nu cred că ești o persoană rea, Olive, și sincer... dacă circumstanțele ar fi fost altele, cred că mi-ai fi plăcut foarte mult.

Respiră adânc, scuturându-și capul.

— Însă situația de față este foarte ciudată pentru mine. Când mă gândesc că am petrecut ore întregi împreună și tu ne duceai de nas! E ciudat.

Nu știu ce aş putea spune. Îmi simt stomacul greu, ca și cum aş fi înghițit un bloc de beton.

Trage un dosar spre el și-l deschide. Este dosarul meu de la HR.

— Ai semnat o clauză de moralitate în contractul de angajare.

Cercetează documentele, apoi își ridică ochii spre mine.

— Și îmi pare sincer rău, Olive, dar, având în vedere ciudățenia situației de față și disconfortul general pe care mi-l creează lipsa de onestitate, va trebui să renunț la serviciile tale.

Îmi las capul pe masa din bar și mă vait.

— Este adevărat ce mi se întâmplă?

Ethan mă mângâie pe spate și, înțelept, nu scoate niciun cuvânt. Nu există absolut nimic care ar putea face ca această zi să nu mai fie

una groaznică, nici măcar cele mai bune cocktailuri din Minneapolis ori încurajările noului meu iubit.

— Ar trebui să merg acasă. La norocul meu, barul o să ia foc și o să fie absorbit de o gaură neagră.

— Potolește-te!

Îmi împinge în față coșulețul cu alune și pătura cu martini, zâmbind.

— Rămâi. Ți va face bine s-o vezi pe Ami.

Are dreptate. După ce am plecat de la Hamilton cu coada între picioare, o parte din mine își dorea să meargă acasă și să se îngroape în pat pentru o săptămână, iar cealaltă parte își dorea să-l tragă pe Ethan de o parte și pe Ami de cealaltă și să-i pună să mă țină în brațe toată noaptea.

Acum, odată ce am venit până aici, chiar am nevoie de furia indignată a surorii mele pentru că am fost concediată chiar din prima zi — chiar dacă nu cu totul nejustificat și o parte din mine nu-l învinovățește deloc pe domnul Hamilton. Însă mă va face să mă simt de un milion de ori mai bine.

Ethan se îndreaptă și se uită spre ușă, iar eu îi urmăresc privirea. A ajuns Dane, dar Ami nu este cu el, ceea ce e ciudat, pentru că de obicei au același drum și vin împreună.

— Care-i treaba, petrecăreților? tună Dane din cealaltă parte a camerei.

Se întorc câteva capete, exact așa cum îi place lui.

Of. Încerc să-mi alung vocea aceea țâfnoasă din minte.

Ethan se ridică și-l întâmpină cu o îmbrățișare ca între băieți, iar eu îi fac anemic cu mâna. Se trânteste pe un scaun de la bar și strigă să i se dea o bere blondă, apoi se întoarce spre noi, rânjind.

— Mamă, sunteți așa bronzați. Încerc să nu vă urăsc prea tare.

Ethan își privește brațele de parcă acum le-ar descoperi.

— Ah, da, așa se pare.

— Păi, dacă te face să te simți mai bine...

Îmi iau un accent înțepat, englezesc.

— Eu mi-am și pus-o!

Încerc — și eșuez lamentabil — să dau ceva frivolitate stării în care mă aflu, dar Dane interpretează greșit ceea ce voiam să spun și întinde mâna ca să-mi bată palma.

— O, da! Ți-ai pus-o! strigă Dane, cu mâna întinsă.

Nu vreau să-l las pe bietul om cu mâna întinsă, așa că-i bat ușor palma și scutur din cap.

— Voiam să zic că m-au concediat! clarific.

Ethan adaugă încet:

— Nimic sexy.

Dane își rotunjește ciudat gura și spune empatic:

— Oof, ce nasol!

Nici măcar nu face nimic mitocănesc în clipa asta, însă jur că barba lui perfect frezată, ochelarii falși de care nici măcar nu are nevoie și cămașa elegantă roz, la modă, mă fac să vreau să-i arunc paharul de martini în față.

Însă o astfel de reacție ar fi cu totul... marca Olive, nu-i așa? M-am întors din vacanță de doar câteva zile și sunt deja într-o stare proastă? Doamne.

— Sunt atât de morocănoasă! zic, cu voce tare.

Dane râde, de parcă ar vrea să zică *Știu!*, dar Ethan se apleacă spre mine.

— Până la urmă azi ți-ai pierdut locul de muncă! zice el încet și eu îi zâmbesc încruntată. Ai tot dreptul să fii morocănoasă.

Dane se holbează la noi.

— Va fi greu să mă obișnuiesc să vă văd împreună.

— Sunt convinsă! zic, fără să vreau neapărat să insinuez ceva.

Ni se întâlnesc privirile.

— Sunt sigur că ați avut o mulțime de lucruri de discutat pe insulă.

Îmi face cu ochiul și apoi adaugă simplu:

— Având în vedere că vă urați de moarte înainte.

Mă întreb dacă și Ethan se gândește la același lucru ca și mine — că e ciudat să spună așa ceva, dar că, pe de altă parte, acestea sunt exact cuvintele cuiva căruia îi este teamă să nu fie prins.

— Am avut, zice Ethan, dar acum totul este bine.

— Nu trebuia să-i spui lui Ethan că sunt mereu nervoasă! zic, neputându-mă abține.

Dane își flutură mâna expeditiv.

— Când vine vorba de tine, e un lucru ușor de zis. Tu urăști pe toată lumea.

Asta nu-mi pică bine, mai ales că nu este adevărat. Ca să fiu sinceră, pot să jur că nu-mi vine în minte nici măcar o singură persoană pe care s-o urăsc în clipa de față. Cu excepția mea, poate, pentru că l-am mințit pe domnul Hamilton și am sfârșit în situația în care nu sunt sigură că-mi voi mai putea plăti chiria într-o lună... din nou.

Ethan își așază mâna peste mâna mea, spunându-mi parcă tacit *Lasă lucrurile așa*. Și adevărul e că să mă cert cu Dane acum sau vreodată nu prea pare să merite.

— Unde este Ami? întreb.

Dane ridică din umeri, uitându-se peste umăr spre ușă. A întârziat 15 minute și asta mi se pare straniu. Sora mea este cea care ajunge întotdeauna la timp, iar Dane este cel care întârzie, dar acum el își comandă deja a doua bere.

— Deci acesta era locul de muncă pe care l-ai primit când erai la aeroport? întreabă Dane.

Dau din cap.

— Era, gen, jobul visurilor tale?

— Nu, dar știam că voi fi bună pe această poziție.

Scot scobitoarea și-mi învârt măslina în paharul de martini.

— Știi care e cea mai tare parte? M-au concediat pentru că m-am întâlnit cu noul meu șef în Maui și l-am mințit că eu și Ethan suntem căsătoriți.

Dane izbucnește în râs, înainte să se poată controla. Apoi pare să-și dea seama că vorbesc serios.

— Ia stai. Pe bune?

— Da. Nevastă-sa, Molly, l-a adorat pe Ethan și l-a invitat să facă parte din clubul soțiilor și toate cele. Presupun că domnul Hamilton

n-a mai putut avea încredere în mine după ce l-am mințit în față pe durata întregii cine și nu pot să zic că-l condamn.

Dane arată de parcă este gata să izbucnească din nou în răs, dar, înțelept, se controlează.

— De ce nu i-ai spus că i-ai luat vacanța surorii tale?

— Asta, Dane, mă întreb și eu.

Fluieră lung.

— Apropo, putem schimba oricând subiectul. Chiar vă rog.

Dane îl schimbă cu dexteritate vorbind despre el însuși, despre ziua lui de la muncă, despre cât de bine se simte. Ne povestește că a scăzut cu un număr la pantaloni. Are și câteva povești foarte distractive despre diaree explozivă și toaletele publice. În mare: este Spectacolul Dane.

În clipa în care face o pauză ca să ronțăie niște alune, Ethan se scuză ca să meargă la baie, iar Dane îi face semn barmaniței pentru cea de-a treia bere. După ce aceasta pleacă, se întoarce spre mine.

— E o nebunie cât de mult semănați tu și Ami! zice el.

— Identice, așa se zice!

Ridic folia în care a fost împachetat un pai și o rulez într-o spirală strânsă. Mă simt ciudat de stânjenită stând aici, singură, cu Dane. Cel mai ciudat este faptul că înainte vedeam trăsăturile de familie pe care Ethan și Dane le au în comun, însă acum mi se pare că nu seamănă deloc. Oare pentru că acum îl cunosc pe Ethan sau pentru că el este un om bun, iar fratele lui pare să fie plin de putregai?

Situația este stânjenitoare mai ales pentru că se uită încă la mine. Chiar dacă-i evit privirea, pot să-i simt ochii ațintiți asupra feței mele.

— Sunt sigur că Ethan ți-a spus tot felul de povești.

Ah! Mintea mi se aprinde imediat. Vorbește oare despre ceea ce cred eu?

— Povești despre el? parez eu.

— Despre noi toți, despre familion.

Părinții lui Dane și ai lui Ethan sunt doi dintre cei mai de treabă oameni pe care i-am întâlnit în viața mea — oameni buni din

Minnesota la superlativ, dar și foarte plictisitori —, așa că eu cred că amândoi știm că Ethan n-ar avea ce aventuri *despre familie* să împărtășească. Oare filtrul sceptic prin care văd întotdeauna lucrurile este de vină, pentru că mă gândesc că Dane se referă la faptul că excursiile frățești au fost ideea lui și, desigur, la toate iubitele pe care le-a avut înainte de logodnă?

Îl privesc peste marginea paharului meu de martini. Am inima lăudată. I-am spus lui Ethan — și mie însămi — că voi lăsa lucrurile așa cum sunt. Că Ami este o femeie inteligentă și știe în ce se bagă. Că eu sunt întotdeauna pesimista care strică totul.

Li mai iert încă una lui Dane și apoi gata.

— Cu toții avem poveștile noastre, Dane. Tu și Ethan le aveți pe ale voastre. Eu și Ami le avem pe ale noastre. Cu toții avem povești.

Își aruncă niște alune în gură și rânjește la mine în timp ce le mestecă, cu gura deschisă, de parcă tocmai m-a fraierit. Oricât de iritant este, îmi dau seama că este sincer ușurat. Dacă aș fi primit acest zâmbet din partea oricui altcuiva, m-aș fi simțit onorată să fiu primită în cercul lui intim printr-o simplă schimbare de expresie. Însă, pentru că este vorba de Dane, mă simt murdară, de parcă nu mi-aș sprijini îndeajuns sora, de parcă aș trăda-o.

— Deci îți place de fratele meu mai mare, ei? mă întreabă.

Vocea guturală, joasă mă face să mă simt incomod.

— E un tip OK, presupun! zic eu în glumă.

— E destul de bun.

Apoi adaugă:

— Chiar dacă nu e ca mine.

— Adică...

Mă forțez să zâmbesc glumeț.

— Dar cine mai e ca tine, nu?

Dane îi mulțumește chelneriței care-i aduce berea proaspătă și apoi soarbe niște spumă, cercetându-mă încă din priviri.

— Dacă ai vreodată chef să experimentăm, să îmi spui.

Privirea îmi zboară imediat spre el și simt cum tot sângele mi se scurge într-o clipă din vene. Nu se poate să interpretez eu greșit ceea ce a spus!

— Scuze, ce?

— Doar pentru o noapte, de amuzament! zice el candid, de parcă nu s-ar fi oferit să-și înșele nevasta cu sora ei geamănă.

Îmi bat bărbia cu un deget, simțind cum mi se încinge gâtul și mi se înroșește fața. Abia reușesc să vorbesc fără să-mi tremure vocea.

— Știi ce, cred că voi spune un *nu* apăsător unei aventuri cu cumnatul meu.

Ridică din umeri, ca și cum pentru el nu are nicio importanță — confirmându-mi astfel că apropoul lui vag însemna exact ce am crezut eu că înseamnă. Apoi privirea îi este distrasă. Presupun că Ethan vine înapoi spre masă, pentru că Dane zâmbește, ridicându-și bărbia.

— Da! zice, în timp ce Ethan se apropie. Presupun că e un tip OK!

Rămân cu gura căscată când văd cu câtă ușurință se întoarce la conversația noastră de mai devreme.

— Voi doi vorbeați despre mine?

Ethan se așază pe scaunul de lângă mine și își lipește fața zâmbitoare de obrazul meu.

— Așa este! zice Dane.

Mă uit la el. Nu este deloc alarmat, expresia lui nu trădează nicio temere cum că i-aș putea spune lui Ethan ce s-a întâmplat cu doar câteva clipe în urmă. Oare spunându-i că avem cu toții poveștile noastre, sugerând că nu am de gând să-i răscolesc trecutul, i-am arătat cumva că accept să-i fiu complice mereu?

Dane aruncă o privire telefonului care vibrează pe masă, lângă el.

— Ah, Ami întârzie vreo oră.

Mă ridic brusc, mecanic.

— Știți ce, e în ordine. Nu sunt cea mai plăcută companie în seara asta. Cerem nota, băieți?

Dane dă din cap relaxat, dar Ethan se arată îngrijorat. Își întinde mâna ca să mă oprească.

— Hei, hei! Ești bine?

— Da...

Îmi trec o mână tremurândă prin păr, fără să-l privesc în ochi. Mă simt agitată și siluită, de parcă i-am trădat cumva, pe Ethan și pe sora mea. Trebuie să plec de lângă Dane și să iau niște aer.

— Cred că vreau doar să ajung acasă și să zac puțin. Mă știi doar.

Dă din cap, ca și cum ar zice că, într-adevăr, mă știe, și îmi dă drumul cu un zâmbet înțelegător.

Dar dintr-odată simt că *eu* sunt cea care nu mai știe nimic. Mă simt de parcă am fost lovită de fulger.

Însă asta nu este într-un totu adevărat. Câteva lucruri știu totuși. Cum ar fi, de exemplu, că mi-am pierdut locul de muncă astăzi. Și știu și că soțul ei mi-a înșelat sora și că, după câte se vede, este gata să o înșele din nou. Cu sora ei geamănă. Trebuie să-mi limpezesc mintea și să mă gândesc cum naiba îi voi spune lui Ami toate astea.

Capitolul şaisprezece

Am străbătut jumătate din drumul până la mașină când îl aud pe Ethan strigându-mă din capătul celălalt al parcării. Mă întorc și-l privesc cum își croiește drum prin zloată și polei și se oprește în fața mea.

Nu a pierdut timp ca să-și pună haina pe el înainte de a ieși după mine și acum tremură în frig.

— Ești sigură că ești bine?

— Sincer, nu mă simt grozav, dar voi fi bine.

Așa cred.

— Vrei să vin cu tine acasă?

— Nu.

Închid ochii, sperând că știe că răspunsul a venit mai abrupt decât intenționasem. Încercând să-mi stăpânesc furia, respir adânc și-i zâmbesc chinuit. Nu este vina lui. Trebuie să vorbesc cu Ami.

Trebuie să mă gândesc și să încerc să înțeleg cum de Dane a avut tupeul de a spune așa ceva când fratele lui era la doar câțiva pași depărtare. Trebuie să-mi dau seama imediat cum să fac rost de un job. Îmi frec vârful ghetei de o bucată de gheață.

— Cred că trebuie doar să merg acasă și să mă isterizez puțin de una singură.

Ethan își pleacă fruntea și-mi cercetează chipul.

— Bine. Dar dacă vrei să vin la tine, dă-mi un mesaj doar.

— Așa voi face.

Îmi mușc buzele, învingându-mi pornirea de a-i spune să vină cu mine ca să mă ajute să nu-mi pierd mințile. Știu însă că nu ar funcționa.

— Aș fi o companie foarte proastă în seara asta, însă tot îmi va veni greu să dorm singură în propriul meu pat. M-ai distrus.

Văd că i-au plăcut cuvintele mele. Face un pas spre mine și se apleacă pentru a mă săruta. Adâncește sărutul ușor, lăsându-mi o aromă subtilă, dulce. După ce se retrage, își trece degetele peste fruntea mea. Este atât de scump. A început din nou să ningă, iar fulgii plutesc în aer și i se așază pe umeri, pe mână, pe vârfurile genelor.

— Ai plecat așa brusc.

Nu sunt surprinsă că nu poate trece peste asta. Mă comport ca o maniacă.

— Ce s-a întâmplat cât am fost la baie?

Inspir adânc și apoi răsufliu.

— Dane a spus ceva nelalocul lui.

Ethan se îndepărtează puțin de mine. E un gest atât de subtil, încât mă întreb dacă și-a dat măcar seama că l-a făcut.

— Ce-a zis?

— Ce-ar fi să vorbim despre asta mai târziu? E ger afară.

— Nu poți să spui ceva de genul ăsta și apoi să te retragi.

Îmi ia mâna, dar n-o strânge în a lui.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi ascund bărbia în haină, dorindu-mi să mă afund cu totul în ea, ca într-un fort pufos.

— S-a dat la mine.

O rafală de vânt mătură fațada clădirii, răvășindu-i lui Ethan părul. Mă privește atât de intens, încât nici nu tresare din cauza frigului.

— Ce vrei să spui, adică...

Se încruntă.

— Adică te-a atins?

— Nu.

Îmi scutur capul.

— A sugerat ca eu și Ami să facem schimb de frați ca să ne distrăm puțin.

Îmi vine să râd, pentru că atunci când o spun cu voce tare sună complet ridicol. Cine naiba face așa ceva? Cine îi face avansuri prietenei fratelui său, care pe deasupra este și sora nevestei lui? Când văd că Ethan nu spune nimic, repet, mai încet:

— Voia să-i spun dacă am vrea să experimentăm vreodată, Ethan. O secundă de tăcere.

Două.

Apoi expresia de pe chipul lui Ethan devine ironică.

— „Să experimentăm“ nu înseamnă neapărat să schimbăm partenerii.

Stai calmă, Olive. Mă uit la el cu subînțeleș și număr în minte până la zece.

— Ba da. Asta înseamnă.

Liniile feței i se aspresc puțin și un strop din atitudinea protectoare i se strecoară în voce.

— OK, poate că nu face mereu cele mai bune glume, însă Dane nu ar...

— Înțeleg că este ceva șocant, din mai multe puncte de vedere, însă, crede-mă, știu când cineva se dă la mine.

Se îndepărtează, în mod clar supărat. Pe mine.

— Știu că Dane este imatur uneori și puțin cam egoist, dar n-ar face așa ceva.

— La fel cum n-ar minți-o pe Ami, Dumnezeu știe de câtă vreme, în timp ce el și-o trăgea cu cine avea chef?

Chiar și în lumina aceasta slabă pot să văd că fața lui Ethan a căpătat o nuanță intensă de roșu.

— Credeam că am stabilit că nu știm care este situația în acest caz. Că este posibil ca Ami să știe deja.

— Ei bine, l-ai întrebat?

— De ce l-aș întreba?

Își flutură mâinile în fața lui de parcă ceea ce am sugerat nu este doar inutil, ci de-a dreptul scandalos.

— Olive. Am stabilit că trecem peste asta.

— Asta era înainte ca Dane să-mi facă propuneri indecente în timp ce tu erai la baie!

Mă uit în ochii lui, obligându-l să reacționeze cumva la ceea ce i-am spus, însă s-a închis, iar chipul i-a devenit indescifrabil.

— Te-ai gândit că poate l-ai așezat pe un pedestal — deși să mor dacă înțeleg de ce — și că ești incapabil să vezi că este un adevărat derbedeu?

Ethan tresare și acum mă simt prost. Dane este *fratele* lui.

Instinctul îmi spune să-mi cer scuze, însă cuvintele mi-au rămas în gât, blocate de sentimentul de ușurare dat de faptul că am putut spune, în sfârșit, ceea ce cred.

— Tu te-ai gândit că poate vezi ceea ce vrei tu să vezi?

Mă încordez.

— Asta ce vrea să însemne? Că vreau ca Dane să se dea la mine?

Tremură și nu-mi dau seama dacă din cauza frigului sau a furiei.

— Înseamnă că poate că ești nervoasă pentru că ți-ai pierdut locul de muncă și cum ai obiceiul de a invidia tot ceea ce Ami are și tu nu, nu gândești limpede.

Mă simt de parcă aș fi luat literalmente un pumn în stomac. Mă dau instinctiv un pas înapoi.

Flăcări. Obrajii mi-au luat foc...

Își pleacă imediat umerii.

— La naiba. Nu voiam să...

— Ba da, voiai.

Mă întorc și-mi continui drumul spre mașină. Îi aud pașii pe asfaltul presărat cu sare, urmându-mă.

— Olive, așteaptă. Haide! Nu pleca așa.

Îmi scot cheile și deschid ușa cu atâta forță încât balamalele scârțâie, în semn de protest.

— Olive! Doar...

Trântesc ușa și cu mâini tremurânde și degete amorțite introduc cheia în contact. Cuvintele lui Ethan sunt înecate de sunetul motorului care se chinuie să pornească. În cele din urmă mașina pornește și încerc s-o scot din parcare. Ethan merge pe lângă mașină, cu mâna pe plafon, rugându-mă să-i acord atenție. E atât de frig încât îmi văd aburul respirației în față, însă nu simt nimic. În urechi aud doar zgomot alb.

Mă privește cum plec și eu îl văd, în oglinda retrovizoare, micșorându-se din ce în ce mai mult. Nu am fost niciodată mai departe de vârful acela muntos din Maui.

Drumul până acasă e învăluit în ceață. Alternez între a da vina pe mine pentru tot ce s-a întâmplat, groaza legată de viitorul meu financiar, furia pe care o simt față de Dane, tristețea și dezamăgirea pricinuite de Ethan și sfâșierea pe care o simt cu gândul la Ami. Nu pot să sper doar că Dane va întoarce o pagină nouă acum, că s-a căsătorit — este un tip rău, iar sora mea habar nu are.

Încerc să nu exagerez și să nu întorc pe toate părțile ceea ce mi-a spus Ethan. Încerc să-l scuz, imaginându-mi cum m-aș simți eu dacă cineva ar acuza-o pe Ami de așa ceva. Nici nu trebuie să mă gândesc: aș face orice pentru sora mea. Și atunci mă lovește! Îmi aduc aminte de fața zâmbitoare a lui Dane de la aeroport și de șocul pe care l-am avut azi, când mi-a făcut avansuri cu fratele lui la doar câțiva pași depărtare. Încrederea lui Dane, în ambele cazuri, nu venea de la mine sau din convingerea că eu îi pot păstra secretul. Venea de la Ethan și din certitudinea că el nu poate crede că fratele lui ar face ceva rău în mod intenționat. Are încredere absolută în Ethan.

Iau în calcul că aș putea merge la Ami acasă, ca s-o aștept, însă, dacă Ami avea de gând să se întâlnească cu noi la restaurant, nu o voi

găsi acolo. Se vor întoarce târziu probabil, împreună. În mod cert nu vreau să fiu acolo când Dane se va întoarce.

Nu credeam că este cu putință, însă starea mi se înrăutățește și mai tare când îmi opresc mașina în parcare. Nu doar că mașina mamei este acolo (parcată pe locul meu acoperit), dar și a lui Diego și a verișoarei mele Natalia, ceea ce înseamnă că a venit probabil și mătușa Maria. Bineînțeles.

După ce-mi parchez mașina în cealaltă parte a complexului, mă târăsc prin zăpadă și apoi pe scări, până la apartamentul meu. Pot să aud deja râsul asurzitor al mătușii mele — este sora mamei și cea mai apropiată de vârsta ei, dar ele două sunt cum nu se poate mai diferite: mama este snoabă și cu toane; mătușa Maria este de viață și râde încontinuu. Și dacă mama ne are doar pe mine și pe Ami (se pare că după ce a născut gemene i-a ajuns), mătușa Maria are șapte copii, despărțiți ordonat de 18 luni fiecare. Abia în clasa a cincea mi-am dat seama că nu toată lumea are 19 veri primari.

Chiar dacă nucleul familiei noastre este relativ mic prin comparație cu alte familii numite Torres sau Gonzales, cineva din afară nu și-ar fi dat seama că în casa în care am crescut locuiam doar patru oameni, pentru că în permanență la noi se aflau cel puțin încă două persoane. Zilele de naștere erau niște sărbători uriașe, la mesele de duminică veneau mereu prin rotație vreo 30 de persoane și nu era niciodată niciun ungher în care să-ți poți plânge singur de milă. După câte se vede, nu s-au schimbat prea multe.

— Sunt destul de sigură că e lesbiană! o aud pe mătușa Maria zicând, în timp ce închid ușa în urma mea.

Își ridică privirea când aude zgomotul și arată spre Natalia.

— Spune-i, Olive!

Îmi desfac fularul din jurul gâtului și-mi scutur zăpada de pe ghete. După ce am mers atât prin parcare, deja simt că nu mai am prea multă răbdare.

— Despre cine vorbim?

Mătușa Maria taie roșii în bucătărie.

— Ximena.

Ximena, fata cea mică a fratelui cel mare al mamei și al mătușii Maria, unchiul Omar.

— Nu e lesbiană. Se întâlnește cu tipul acela, cum îl cheamă?

Mă uit la Natalia, care le spune:

— Boston.

Pocnesc din degete, arătând spre Natalia.

— Așa este! Doamne, teribil nume.

— Așa nume îi pui câinelui, nu copilului tău! aprobă Natalia.

Îmi dau jos haina și o arunc în spatele canapelei. Mama lasă imediat aluatul pe care-l întindea și traversează camera doar pentru a-mi atârna haina așa cum se cuvine în cuier. Se oprește apoi în fața mea și-mi dă într-o parte părul umed de pe frunte.

— Arăți groaznic, *mija*.

Îmi întoarce fața pe-o parte și pe alta.

— Mănâncă și tu ceva.

Mă sărută pe obraz și apoi se întoarce în bucătărie.

O urmez, zâmbind cu recunoștință când Natalia îmi așază în față o cană cu ceai. Pentru cât mă plâng că familia mea își bagă mereu nasul în treburile mele... trebuie să recunosc că faptul că sunt cu toții aici este destul de bun. Dar asta înseamnă și că nu pot să-i ascund mamei că am fost concediată.

— O tunsoare nu face pe nimeni gay, mamă! zice Natalia.

Mătușa Maria își ridică privirea la ea neîncrezătoare.

— Ai văzut-o? Tot părul e scurt în părți și albastru în vârf. Și a făcut asta chiar după...

Mătușa își coboară vocea:

— ...*nuntă*.

Și mama, și mătușa Maria își fac semnul crucii.

— Dar ție ce-ți pasă dacă este gay?

Natalia arată spre Diego care, așezat pe canapeaua mea, se uită la televizor.

— Diego e gay și nu-ți pasă!

Când își aude numele, se întoarce spre noi.

— Diego a ieșit din pântec gay! zice mătușa Maria și apoi se uită la el. Jur că aveai copii din *Vogue* sub saltea, în loc de reviste sexy.

— Nimeni nu mai apelează la reviste pentru pornografie, mamă! zice Natalia.

Mătușa Maria o ignoră.

— Nu-mi pasă dacă este gay. Zic doar că ar trebui să ne spună și nouă, ca să-i căutăm o fată bună.

— Nu e gay! zice Diego.

— Și atunci de ce am găsit un dildo în sertarul ei cu șosete? cere mătușa Maria părerea întregii camere.

Diego oftează și-și acoperă fața cu o pernă.

— Acum să te ții!

Natalia se întoarce, ca să-și confrunte mama.

— Are treizeci și trei de ani! De ce i-ai căutat în sertarul cu șosete?

Mătușa Maria ridică din umeri ca și cum informația aceasta nu are nicio relevanță pentru poveste.

— Făceam curat. Era mov, uriaș și avea o mică...

Își pune degetul în față, ca să arate ce vrea să zică.

— ...chestie mobilă pe o parte.

Natalia își acoperă gura cu mâna ca să nu râdă, iar eu iau o înghițitură din ceai. Are gust de tristețe și apă fierbinte.

Mama se oprește din tăiat și lasă jos cuțitul.

— De ce ar însemna asta că e lesbiană?

Mătușa Maria clipește uimită la ea.

— Pentru că lesbienele folosesc hamurile acelea.

— Mamă, potolește-te! O mulțime de oameni au vibratoare. Eu am o cutie întregă.

Își flutură mâna spre mine.

— Ar trebui să vezi ce colecție are Olive!

— Mersi, Nat.

Mama ridică un pahar cu vin și ia o înghițitură zdravănă.

— Mi se pare că ai fi deșteaptă să fii lesbiană în ziua de azi. Bărbații sunt groaznici.

Nu greșește.

Mă sprijin relaxat cu șoldul de blatul de la bucătărie.

— Deci. De ce gătiți în apartamentul meu? Și când plecați acasă?

Natalia stinge cuptorul și-și trece oala pe un ochi liber de la aragaz.

— Tatăl tău avea nevoie de niște lucruri de acasă.

Asta e, atât! Acesta e răspunsul ei, iar în familia asta e mai mult decât suficient: tata vine rar acasă — el s-a mutat singur într-un apartament din Lake Harriet —, dar, când vine, mama evacuează imediat clădirea. În rarele ocazii când are chef să rămână, face ea ceva ca să-i saboteze șederea. O dată i-a scos colecția de viniluri și le-a folosit pe post de trivete și suporturi pentru căni. Altă dată, când a trecut pe acolo înaintea unei călătorii de afaceri de o săptămână, i-a pus în mașină un păstrāv proaspăt sub scaun și tata nu l-a găsit decât abia după ce s-a întors din călătorie. Asta se întâmpla în luna august.

— Îmi doresc să mă fi născut lesbiană! zice mama.

— Atunci nu m-ai mai fi avut pe mine!

Mă mângâie pe obraz.

— Nu-i nimic.

Îi întâlnesc privirea Nataliei pe deasupra cunii mele de ceai și mă lupt să nu dau drumul hohotului de râs care clocotește în mine. Îmi este teamă că s-ar putea transforma într-un râs isteric care ar da imediat în hohote de plâns.

— Ce-i cu tine? întrebă mătușa Maria.

Îmi ia câteva clipe ca să-mi dau seama că vorbește cu mine.

— A obosit-o probabil noul iubit!

Natalia fredonează și face un mic dans sexy la aragaz.

— Mă mir că nu e cu tine. Noi am venit doar pentru că am văzut că nu are parcată mașina afară. Altfel, Dumnezeu știe ce am fi văzut!

Bat toți câmpii discutând despre mine și Ethan câteva minute bune:

În sfârșit! Se te va pasó al tren!

E atât de perfect și de amuzant pentru că se urau!

Gemene care au relații cu niște frați: e legal totuși?

Diego intră în bucătărie și se arde încercând să fure ceva din tigaia de pe aragaz.

Îi avertizez:

— Nu sunt sigură că mai suntem împreună. Poate că da. Ne-am certat. Nici nu știu.

Toată lumea oftează și, o mică parte din mine, care privește lucrurile din afară, ar vrea să râdă. Nu e ca și cum eu și Ethan am fi fost împreună ani întregi. Familia mea se atașează imediat. Însă, pe de altă parte, asta am făcut și eu.

Nu pot să mă gândesc că lucrurile s-au sfârșit între mine și Ethan. Simt o săgeată în inimă.

Uau, chiar am reușit să stric buna dispoziție generală. Mă gândesc vreo trei secunde dacă să le spun și că mi-am pierdut locul de muncă, însă știu prea bine că o voi face oricum. Dacă Dane îi spune lui Ami și apoi Ami vorbește cu vreuna dintre verișoarele mele, iar mama află că am fost concediată și nu i-am spus, o să-i sune pe toți frații și pe toate surorile ei și am să mă trezesc cu 40 de mesaje de la unchii și mătușile mele care îmi vor cere autoritar să-mi sun imediat mama. Dacă iau acum taurul de coarne, va fi greu, însă e de o mie de ori mai ușor decât scenariul alternativ.

— De asemenea...

Mă strâmb.

— Mi-am pierdut locul de muncă.

Tăcerea se coboară peste întreaga cameră. Încet, foarte încet, mama își lasă jos paharul cu vin și mătușa Maria îl preia.

— Ți-ai pierdut locul de muncă?

Fața i se destinde puțin când spune precaută:

— Vrei să spui locul de muncă de la Butake.

— Nu, *mami*, cel unde începusem astăzi.

Toată lumea oftează, iar Diego vine și mă îmbrățișează.

— Nu se poate! șoptește. Serios?

Dau din cap.

— Serios.

Mătușa Maria îmi ia mâna în mâna ei și apoi le privește cu ochi mari pe mama și pe Natalia. Pe chipul ei se citește un strigăt mut: *Mă abțin cu greu să nu sun toată familia în secunda asta.*

Dar privirea mamei rămâne concentrată asupra mea. Are alura aceea de ursoaică gata să-și protejeze puiul.

— Cine mi-a concediat fiica în prima zi de muncă?

— Chiar fondatorul companiei.

Și, înainte să apuce să peroreze despre nedreptatea strigătoare la cer care s-a comis, le explic ce s-a întâmplat. Mama se așază pe un scaun și clatină din cap.

— Nu este corect. Te aflai într-o situație imposibilă.

Ridic din umeri.

— De fapt, este foarte corect. Am primit o vacanță gratuită. Nu trebuia să mint în legătură cu asta. Doar că așa e norocul meu: a apărut șeful și am fost prinsă.

Natalia vine să mă îmbrățișeze și eu înghit fiecare nod care mi se pune în gât, doar ca să nu izbucnesc în plâns, pentru că ultimul lucru pe care-l vreau este ca mama să își facă griji pentru mine, când de fapt — deși ea nu știe încă — va trebui să-și conserve toată dragostea maternă pentru Ami.

— Sună-l pe tatăl tău! zice mama. Zi-i să-ți dea niște bani.

— Mami, n-am să-i cer bani tatei.

Însă mama se uită deja la Natalia care a ridicat telefonul ca să-i scrie tatei din partea mea.

— Lasă că vorbesc cu David!

Mătușa Maria se referă la băiatul cel mare al unchiului Omar și al mătușii Silvia, proprietarul unor restaurante șic din Minneapolis.

— Sunt sigură că are el ceva pentru tine!

Ai parte de anumite beneficii când faci parte dintr-o familie uriașă: nu ești niciodată singur când trebuie să rezolvi o problemă.

Nici nu-mi pasă dacă David m-ar pune să spăl vase — perspectiva unui loc de muncă îmi aduce o atât de mare ușurare, încât simt că mă topesc.

— Mulțumesc, mătușă!

Mama se uită la ea urât.

— Olive are un doctorat în biologie și tu vrei s-o faci chelneriță? Mătușa Maria își ridică mâinile spre cer.

— O să ignori un posibil loc de muncă? De unde vrei să-și scoată banii de chirie?

— Nimeni din această familie nu este prea bun pentru un job care te ajută să-ți plătești facturile.

Mă așez între ele și o sărut pe mătușa Maria pe obraz, apoi pe mama.

— Apreciez orice fel de ajutor.

Oricum, după ce am fost dată afară de la Butake, am candidat la toate posturile disponibile în zonă pentru care m-aș fi putut califica, însă doar Hamilton mi-a făcut o ofertă. În momentul de față sunt atât de extenuată, încât nu mai sunt pretențioasă.

— Să-i spui lui David că-l sun mâine, bine?

În acest moment sunt pe pilot automat. După ce am rezolvat un aspect al problemei — speranța unui loc de muncă —, întregul corp mi se înmoaie dintr-odată și simt că aș putea adormi în picioare. Deși mâncarea pe care o pregătesc miroase grozav, știu că mâine voi găsi frigiderul plin și acum nu-mi este foame. Le arunc un „Noapte bună!” mormăit și nimeni nu protestează când mă târăsc pe hol spre dormitorul meu.

Mă arunc pe pat și-mi verific telefonul. Am câteva mesaje de la Ethan pe care le voi citi mâine, însă le deschid pe cele de la Ami. Mi-a scris cam acum o oră.

Doamne sfinte, Ollie! Dane
mi-a povestit despre job!

Am încercat să te sun!

Te sun eu mâine.

Bine, scumpo! Te iubesc

Și eu pe tine!

Îngrozită la gândul conversației pe care o voi avea mâine cu sora mea, îmi las telefonul pe noptiera de lângă pat și-mi trag pătura peste cap, fără să mă mai dezbrac măcar. Închid ochii și adorm cu sunetele venind de la familia mea din camera alăturată în urechi. Un somn agitat.

Capitolul şaptesprezece

Cine se scoală de dimineață departe ajunge..., așa că mă trezesc cu Ami la ușă înainte de răsăritul soarelui. După codița prinsă în vârful capului și tenul proaspăt, e clar că a fost deja la sală. Lasă jos în spatele canapelei o sacoșă cu halate curate, ceea ce înseamnă că va merge direct la spital de aici. Dacă e să judecăm după pasul ei săltăreț, Dane nu i-a suflat niciun cuvânt despre ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

În schimb, eu — ca de obicei — sunt obosită, încă nu mi-am băut cafeaua și sunt sigură că se vede. Abia dacă am închis un ochi, făcându-mi griji că nu voi avea cu ce să plătesc chiria, gândindu-mă la ce trebuie să-i spun lui Ami în dimineața asta și la ce se va întâmpla cu mine și cu Ethan când vom discuta, în cele din urmă, despre toate cele întâmplate. Nu am niciun plan pentru ziua de azi sau pentru mâine, ceea ce este bine, având în vedere că trebuie să-l sun pe David ca să-l implor să îmi ofere un loc de muncă.

După ce am deschis mesajele de aseară de la Ethan, am văzut că erau în fapt doar două, simple: *Sună-mă și Mă duc la culcare, dar hai*

să discutăm mâine. O parte din mine se bucură că nu s-a deranjat să-și ceară scuze prin mesaje, pentru că nici eu nu sunt genul care să scrie mesaje interminabile, însă cealaltă parte este ofțicată pentru că nici măcar n-a încercat. Știu că trebuie să mă distanțez puțin de el până discut cu Ami, însă, în același timp, m-am obișnuit să fiu aproape constant în contact cu Ethan și-mi este dor de el. Aș vrea să încerce cumva să mă recâștige, de vreme ce nu eu sunt cea care a dat-o în bară.

Ami intră, mă strânge tare în brațe și apoi se îndreaptă spre bucătărie ca să-și ia un pahar cu apă.

— Ești complet disperată?

Sunt sigură că se referă la problema locului de muncă, așa că, atunci când îi răspund, ea habar nu are care este adevărata cauză a anxietății mele.

— Păi, da.

O privesc dând pe gât jumătate de pahar dintr-o singură înghițitură.

Se oprește ca să tragă aer în piept și zice:

— Mama zice că David te va angaja la unul dintre restaurantele lui? Asta e grozav! O, Doamne, Ollie! Aș putea trece pe acolo în nopțile mai libere și ne vom simți iar ca atunci când eram mici. Te pot ajuta să-ți cauți un alt loc de muncă, să îți scrii CV-ul, cu tot ce ai nevoie.

Ridic din umeri:

— Ar fi grozav. Nu am avut timp încă să-l sun. Dar îl voi suna.

Ami se uită la mine pe jumătate amuzată, pe jumătate uluită, pentru că se pare că am uitat cum acționează familia noastră.

— Mătușa Maria l-a sunat pe unchiul Omar și unchiul Omar a luat legătura cu David și ești gata aranjată.

Îmi vine să râd.

— O, Doamne!

Mai înghite niște apă și dă din cap.

— Se pare că are un post de chelneriță pentru tine la *Camelia*.

Ah! Cel mai bun restaurant al lui. Îmi iubesc familia.

— Bun.

Asta o face pe Ami să râdă în felul acela al ei care pare să zică, plin de mirare, *Ah, Ollie!*

— „Bun“?

— Scuze. Jur că sunt atât de secătuită în această clipă încât nici nu pot să mă mai bucur. Ți promit că voi fi mai vivace mai târziu, când voi vorbi cu David.

Ami își lasă paharul jos.

— Biata mea Ollie. Te mai doare stomacul?

— Pe mine?

— Dane mi-a zis că nu te simțeau prea bine.

Ah, bineînțeles. E amuzant că, de îndată ce-l pomenește pe Dane, simt că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Mda. Sunt bine.

Cu apa în mână, Ami îmi face semn s-o urmez în sufragerie, unde se așază pe canapea și-și încrucișează picioarele.

— Și Ethan a plecat devreme.

Observă probabil privirea surprinsă de pe chipul meu, pentru că ridică din sprânceană:

— Nu știai?

— Nu am mai vorbit cu el de când am plecat de la bar.

Mă las pe canapea, lângă ea.

— Deloc?

Respir adânc.

— Voiam să discut cu tine mai întâi.

Se încruntă, confuză.

— Cu mine? Are legătură cu faptul că se comporta ciudat?

— Nu, eu... Ce vrei să spui?

— Era foarte tăcut și la vreo douăzeci de minute după ce am ajuns ne-a spus că pleacă. Dane zicea că probabil are aceeași bacterie ca și tine.

Îmi strâng pumnii și apoi îmi imaginez cum ar fi să-l pocnesc pe Dane în fața aia îngâmfată.

— De fapt, voiam să vorbesc cu tine despre Dane.

— Despre Dane?

— Da... El...

Fac o pauză, încercând să mă gândesc de unde să încep. Mi-am repetat în minte această conversație de sute de ori, însă tot nu am găsit încă cele mai potrivite cuvinte.

— Ți mai aduci aminte când l-am cunoscut pe Ethan?

Ami își strânge buzele, gândindu-se.

— La un picnic parcă sau ceva de genul?

— La bălci. La scurt timp după ce tu și Dane vă începuserăți relația. Lui Ethan i s-a părut că sunt drăguță și, când i-a zis lui Dane că ar vrea să mă invite la o întâlnire, Dane i-a spus să nu se deranjeze.

— Ia stai puțin, Ethan voia să te invite în oraș? Cum a trecut într-o singură zi de la asta la ură?

— Știi, eu am crezut că din cauză că m-a văzut mâncând brânzeturi.

Doamne. Acum, c-o zic cu voce tare, este groaznic; sună atât de absurd.

Știu că Ami a înțeles de la început de ce am crezut asta — ne-am luptat amândouă întotdeauna cu genele noastre de fete cu forme și adevărul este că lumea chiar le tratează altfel pe fetele subțirele. Însă știu acum că pentru mine acesta este un subiect sensibil, care mă face să nu mai văd lucrurile obiectiv.

— Presupun că a fost mai distant, pentru că încerca să nu flirteze cu mine.

Ami râde, de parcă am spus o glumă bună.

— Dane nu ar spune așa ceva, dragă. Lui i-a părut întotdeauna rău că voi doi nu vă înțelegeți. S-a bucurat sincer când v-a văzut împreună la aeroport.

— Serios? Sau spune asta doar pentru că este ceea ce ne dorim cu toții să auzim?

Mă ridic de pe canapea și mă așez pe măsuța de cafea din fața ei. Îi iau mâna în mâinile mele. Mâinile noastre seamănă atât de mult, însă a lui Ami are un diamant strălucitor pe unul dintre degete.

— Cred că...

Îmi concentrez privirea asupra degetelor noastre împreunate. E atât de greu să rostesc cuvintele, chiar dacă ea este persoana pe care o cunosc cel mai bine din întreaga lume.

— Cred că Dane a dorit să ne țină despărțiți, pentru că nu voia ca lui Ethan să-i scape în fața mea că fratele lui se vedea și cu alte femei la începutul relației voastre.

Ami își smucește mâna, de parcă ar fi fost curentată.

— Olive, nu e amuzant. De ce ai spune așa ceva?

— Ascultă-mă. Nu cunosc toate detaliile, însă Ethan a spus ceva în Maui despre faptul că tu și Dane n-ați fi avut o relație monogamă până la logodnă.

— Ethan a spus asta? De ce ar...

— A presupus că tu știai. Însă tu și Dane ați avut o relație exclusivă încă de la început, nu?

— Bineînțeles!

Știam deja asta, însă mă simt răzbunată să primesc confirmarea. Îmi cunosc sora.

Se ridică și traversează camera. Ami nu mai are aceeași stare vioaie de după sală. E tăcută, are sprâncenele încruntate. Sora mea se agită când este neliniștită, iar acum o văd jucându-se cu inelul, învârtindu-l în jurul degetului, fără să-și dea seama.

Când ai o soră geamănă, te simți adesea responsabilă pentru binele ei emoțional, iar în momentul de față eu nu vreau decât să-mi retrag cuvintele, să mă prefac că am glumit și să călătoresc în timp, înapoi, pe vremea când nu știam nimic din toate acestea. Este însă imposibil. Poate că nu voi ști niciodată ce înseamnă o relație ideală, însă știu că Ami merită să fie iubită în întregime de cineva. Trebuie să merg mai departe.

— Toate acele călătorii? Dane te-a făcut să crezi că au fost ideea lui Ethan, că Ethan le plănuia...

— Chiar *au* fost ideea lui Ethan! Obiectiv vorbind! Dane nu ar plănuși niciodată așa ceva fără să se consulte mai întâi cu mine. Ethan

a plănuit tot felul de chestii ca să treacă peste despărțirea de Sophie și doar pentru că el e singur sau era...

Ami scoate un pufăit ciudat, surprins.

— A presupus că și Dane e liber să meargă în toate acele vacanțe.

— Majoritatea călătoriilor au avut loc înainte de despărțirea de Sophie sau în timpul relației cu ea.

O privesc cum încearcă să găsească o explicație pentru toate aceste lucruri și adaug:

— Uite, înțeleg de ce Dane voia ca tu să crezi că Ethan vine cu aceste idei.

Aștept să mă privească în ochi, sperând să vadă că sunt sinceră.

— El iese mai bine dacă Ethan apare drept cel care-l trage mereu după el în aceste aventuri nebunești în jurul lumii. Dar, Ami, Ethan urăște să zboare. Ar fi trebuit să-l vezi pe zborul spre Maui — abia a reușit să-și păstreze cumpătul. Are și rău de mare. Și, sincer, este o plantă de interior — la fel ca mine. Pe bune, nu mi-l pot imagina pe Ethan plănuind o excursie la surf în Nicaragua — numai gândul ăsta mă face să râd. Dane se folosea de Ethan ca scuză pentru a pleca să se distreze și să se vadă cu alte femei. A mai fost cu cel puțin o altă femeie, pe care Ethan a menționat-o.

— Unde ți-e tichia de staniol, psihopato?

Ami urlă.

— Ar trebui să cred că soțul meu este într-atât de manipulator? Că mă înșală de cât timp — de trei ani? Chiar atât de mult îl urăști?

— Nu-l urăsc, Ami. Cel puțin înainte nu-l uram.

— Ai idee cât de ridicol sună toate astea? Mai ai vreo dovadă în afară de cuvântul lui Ethan?

— Da... pentru că Dane s-a dat la mine noaptea trecută. La bar. Clipește la mine de mai multe ori.

— Mă scuzi, ce?

Îi explic ce s-a întâmplat: cum Ethan s-a dus la baie și apoi Dane a sugerat că am putea face schimb dacă avem chef. Urmăresc cum

expresia de pe chipul surorii mele, atât de asemănător cu al meu, trece de la confuzie la durere și apoi la furie oarbă.

— Ce dracu', Olive! De ce ești așa? De ce ești atât de cinică?

Își ridică paharul și se duce la chiuvetă. Are fața atât de încordată și de întunecată încât pare din nou bolnavă și asta mă face să simt o durere în stomac, pentru că sunt vinovată.

— De ce vrei să vezi întotdeauna ce e mai rău în oameni?

Nici măcar nu știu ce să spun. Sunt complet amuțită. În tăcerea care s-a lăsat, Ami dă drumul la apă trăgând agresiv de robinet și începe să-și spele paharul.

— Tu vorbești serios acum? Dane nu s-ar da la tine. Nu ești obligată să-l placi, dar nici nu poți să presupui întotdeauna că are cele mai groaznice intenții.

O urmez în bucătărie, privind-o cum clătește paharul, doar pentru a-l umple din nou cu săpun, ca să-l spele din nou.

— Scumpa mea, îți jur, nu vreau să gândesc ce e mai rău despre el...

Închide brusc robinetul și se întoarce pe călcâie, ca să mă privească în față.

— I-ai spus ceva din toate astea lui Ethan?

Dau încet din cap.

— Chiar înainte să plec. M-a urmat afară.

— Și?

— Și...

I se luminează fața.

— De aceea nu ați mai vorbit?

— Vrea să creadă că fratele lui e un băiat de treabă.

— Mda. Cunosc sentimentul.

Secunde se scurg, una câte una, și eu nu știu ce aș mai putea spune ca s-o conving.

— Îmi pare rău, Ami. Nu știu ce altceva aș putea spune ca să te fac să mă crezi. Nu voiam niciodată să...

— Nu voiai niciodată să ce? Să-mi strici relația cu Dane? Să-ți strici relația cu Ethan? Cât v-a ținut?

Ami râde ascuțit.
— Două săptămâni întregi? Te mulțumești întotdeauna să crezi că ție ți se întâmplă toate necazurile. „Viața mea e așa pentru că sunt atât de ghinionistă!”

Mă imită pe un ton dramatic, cu o voce pițigăiată.
— Biete Olive i se întâmplă lucruri rele, iar lui Ami numai lucruri bune, pentru că este norocoasă, nu pentru că a muncit pentru ele.

Vorbele ei poartă ecoul vag al celor spuse de Ethan și brusc mă înfurii.

— Uau!

Fac un pas înapoi.

— Tu crezi că am dorit ca lucrurile astea să se întâmple?

— Cred că ți-e mai ușor să crezi că, atunci când lucrurile nu ies așa cum vrei, nu e din cauza ta, ci pentru că ești doar un pion într-un joc de noroc la nivel cosmic. Însă, ghici ce, Olive: ai ajuns singură și șomeră din cauza alegerilor pe care le-ai făcut. Mereu ai fost așa.

Se uită la mine, exasperată.

— De ce să te mai străduiești când universul a decis deja că vei da greș? De ce să mai depui efort pentru clădirea unei relații când știi deja că nu ai noroc în dragoste și că totul se va duce de râpă? Mereu, iar și iar, ca o placă stricată. Nici măcar nu te străduiești.

Am fața aprinsă și stau și mă uit la ea, clipind, cu gura deschisă, gata să-i dau replica, însă nu-mi iese niciun cuvânt pe gură.

Eu și Ami ne mai certăm câteodată — așa fac frații —, însă oare asta este ce crede ea cu adevărat despre mine? Crede că nu mă străduiesc? Crede că voi sfârși singură și fără un loc de muncă și abia acum își arată adevăratele sentimente?

— Își ia lucrurile și se îndreaptă spre ușă.

— Trebuie să merg la muncă.

Încearcă să-și treacă bareta genții peste umăr.

— Unii dintre noi chiar au lucruri de făcut.

Au! Fac un pas, întinzând mâna ca s-o opresc.

- Am răsunat sereni. Nu ploua apă, dar și simțea în mijloc
 a mării.

- Nu mai pot să stau aici. Trebuie să-mi lămpesesc manta și nu
 pot face asta în gura ta. Nici măcar nu pot să mă mai uit la tine.

Mă împing ca să treacă. Ușa se deschide și apoi se trânteste
 în urma ei și pentru prima oară de când a început toată această
 poveste plâng.

Capitolul optsprezece

Cel mai rău lucru când treci printr-o criză este că nu poți s-o ignori. Nu pot să mă târăsc pur și simplu la loc în pat, să mă bag sub cuverturi și să dorm o lună întreagă, pentru că la opt dimineața, la doar o oră după ce Ami a plecat, mătușa Maria îmi trimite un mesaj ca să-mi spună că trebuie să merg la *Camelia* și să vorbesc cu David despre postul de chelneriță.

David este cu zece ani mai mare ca mine, însă fața lui de băiețandru și zâmbetul jucăuș mă distrag de la pornirea pe care o simt pulsând în mine, de a-mi smulge tot părul din cap și de a mă arunca la pământ cu urlete și țipete. Am mai fost la *Camelia* de sute de ori, însă acum, că o privesc din perspectiva unui potențial angajat, totul mi se pare ireal. David îmi dă uniforma, îmi arată unde este lipit programul pe peretele din bucătărie și locul în care angajații se întâlnesc ca să ia cina în fiecare seară, înainte de deschiderea localului.

Am mai mulți ani de experiență ca chelneriță — toată lumea din familia mea are, cei mai mulți dintre noi chiar la unul dintre restaurantele lui David —, însă nu am mai servit niciodată într-un loc atât de elegant. Va trebui să port pantaloni negri și o cămașă de un alb imaculat, cu un șorț alb simplu în jurul taliei. Va trebui să

mediator între cercetători și doctori. Îmi plăcea că pot traduce limbajul științific într-unul mai puțin teoretic, însă meseria mea nu mi-a adus niciodată bucurie în adevăratul sens al cuvântului. Vorbind cu Ethan despre ceea ce lucrează el, am început să mă simt ca Dilbert, în comparație cu el. De ce să-mi petrec întreaga viață făcând ceva care nu aprinde în mine scânteia pasiunii?

Amintirea lui Ethan mă face să oftez și, deși știu că este la muncă, îmi scot telefonul și-i trimit rapid un mesaj.

Sunt acasă în seara asta, în caz că vrei să treci pe la mine.

Îmi răspunde în câteva minute.

Ajung pe la șapte.

Știu că nu este cea mai entuziastă persoană din lume, însă tonul ultimelor lui mesaje mă face să mă panichez gândindu-mă că va fi nevoie de mai mult decât de o simplă discuție ca să reparăm ceea ce s-a stricat între noi, chiar dacă eu nu am greșit cu nimic. Habar nu am ce gândește el despre toate acestea. Bineînțeles, sper că mă crede și că vrea să-și ceară scuze pentru ceea ce s-a întâmplat seara trecută, însă bila de plumb care-mi atârnă în stomac îmi sugerează că s-ar putea ca lucrurile să stea altfel.

Mă uit la ceas și văd că mai sunt șapte ore până când va sosi Ethan. Fac curat, trag un pui de somn, memorez meniul de la *Camelia*, gâtesc pe bază de stres... și nu reușesc să consum decât cinci ore.

Timpu se scurge încet. Ziua de azi va dura cât un deceniu.

Nu pot s-o sun pe Ami ca să pâlăvrăgim, pentru că sunt destul de sigură că încă nu vorbește cu mine. Oare până când? Oare îl va crede mereu pe Dane, iar eu va trebui să-mi înghit cuvintele, deși — din nou — nu am greșit cu nimic?

Las meniul pe măsuța de cafea și mă-ntind pe covor. Gândul că ruptura dintre mine și Ami ar putea fi ireparabilă mă face să amețesc.

Probabil că ar fi cel mai bine să-mi petrec timpul cu cineva, ca să treacă mai repede, dar Diego, Natalia și Jules sunt cu toții la muncă și mama s-ar îngrijora dacă ar afla ce se întâmplă. Iar dacă voi suna vreun alt membru al familiei, am să mă trezesc cu vreo 15 persoane la ușă, care vor vrea să-mi ofere mâncare și un umăr pe care să plâng, exact când eu și Ethan ne vom afla în toiul discuțiilor.

Din fericire, nu întârzie. Vine la șapte fix, cu mâncare de la Tibet Kitchen, care miroase mult mai apetisant decât pizza pe care am comandat-o eu.

— Hei! zice și zâmbește ușor.

Se apleacă ușor ca și cum ar vrea să mă sărute pe buze, dar apoi, în ultima secundă, se răzgândește și mă sărută pe obraz.

Îmi stă inima-n loc.

Mă trag câțiva pași înapoi, primindu-l înăuntru și dintr-odată simt că apartamentul meu este prea mic și că este mult prea cald. Mă uit în jur, evitându-i cu orice preț privirea. Știu că, dacă mă uit la el și-i citesc pe chip că lucrurile nu sunt într-adevăr OK între noi, nu voi mai rezista pentru conversația pe care trebuie s-o purtăm.

Este foarte ciudat. Mă urmează în bucătărie, apoi ne aranjăm farfuriile cu mâncare, după care ne așezăm pe podeaua din sufragerie, fiecare de câte o parte a măsuței de cafea, față în față. Tăcerea mă înconjoară ca o bulă uriașă. Săptămâna trecută Ethan a locuit practic aici, cu mine. Acum suntem parcă iar ca doi străini.

Ethan amestecă în porția lui de orez.

— Abia dacă te-ai uitat la mine de când am venit.

Răspunsul îmi moare pe buze: *Pentru că m-ai sărutat pe obraz când ai intrat. Nu m-ai strâns în brațe și nu te-ai pierdut într-un sărut lung. Mă simt de parcă abia te găsisem și acum te-am pierdut din nou.*

Așa că, în loc să răspund, îmi ridic ochii spre el pentru prima oară și încerc să zâmbesc. Ethan observă această tentativă eșuată și se întristează. Simt durerea crescându-mi în piept și sincer nu sunt sigură că voi reuși să articulez ceva. Urăsc această sobrietate dintre noi, mai mult decât urăsc faptul că ne certăm.

— E așa ciudat. Ar fi mult mai ușor dacă am putea să ne înțepăm.
Dă din cap, jucându-se în continuare cu mâncarea din cutie.

— Nu am destulă energie ca să înțep.

— Nici eu.

De fapt aș vrea doar să mă târăsc în poala lui și să-l ascult cum mă tachinează că am sutienul prea mic sau cum se laudă că nu am putut să stau departe de el nici cât să-mi termin cina. Însă Dane, cu moaca lui de huligan, s-a pus parcă între noi, împiedicându-ne astfel să fim noi înșine.

— Am discutat cu Dane azi-noapte! zice în secunda aceea și adaugă: Târziu. M-am dus la el târziu.

Ami nu mi-a spus nimic despre asta. Oare știe măcar că Ethan a trecut pe acolo noaptea trecută?

— Și? întreb încet.

Mi-a pierit pofta de mâncare și nu fac decât să învârt în farfurie o bucată de carne.

— Era foarte surprins că așa ai interpretat ce ți-a spus.

Simt că-mi plesnește fierea.

— Ce mă mir!

Ethan dă drumul furculiței și se sprijină pe spate, uitându-se intens la mine.

— Uite ce, ce ar trebui eu să fac? Iubita mea spune că fratele meu s-a dat la ea, iar el zice că nu. Contează cine are dreptate? Amândoi v-ați simțit jigniți.

Nu-mi vine să cred.

— Ar trebui să mă crezi pe mine. Și contează enorm cine are dreptate.

— Olive, suntem împreună de două săptămâni! zice el, neajutorat.

Îmi ia câteva secunde ca să pun cap la cap cuvintele.

— Și asta înseamnă că mint doar pentru că relația noastră este recentă?

Oftează și se întinde ca să-mi mângâie chipul.

— Ethan, știi ce am auzit. Mi-a făcut o propunere indecentă. Nu pot să mă prefac că nu a fost așa.

— Pur și simplu nu cred că voia să spună ceea ce crezi tu că a spus. Cred că ești programată să gândești ce e mai rău despre el. Imi cobor privirea înapoi în farfurie. Ar fi atât de ușor să fac pace cu Ethan și cu Ami și să spun pur și simplu: „Știți ce? Aveți probabil dreptate!” și să las lucrurile așa cum sunt. Pentru că, după toate astea, bineînțeles că sunt inclinată să gândesc tot ce e mai rău despre Dane și aș putea să-l evit fără niciun regret pentru tot restul vieții mele. Dar nu pot face asta. Sunt prea multe semnale de alarmă — de ce sunt singura care pare să le vadă? Și nu pentru că sunt o pesimistă sau pentru că vreau să văd ce e mai rău în oameni; știu că aceste lucruri nu mă mai definesc. M-am îndrăgostit de Ethan pe insulă până la urmă. Sunt entuziasmată de postul de la *Camelia*, pentru că voi avea timp să mă gândesc cum vreau să arate viața mea cu adevărat. Încerc să lucrez la părțile mele mai puțin bune, pentru că știu că am un cuvânt de spus în felul în care decurge viața mea — că nu ține totul de noroc —, însă mi se pare că acum, că m-am decis să-mi schimb atitudinea, nimeni nu mă susține.

Și de ce nu a venit și Dane cu Ethan, ca să încerce să îndrepte lucrurile? De fapt, știu de ce: este atât de convins că nimeni nu mă va crede, că toată lumea va zice: *Ah, Olive e neschimbată! Crede ca de obicei numai lucruri rele despre toată lumea.* Părerile mele sunt atât de inconsecvente, pentru că, în ochii lor, eu voi fi întotdeauna cea pesimistă.

— Ai vorbit cu Ami? mă întreabă.

Simt cum fierbințeala mi se urcă din gât până în vârful capului. Faptul că sora mea geamănă este de partea lui Ethan și a lui Dane mă ucide. Nici nu pot s-o spun cu voce tare, așa că dau doar din cap.

— I-ai spus despre faptul că se întâlnea și cu alte femei înainte de a avea o relație exclusivă?

Dau din nou din cap.

— Și despre ziua de ieri?

— Da.

— Credeam că nu-i vei spune nimic! zice el, exasperat.

Mă uit uluită la el.

— Și eu credeam că Dane nu i-ar face avansuri surorii soției lui.

Se pare că amândoi te-am dezamăgit.

Se uită intens la mine câteva clipe care îmi par foarte lungi.

— Și Ami cum a reacționat?

Tăcerea mea îi indică faptul că nici Ami nu m-a crezut.

— Nu știa nimic despre celelalte femei, Ethan. Ea crede că Dane i-a fost credincios din prima zi.

Ethan se uită la mine cu milă și asta mă face să vreau să urlu.

— Deci nu vei putea trece peste asta?

Rămân cu gura căscată.

— Peste ce anume? Peste faptul că soțul surorii mele a înșelat-o pe aceasta înainte de căsătorie, peste faptul că fratele tău s-a dat la mine sau peste faptul că iubitul meu nu crede nimic din toate astea?

Își întoarce privirea spre mine și arată ca și cum i-ar părea rău, deși e de neclintit în convingerea lui.

— Repet: nu cred că intenția lui a fost cea pe care ți-o imaginezi tu. Nu cred că s-ar da la tine.

Nu-mi ascund șocul din voce.

— Atunci ai dreptate. Îmi va fi foarte greu să trec peste asta.

Când se apleacă, am impresia că vrea să ia ceva din farfurie, însă de fapt vrea să se ridice.

— Chiar te plac.

Are vocea tăcută. Închide ochii și-și trece mâna prin păr.

— Sunt nebun după tine, de fapt.

Mi se strânge inima, dureros.

— Atunci fă un pas în spate și privește situația asta dintr-un alt unghi! mă rog. Ce aș avea de câștigat mințind despre Dane?

Ne-am contrazis de atâtea ori și acum, în perspectivă, toate acele situații par ilar de neînsemnate. Brânzeturile, avionul, soții Hamilton, Sophie, rochia Skittle. Acum înțeleg — toate acelea fuseseră niște

pretexte pentru a stabili contactul unul cu celălalt. Acum este prima oară când ne aflăm cu adevărat într-un impas și știu ce are de gând să spună înainte să rostească cuvintele.

— Cred că ar fi mai bine să ne despărțim, Olive. Îmi pare rău.

Capitolul nouăsprezece

Este liniștea de dinaintea agitației de la cină, iar eu îmi verific pentru ultima oară secțiunea. Natalia este al patrulea membru al familiei care a venit ca din întâmplare la *Camelia* săptămâna aceasta, fix la ora patru. Mi-a zis că a venit să-l salute pe David, pentru că nu l-a mai văzut de o eternitate. Eu știu că e o vrăjeală, pentru că Diego — care a trecut pe aici ieri ca să stea pe capul meu, folosindu-se de o poveste similară — mi-a zis că atât David, cât și Natalia au fost la mătușa Maria cu mai puțin de o săptămână în urmă.

Chiar dacă uneori prezența și dimensiunea familiei mele pot părea sufocante, în clipa de față este cel mai de preț sprijin pe care-l am. Chiar dacă mă prefac deranjată de faptul că mă verifică non-stop, cu toții știu că e doar de fațadă. Dacă ar fi fost vreunul dintre ei în situația mea — și asta s-a întâmplat, de multe ori — și eu aș inventa un pretext ca să trec pe la locul lor de muncă la ora patru.

— Mamă, noi când suntem supărate, mâncăm! declară Natalia.

Mă urmărește cu o farfurie cu mâncare în timp ce aranjez două pahare de vin pe una dintre mese.

— Știu! îi zic. Însă, îți jur, nu mai pot să mănânc!

— Ai început să semeni cu una dintre acele figurine cu cap de cauciuc ale Selenei Gomez.

Mă ciupește de talie.

— Nu-mi place.

Familia știe că Ethan mi-a dat papucii și că eu și Ami „suntem certate” (deși nu s-a mai întâmplat nimic între noi; am sunat-o de mai multe ori după marea noastră confruntare, însă au trecut două săptămâni și nu mi-a răspuns încă la niciun telefon). În ultimele zece zile am fost bombardată cu mesaje pline de compasiune, iar frigiderul îmi este plin cu mâncare pe care mama mi-o aduce zilnic de la unchiul Omar, Ximena, Natalia, Cami, Miguel, unchiul Hugo, Stephanie, Tina — de parcă și-au făcut un program pentru operațiunea Hrănirea lui Olive. Familia mea hrănește oamenii; la asta se pricepe cel mai bine. Se pare că faptul că am ratat cina de duminică două săptămâni la rând — pentru că am lucrat — a alertat tot neamul și cu toții sunt agitați pentru că nu știu ce se întâmplă.

Nici măcar nu-i învinovățesc; dacă Jules, Natalia sau Diego s-ar retrage astfel, aș înnebuni de grijă. Însă nu eu trebuie să spun această poveste; nu aș ști ce să le zic și, potrivit unchiului Hugo, care a trecut pe aici ieri ca să „Ăă, să ia cartea de vizită a unui agent de asigurări de la David”, nici Ami nu vrea să vorbească despre ce s-a întâmplat.

— M-am întâlnit ieri cu Ami! îmi zice Natalia acum.

Face o pauză suficient de lungă cât să termin de aranjat masa, ca să mă uit la ea.

— Cum se simte?

Nu pot să-mi ascund emoția din voce. Îmi este foarte dor de sora mea și mă ucide faptul că nu vorbește cu mine. Mă simt de parcă mi-a fost smulsă o parte din mine. În fiecare zi sunt atât de aproape de a ceda, de a spune: „Probabil că ai dreptate, Dane n-a făcut nimic rău!”, însă nu pot să scot cuvintele acestea afară, nici măcar când testez minciuna în fața oglinzii. Mă înec și simt că mă sufoc și că sunt

pe cale să izbucnesc în plâns. Nici măcar n-am pățit ceva grav — în afara faptului că mi-am pierdut locul de muncă, sora și iubitul în numai 24 de ore — însă simt o ură aprigă pentru Dane, de parcă m-ar fi pălmuit cu mâna lui.

Natalia ridică din umeri și-mi scutură o scamă de pe guler.

— Părea stresată. Mă întreba despre cineva pe nume Trinity.

— Trinity? repet, încercând să-mi dau seama unde am mai auzit numele.

— Se pare că Dane avea câteva mesaje de la ea și Ami i le-a văzut în telefon.

Îmi duc mâna la gură.

— Gen, mesaje sexy?!

Sunt în același timp supărată și plină de speranță: vreau ca Ami să mă creadă, însă aș prefera să mă înșel decât să știu că trece printr-o astfel de suferință.

— Cred că l-a întrebat doar dacă vrea să iasă în oraș și Dane i-a răspuns ceva de genul: „Nu, am treabă!”, dar Ami s-a enervat doar pentru că-și dădea mesaje cu o altă femeie.

— O, Doamne! Cred că Trinity este fata cu un mango tatuat pe fund.

Natalia rânjește.

— Cred că am citit cartea asta!

Comentariul ei mă face să râd și mă simt de parcă cineva ar fi adunat pânzele de păianjen dintr-un colț întunecat al unei camere.

— Ethan a menționat pe cineva cu numele de Trinity. Ea...

Mă opresc. Nu i-am spus nimănui din familie despre ceea ce am aflat de la Ethan. Aș putea să încerc să-l demasc pe Dane, însă la ce bun? Nu am nicio dovadă că s-a întâlnit cu alte femei înainte să se căsătorească cu Ami. Nu am nicio *dovadă* că mi-a făcut propuneri indecente la bar. Nu am decât reputația mea de pesimistă și nu vreau ca întreaga mea familie să mă privească așa cum a făcut-o Ethan când și-a dat seama că până și sora mea geamănă crede că inventez.

— Ea ce? insistă Natalia când vede că am amuțit.

— Nu contează.

— Bine!

S-a aprins acum.

— Ce se întâmplă? Tu și sora ta vă purtați foarte ciudat în ultima vreme și...

Îmi scutur capul, simțind cum îmi dau lacrimile. Nu pot să fac asta înainte de tura mea.

— Nu pot, Nat. Te rog doar să-i fii aproape lui Ami, bine?

Dă din cap fără să ezite.

— Nu știi cine este Trinity...

Iau o gură mare de aer.

— Dar nu mai am deloc încredere în Dane.

După miezul nopții, în camera din spate, îmi trag geanta din vestiar și mi-o pun pe umăr. Nici nu mă deranjez să-mi verific telefonul. Ami nu vorbește cu mine, Ethan n-ar avea de ce să mă sune, iar celor 40 de mesaje de la rude n-am ce să le răspund.

Dar, în drum spre mașină, sună. Clopoței zornăind și motorașe învârtindu-se, apoi zgomotul unor monede: sunetul de jackpot. E soneria pentru mesajele de la Ami.

Afară sunt mai puțin de zece grade Celsius, iar eu sunt îmbrăcată cu o fustă neagră și o cămașă albă cu nasturi, însă mă opresc oricum în loc și-mi scot telefonul din geantă. Ami mi-a trimis o captură cu lista mesajelor trimise de Dane. Sunt acolo persoanele la care te-ai aștepta — Ami, Ethan și câțiva dintre prietenii lui Dane —, dar sunt și nume ca Trinity, Cassie și Julia. Mesajul lui Ami este:

Despre asta vorbeai?

Nu știu ce să-i răspund. Bineînțeles că instinctul îmi spune că toate acelea sunt femei cu care Dane s-a culcat, însă cum aș putea ști sigur? Ar putea fi colege de la muncă. Îmi mușc buza, tastând cu degetele amorțite.

Nu am nicio idee cine sunt.

Nu am o listă cu nume. Dacă aş fi avut, ți-aş fi arătat-o.

Aştept să înceapă din nou să scrie, dar nu o face, iar eu îngheţ, așa că mă sui în mașină și dau drumul la căldură la maximum.

Dar, la vreo trei străzi de complexul meu, telefonul bipăie din nou, așa că trag pe dreapta prompt.

Dane și-a uitat telefonul ieri.

M-am chinuit două ore să-i ghicesc parola și a dracului era „1111”.

Îmi înăbuș râsul și mă uit avidă în continuare la ecran: Ami scrie încă.

Mi-am trimis capturile pe telefonul meu.

Toate mesajele de la femeile astea întreabă același lucru — dacă Dane vrea să iasă în oraș. E un cod pentru o partidă de sex?

Mă uit de două ori la ecran. Vorbește serios?

Ami, știi deja ce cred eu.

Ollie, dacă aveai dreptate?

Dacă mă înșală?

Dacă m-a înșelat în tot acest timp?

Mi se rupe inima-n două. Jumătate bate pentru sora mea, pentru tot ce va trebui să îndure; cealaltă jumătate va bate întotdeauna pentru mine, chiar și când nimeni nu-mi va fi alături.

Îmi pare rău, Ami. Mi-aş dori să știu ce să spun.

Crezi că ar trebui să răspund unuia dintre mesaje?

Mă holbez la ecran câteva clipe.

De pe telefonul lui?

În locul lui?

Da.

Păi, ai putea.

Dacă nu crezi că el ți-ar spune adevărul.

Aștept. Inima stă să-mi sară din piept.

Mi-e frică.

Nu vreau să am dreptate.

Știu, draga mea.

Nici eu nu vreau.

O voi face în noaptea asta.

Inspir adânc, închid ochii și expir. Cumva, faptul că sunt crezută nu mă face să mă simt nici pe jumătate la fel de bine pe cât speram.

Sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Chiar dacă nu am avut serviciu două luni, mi-am petrecut acea perioadă căutându-mi o slujbă și ajutând-o pe Ami să pregătească nunta. Iar acum a devenit și mai important pentru mine să mă mențin ocupată de-a lungul zilei. Pentru că, dacă nu o fac, mă gândesc la Ethan. Sau la Ami.

Nu am mai primit vești de la ea de o zi întreagă și am un gol în stomac de mărimea Texasului. Aș vrea să știu cum au mers lucrurile cu Dane noaptea trecută. Aș vrea să știu dacă a răspuns mesajelor

sau dacă l-a confruntat și ce s-a întâmplat după aceea. Simt nevoia s-o protejez și-mi fac griji pentru ea, însă pur și simplu nu pot face nimic. Nu pot nici să-l sun pe Ethan, pentru că știu prea bine că el îl susține pe Dane până în pânzele albe.

Deoarece sunt liberă în seara asta, pentru mine devine o prioritate să ies din casă și din propria-mi minte. Nu-mi place să merg la sală, însă de fiecare dată când ajung în fața sacului de box rămân uimită cât de bine mă face asta să mă simt. Am început să plimb câței de la adăpostul local și mi-am făcut un prieten nou: un golden retriever pe nume Skipper, pe care mă gândesc să i-l duc mamei acasă drept surpriză. Nu știu încă dacă ar fi o surpriză plăcută sau una neplăcută, de aceea mă mai gândesc. Îmi ajut câțiva vecini să-și curețe aleile de zăpadă, merg la un seminar despre artă și medicină la Centrul de artă Walker și mă întâlnesc cu Diego ca să luăm un prânz târziu.

Nici el nu a primit nicio veste de la Ami astăzi.

E ciudat, dar îmi dau seama că, de îndată ce am lăsat în urmă obsesia carierei, am început brusc să simt că propria-mi viață îmi aparține din nou. Pentru prima oară în zece ani, simt că pot să privesc cerul. Și să respir. Ethan nu știa prea multe despre locul meu de muncă dintr-un motiv: nu vorbeam niciodată despre el. Pentru că reprezenta doar ce făceam, nu cine eram eu. Și, chiar dacă uneori îmi este greu să respir — pentru că-mi este dor de Ethan, atât de dor încât mă doare —, faptul că nu am pe umeri greutatea unui job corporatist mă face să simt o imensă ușurare. Nici nu știam că sunt genul acesta de persoană. Mă simt eu însămi mai mult decât oricând.

Ami sună la ora cinci. Doar ce am intrat pe ușă și m-am întins după rola de scame: Skipper lasă mult păr, chiar și la început de februarie. Nu i-am mai auzit vocea lui Ami de două săptămâni și, când îi răspund, îmi simt propria voce tremurând.

— Alo?

— Hei, Ollie.

Nu spun nimic pentru câteva clipe lungi.

— Hei, Ami.

Are vocea groasă și gâtuită.

— Îmi pare foarte rău.

Trebuie să înghit de câteva ori, ca să scap de emoțiile care mă copleșesc.

— Ești bine?

— Nu! zice, însă apoi adaugă: Dar, da. Vrei să vii în seara asta?

Am făcut lasagna.

Îmi mușc buza pentru câteva clipe.

— Va fi și Dane acolo?

— Va ajunge mai târziu! recunoaște ea. Te rog, Ollie? Vreau tare mult să fii aici diseară.

Ceva din tonul ei îmi spune că este vorba de mai mult decât o încercare de reapropiere între surori.

— Bine. Ajung în douăzeci de minute.

Mă văd în oglindă în fiecare zi, așa că n-ar trebui să fie atât de tulburător s-o văd pe Ami pe verandă, așteptându-mă, dar este. Nu am mai petrecut niciodată atât de mult timp despărțite — nici măcar când eram în facultate. Eu eram la universitate și ea la Sf. Thomas și chiar și în cele mai aglomerate săptămâni tot reușeam să ne vedem la cină, duminică.

O îmbrățișez cu putere și, când îmi dau seama că plânge, o strâng și mai tare în brațe. Mă simt ca atunci când respir din nou după ce mi-am ținut respirația pentru ceva timp, ca să văd cât pot duce.

— Mi-a fost dor de tine! îmi spune, printre suspine, cu capul lipit de umărul meu.

— Mie mi-a fost și mai dor!

— E așa aiurea! zice.

— Știu.

Mă trag puțin înapoi și-i șterg fața.

— Cum te simți?

— Sunt...

Ezită și apoi rămânem amândouă cu zâmbete pe față, uitându-ne una la cealaltă, pentru că simțim telepatic care este răspunsul evident:

Nunta mi-a fost distrusă de o intoxicație alimentară, mi-am ratat luna de miere și acum bănuiesc că soful mă înșală.

— Sunt în viață!

— El e acasă?

— E la muncă.

Se îndreaptă și respiră adânc, încercând să se adune.

— Ajunge acasă pe la șapte.

Ami se întoarce și mă conduce înăuntru. Le ador casa — este atât de deschisă și de luminoasă. Mă bucur că Ami se pricepe atât de bine la decorat, pentru că presupun că, dacă ar fi lăsat lucrurile pe mâna lui Dane, casa ar fi fost plină de movul celor de la Vikings, de jocuri de darts, cu câteva canapele din piele și un bar pentru cocktailuri, pe care nu l-ar fi folosit niciodată.

Ami se duce în bucătărie și toarnă câte un pahar cu vin pentru fiecare.

Mă bufnește râsul când mi-l întinde pe al meu.

— Ah, deci este genul acela de seară.

Dă din cap, zâmbind, deși realizez că nu e deloc fericită.

— N-ai idee!

Încă simt că este un subiect delicat pe care trebuie să-l abordez cu grijă, însă nu pot să mă abțin să nu întreb:

— I-ai luat telefonul azi-noapte? Care sunt noutățile?

— Da.

Ami ia o înghițitură zdravănă de vin și apoi se uită la mine pe deasupra paharului.

— Îți povestesc totul mai târziu.

Îmi face semn din cap s-o urmez în camera de zi, unde a aranjat deja farfuriile cu lasagna în fața televizorului.

— Ei bine, arată foarte confortabil! îi zic.

Face o mică reverență, apoi se trânteste pe canapea și deschide televizorul. A pregătit filmul *The Big Sick*. L-am ratat când a rulat în cinematografe și am tot zis că-l vom vedea împreună, așa că simt cum mă gâtuie puțin emoția, pentru că-mi dau seama că a așteptat să-l vadă cu mine.

Nunta mi-a fost distrusă de o intoxicație alimentară, mi-am ratat luna de miere și acum bănuiesc că soțul mă înșală.

— Sunt în viață!

— El e acasă?

— E la muncă.

Se îndreaptă și respiră adânc, încercând să se adune.

— Ajunge acasă pe la șapte.

Ami se întoarce și mă conduce înăuntru. Le ador casa — este atât de deschisă și de luminoasă. Mă bucur că Ami se pricepe atât de bine la decorat, pentru că presupun că, dacă ar fi lăsat lucrurile pe mâna lui Dane, casa ar fi fost plină de movul celor de la Vikings, de jocuri de darts, cu câteva canapele din piele și un bar pentru cocktailuri, pe care nu l-ar fi folosit niciodată.

Ami se duce în bucătărie și toarnă câte un pahar cu vin pentru fiecare.

Mă bufnește răsul când mi-l întinde pe al meu.

— Ah, deci este genul acela de seară.

Dă din cap, zâmbind, deși realizez că nu e deloc fericită.

— N-ai idei!

Încă simt că este un subiect delicat pe care trebuie să-l abordez cu grijă, însă nu pot să mă abțin să nu întreb:

— I-ai luat telefonul azi-noapte? Care sunt noutățile?

— Da.

Ami ia o înghițitură zdravănă de vin și apoi se uită la mine pe deasupra paharului.

— Îți povestesc totul mai târziu.

Îmi face semn din cap s-o urmez în camera de zi, unde a aranjat deja farfuriile cu lasagna în fața televizorului.

— Ei bine, arată foarte confortabil! îi zic.

Face o mică reverență, apoi se trânteste pe canapea și deschide televizorul. A pregătit filmul *The Big Sick*. L-am ratat când a rulat în cinematografe și am tot zis că-l vom vedea împreună, așa că simt cum mă gâtuie puțin emoția, pentru că-mi dau seama că a așteptat să-l vadă cu mine.

Lasagna este perfectă, filmul este minunat, iar eu aproape am uitat că Dane locuiește în această casă. Însă, cam la o oră după ce am început să ne uităm la film, se deschide ușa de la intrare. Atitudinea lui Ami se schimbă cu totul. Se ridică, cu mâinile-n șolduri, și inspiră adânc.

— Ești bine? șoptesc.

Oare m-a chemat ca s-o susțin moral în timp ce-și confruntă soțul? Nu pot să mă decid dacă este fantastic sau îngrozitor ori poate o combinație a celor două.

Îl aud pe Dane aruncându-și cheile pe măsuta de la intrare, răsfoind corespondența și apoi zicând:

— Bună, iubita!

— Bună, scumpule!

I-a răspuns cu falsă veselie, în contrast total cu felul sumbru în care mă privește pe mine.

Simt o durere în stomac, anticipând ceea ce va urma, și Dane apare în ușă:

— Ah! Bună, Olive.

Pare surprins neplăcut.

Nu mă deranjez să mă întorc spre el.

— Du-te dracului, Dane.

Ami se înecă puțin cu vinul și apoi se uită la mine, cu o privire strălucind de amuzament și tensiune.

— Scumpule, avem lasagna în cuptor dacă vrei.

Simt că stă și se uită încă la spatele meu — știu asta — și abia după câteva clipe zice încet:

— Bine, mănânc și apoi vă las în pace.

— Mersi, scumpule!

Ami se uită la ceas și apoi ia telecomanda și dă sonorul mai încet.

— Sunt atât de agitată, încât simt că mi se va face rău.

— Ami! zic, aplecându-mă spre ea.

— Ce se întâmplă?

— Le-am dat mesaje.

Îmi pică falca.

— Urlu în sinea mea.

Se vede. Încearcă din răputeri să nu plângă.

— A trebuit s-o fac astfel.

— Ce să faci mai exact, Ami?

Înainte să-mi poată răspunde, clopoțelul de la intrare sună.

Atenția lui Ami se mută imediat spre ușa care dă în bucătărie.

Ascultăm cum Dane pășește pe gresia de la intrare ca să răspundă.

Ușor, atât de ușor încât văd că tremură, Ami se ridică.

— Haide! îmi zice încet.

Apoi îi strigă lui Dane, cu o voce atât de clară, încât aproape că nu-mi vine să cred:

— Cine e la ușă?

O urmez pe Ami și îl găsim pe Dane care încearcă frenetic să dea o femeie afară. Îmi îngheață sângele-n vene.

Le-a trimis mesaje femeilor dându-se drept Dane și le-a invitat aici? Dumnezeu!

— Cine este, scumpule? repetă inocent Ami.

Femeia îl împinge pe Dane.

— Cine e asta?

— Sunt soția lui, Ami.

Ami își întinde mâna.

— Tu care dintre ele ești?

— Care *dintre ele*? repetă femeia, mult prea șocată ca să-i întindă la rândul ei mâna lui Ami.

Îi aruncă o privire lui Dane și pălește.

— Eu sunt Cassie.

Dane se întoarce, rușinat, și se uită fix la sora mea.

— Iubita!

Este prima oară când o văd pe Ami crispându-se la auzul numelui de alint și-mi vine să aprind artificii de bucurie, pentru că știu că nu i-a plăcut niciodată și s-a prefăcut doar! Puterea gemenelor învinge!

— Scuză-mă, Dane! zice Ami dulce. Tocmai făceam cunoștință cu una dintre iubitele tale.

Pot să-i citesc panica în ochi.

— Iubita, nu e în niciun caz ceea ce crezi.

— Și ce anume aș putea crede, iubitul? întrebă Ami, cu ochi mari, plini de falsă curiozitate.

În față oprește o altă mașină și din ea coboară încă o femeie. Arată de parcă tocmai ce a ieșit de la muncă: e îmbrăcată într-o uniformă de asistentă și are părul prins în coc. Mă gândesc că nu te îmbraci așa când vrei să impresionezi pe cineva, ci când te întâlnești cu o persoană pe care o știi de mult și în preajma căreia te simți confortabil.

Nu pot să mă abțin să nu-i arunc o privire urâtă lui Dane. Ce om de nimic.

Ami se uită la mine peste umăr și-mi zice:

— Ea trebuie să fie Trinity.

O, Doamne! Sora mea îl desființează complet pe Dane și nici nu are nevoie de vreun ajutor ca să-i dea toate cărțile pe față. Este nebunie curată, la un alt nivel!

Dane o trage pe Ami la o parte, aplecându-se ca să-i întâlnească privirea.

— Hei. Ce crezi că faci, draga mea?

— M-am gândit că ar fi bine să le cunosc.

Îi tremură bărbia și e dureros s-o privești doar.

— Ți-am văzut mesajele din telefon.

— Nu am...

— Ba da.

Cassie intervine, nelăsându-l să termine.

— Ai. Săptămâna trecută.

Se uită la Ami, apoi la mine.

— Nu am știut că este căsătorit. Jur că nu aveam idee!

Se întoarce și o ia înapoi spre mașina ei, trecând pe lângă femeia care s-a oprit la câțiva metri depărtare. Îmi dau seama după expresia pe care o are pe chip că Trinity și-a dat seama ce se petrece aici.

— Ești căsătorit! zice ea sec, de la depărtare.

— E căsătorit! confirmă Ami.

Trinity se uită la Dane, care s-a așezat pe treptele de la intrare, cu capul în mâini.

— Dane, ce mama dracului!

Dane dă din cap.

— Îmi pare rău.

Cu un curaj demn de admirat, Trinity se uită în ochii lui Ami.

— Nu știu dacă are importanță, dar noi nu ne-am mai văzut de ceva vreme.

— Ce înseamnă de ceva vreme?

Trinity ridică din umeri.

— Vreo cinci luni.

Ami dă din cap, respirând sacadat, luptându-se să nu izbucnească în plâns.

— Ami, mergi înăuntru. Întinde-te. Vin și eu într-o clipă.

Ami se întoarce și evită mâna întinsă a lui Dane, în timp ce trece pe lângă el. În stradă se aude trântindu-se ușa de la o mașină și-mi tresare inima — câte femei își vor mai face apariția în seara asta?

Dar nu este o altă femeie. Este Ethan. Vine de la muncă și poartă pantaloni strâmți gri și o cămașă albastră elegantă, arătând atât de bine încât îmi vine să sar pe el.

Sunt puțin traumatizată de ceea ce se întâmplă și încerc să mă adun ca să fiu puternică pentru Ami, însă apariția lui Ethan a reușit totuși să mă dea peste cap.

— Ah!

Zice Ami, din ușă, suficient de tare cât să audă toată lumea.

— Și l-am invitat și pe Ethan, Ollie. Cred că îți e dator cu niște scuze.

Apoi Ami intră și închide încet ușa după ea.

Trinity îmi întâlnește privirea și-mi zâmbește sec.

— Succes!

Apoi se uită în jos la Dane și îi spune:

— Mi s-a părut mie că e ciudat să primesc mesaje de la tine după ce ai dispărut cu luni în urmă.

Își mușcă buza, arătând mai degrabă dezgustată decât supărată.

— Sper că-ți va da papucii.

Și cu aceste cuvinte se urcă în mașină și pleacă.

Ethan s-a oprit ca să privească scena, cu sprâncenele încruntate, pentru că a recunoscut personajul. Apoi își întoarce atenția asupra mea.

— Olive? Ce se întâmplă aici?

— Eu cred că știi bine ce se întâmplă.

Dane se uită în sus, cu ochi roșii și umflați. Se pare că a plâns cu fața ascunsă în mâini.

— Presupun că Ami le-a invitat aici.

Își ridică mâinile-n sus, învins.

— La naiba, nu pot să cred ce s-a întâmplat.

Ethan se uită din nou la mine și apoi se întoarce la fratele lui.

— Ia stai puțin. Deci tu chiar...?

— Doar de câteva ori, cu Cassie! explică Dane.

— Și cu Trinity acum vreo cinci luni! îl ajut eu.

Situația aceasta nu mă privește pe mine și pe Ethan în esență, însă, chiar și așa, nu pot să mă abțin să nu mă uit la el cu o expresie de *Ți-am zis eu!*

Dane se vaită.

— Sunt așa de idiot!

Citesc pe chipul lui Ethan momentul în care-și dă seama de ce se întâmplă. Arată de parcă cineva l-a lovit în capul pieptului. Se dă un pas înapoi, după care-și întoarce privirea spre mine cu o claritate pe care ar fi trebuit s-o aibă cu două săptămâni în urmă.

Doamne, ar trebui să mă simt bine, însă nu mă simt bine deloc. Nu e nimic bun în toate astea.

— Olive...

Ethan are vocea plină de regret.

— Nu.

În casă am o soră care are nevoie de mine și eu nu am timp de pierdut cu el sau cu fratele lui de nimic.

— Să-l iei și pe Dane cu tine când pleci.

Mă întorc și intru în casă și, fără să mă uit măcar la Ethan, închid ușa în urma mea.

Capitolul douăzeci

Trec câteva ore până când primesc — și ignor — un apel telefonic de la Ethan. Presupun că a fost ocupat cu Dane, însă și eu tot de Dane mă ocup, doar că în mod indirect: îi strâng toate hainele. Îmi dau seama cât de mare este dorința lui Ami de a scăpa de el din casă, pentru că, poate pentru prima oară-n viață, nici nu-i trece prin minte să caute un cupon cu reduceri înainte de a mă trimite să cumpăr un set uriaș de cutii de la Menards.

Nu am putut s-o las singură, așa că am chemat-o pe mama, care i-a adus cu ea pe Natalia, Jules, Diego și pe Stephanie, care se pare că i-a scris unchiului Omar și fetei lui, Tina, să mai aducă vin. Tina și unchiul Omar au adus și prăjituri — precum și o mulțime de veri —, așa încât, cât ai zice *Pa, gunoiule!*, vreo douăzeci de-ai noștri am început să strângem toate lucrurile personale ale lui Dane Thomas și să le depozităm în cutii, în garaj.

După ce terminăm, extenuați, dar mulțumiți, ne așezăm pe unde putem în sufragerie. Se pare că fiecare dintre noi are sarcina lui de îndeplinit: eu trebuie s-o țin în brațe pe Ami; Natalia trebuie să se

asigure că are tot timpul paharul plin; mama îi face masaj la călcăie; unchiul Omar umple la loc farfuria cu prăjiturele când se golește; Jules și Diego se ocupă de muzică; Tina se plimbă prin cameră, povestind în detaliu cum îl va castra pe Dane; iar restul membrilor familiei gătesc destulă mâncare cât să ajungă pentru o lună.

— Ai de gând să divorțezi? întreabă Steph, cu grijă.

Toată lumea se așteaptă ca mama să se revolte... dar ea nu o face.

Ami dă din cap, cu fața plecată în paharul de vin și mama sare:

— Bineînțeles c-o să divorțeze de el!

Ne holbăm cu toții la ea, impietriți, și în cele din urmă oftează exasperată:

— *Ya basta!* Credeți că fata mea e proastă ca să se lase prinsă în același joc stupid pe care părinții ei îl joacă de douăzeci de ani?

Eu și Ami ne uităm una la cealaltă și apoi izbucnim în râs. După câteva clipe de tăcere mirată, toată lumea începe să râdă și chiar și mama ni se alătură până la urmă.

Îmi sună din nou telefonul în buzunar. Arunc o privire, însă nu apuc să-l ascund suficient de repede și Ami observă fotografia lui Ethan pe ecran înainte să resping apelul.

Amețită acum de la vin, Ami se lasă pe mine.

— Vaai, era o fotografie foarte reușită. Unde ați făcut-o?

Sincer, e puțin dureros pentru mine să-mi aduc aminte de ziua în care eu și Ethan am închiriat acel Mustang hidos de culoarea lămărilor verzi și ne-am plimbat pe coastă, în Maui, împrietenindu-ne pentru prima oară. În acea noapte m-a sărutat.

— La gheizerul Nakalele! îi răspund.

— A fost frumos?

— A fost! zic încet. Incredibil de frumos, sincer. Întreaga călătorie a fost. Mulțumită ție, apropo.

Ami închide ochii.

— Sunt așa bucuroasă că nu am mers eu cu Dane.

Mă uit la ea și o întreb:

— Serios?

— De ce aş mai regreta că am pierdut-o acum? N-ar mai fi decât încă nişte amintiri distruse. Ar fi trebuit să-mi dau seama că este semn rău când la nuntă s-a îmbolnăvit toată lumea, cu excepţia ta şi a lui Ethan.

Îşi întoarce spre mine ochii sticloşi.

— A fost un semn din partea universului...

— Díos! exclamă mama.

Diego îşi ridică un deget spre cer.

— Beyoncé!

— ...că tu şi Ethan sunteţi de fapt cei care ar trebui să fie împreună. Nu eu şi Dane!

— Sunt de acord! zice mama.

— Şi eu! aprobă unchiul Omar, din bucătărie.

Ridic mâinile în semn de protest.

— Nu cred că eu şi Ethan ne vom împăca, oameni buni!

Îmi sună din nou telefonul şi Ami se uită fix la mine, cu privirea dintr-odată clară.

— El a fost întotdeauna fratele cel bun, nu-i așa?

— A fost fratele cel bun, recunosc, însă nu cel mai bun iubit sau cumnat.

Mă aplec şi o pup pe nas.

— Tu, pe de altă parte, eşti cea mai bună soţie, soră şi fiică. Şi eşti foarte iubită.

— Sunt de acord! spune mama.

— Şi eu! zice Diego, întinzându-se în poala noastră.

Din bucătărie se aude un cor de voci.

— Şi eu!

În următoarele câteva zile, fratele cel bun continuă să mă sune de câteva ori pe zi, apoi trece la mesaje simple de felul:

Îmi pare rău.

Olive, te rog, sună-mă.

Mă simt ca un mare ticălos.

Pentru că nu-i răspund la mesaje, Ethan pare să înțeleagă și renunță să mai încerce să ia legătura cu mine, însă nu sunt sigură dacă asta e mai bine sau mai rău. Cel puțin, când mă suna sau îmi trimitea mesaje, știam că se gândește la mine. Acum poate că încearcă să treacă mai departe și am sentimente contradictorii în legătură cu asta.

Pe de o parte, dă-l naibii, pentru că nu m-a apărat și pentru că l-a ajutat pe fratele lui să fie un iubit/soț groaznic, pentru că a refuzat cu încăpățănare să vadă că Dane este un trădător în serie. Pe de altă parte, eu ce aș fi făcut, dacă eram în locul lui, ca s-o protejez pe Ami? Mi-ar fi fost la fel de greu să văd că are un comportament dubios așa cum i-a fost lui Ethan în cazul lui Dane?

Pe deasupra, Ethan a fost desăvârșit în toate celelalte privințe: isteț, jucăuș și un amant de cinci stele — sincer, mă simt atât de rău că mi-am pierdut iubitul pentru că nu am picat de acord într-o ceartă care nici măcar nu ne implica pe noi, și nu pentru că nu ne-am potrivit.

Ne potriveam de minune. Felul în care lucrurile s-au sfârșit între noi însă, din contră, pare abrupt, neterminat.

La vreo săptămână după ce Dane părăsește casa, îmi las apartamentul și mă mut cu Ami. Ea nu prea vrea să fie singură și pentru mine este mai convenabil așa: mă încântă ideea de a face economii pentru a-mi cumpăra un loc al meu sau de a avea niște bani puși deoparte la bancă, pentru a trăi o mare aventură, asta odată ce-mi dau seama ce fel de aventură aș vrea să trăiesc.

Văd în fața mea atâtea drumuri care mi se deschid — carieră, călătorii, prietenii, geografie — și, în ciuda faptului că lucrurile sunt destul de nebunești acum și grele și încurcate, nu cred că m-am iubit niciodată mai mult pe mine însămi. Este un sentiment foarte ciudat: acela de a fi mândră pur și simplu pentru că am grijă de mine și de viața mea. Oare asta înseamnă să te maturizezi?

În mod neașteptat, Ami este atât de puternică, atât de solid construită, încât, după ce Dane își termină de luat lucrurile din garaj și se mută în mod oficial din casă, pare să fie în mare parte bine. De parcă faptul că știe că el este un gunoi este suficient pentru a o face să-l uite. Divorțul nu pare să fie cea mai glorioasă perioadă, însă ea merge înainte, organizată cu *Lista ei pentru Divorț*, cu aceeași determinare calmă cu care a trimis sute de cupoane pentru a câștiga luna de miere.

— Măine-seară iau cina cu Ethan! zice ea din senin, în timp ce eu pregătesc clătite pentru cină.

Întorc clătita prost și aceasta se îndoiaie, aluatul scurgându-se pe buza tigăii.

— De ce ai face așa ceva?

— Pentru că m-a invitat! zice, de parcă ar fi evident. Și-mi dau seama că se simte foarte prost. Nu vreau să-l pedepsesc pentru păcatele lui Dane.

Mă încrunt la ea.

— Ești foarte mărinimoasă, însă să știi că ai putea să-l pedepsești totuși pe Ethan pentru păcatele lui Ethan.

— Nu pe mine m-a rănit.

Ami se ridică pentru a-și umple paharul cu apă.

— Te-a rănit pe tine și sunt sigură că vrea să-și ia revanșa pentru asta, însă lucrurile acestea rămân între voi doi. Primul pas pe care ar trebui să-l faci ar fi să-i răspunzi la telefon.

— Nu *trebuie* să fac nimic în ceea ce-l privește pe Ethan Thomas.

Tăcerea lui Ami face ca vorbele să mi se întoarcă iute cu ecou și-mi dau seama cum sună. Necruțătoare și... familiare. Nu m-am mai simțit așa de mult și nu-mi place această versiune a mea.

— Ei bine, să-mi spui cum merge cina și mă voi decide apoi dacă merită să-l sun.

Din câte îmi dau seama, Ami și Ethan s-au distrat de minune la cină. I-a arătat fotografii din excursia noastră în Maui, și-a luat

asupra lui suficient din vina pentru comportamentul lui Dane din trecut și, în linii mari, a fermecat-o.

— Da, știe cum să fie fermecător la cină! îi zic lui Ami, descăr-când agresiv mașina de spălat vase.

— Îți mai amintești ce s-a întâmplat cu soții Hamilton în Maui?
Ami râde.

— Mi-a povestit despre asta. Mi-a zis ceva despre faptul că a fost invitat să facă parte dintr-un club în care membrele își priveau labiile în oglindă.

Ia o gură din paharul cu vin.

— Nu i-am cerut mai multe explicații! Îi e dor de tine.

Încerc să mă prefac că asta nu mă încântă, însă sunt sigură că sora mea m-a citit imediat.

— Ție îți e dor de el?

— Da.

Nu are rost să mint.

— Foarte mult. Doar că eu mi-am deschis inima în fața lui și el m-a rănit.

Închid mașina de spălat vase și mă reazem de blatul de bucă-tărie.

— Nu sunt sigură că sunt genul de persoană care se poate des-chide și a doua oară.

— Eu cred că ești.

— Dar, dacă nu sunt, asta m-ar face deșteaptă, nu?

Ami îmi zâmbește, însă este noul ei zâmbet, puțin reținut, și asta mă doare. Dane a ucis ceva în ea, lumina ei inocentă și plină de opti-mism, și-mi vine să urlu. Brusc, îmi dau seama de cruda ironie a situației: eu nu vreau să-l las pe Ethan să facă iar din mine o per-soană cinică. Îmi iubesc la nebunie nou-găsită lumină, inocentă și optimistă.

— Aș vrea să știi că sunt mândră de tine! îmi zice Ami. Văd toate schimbările pe care le faci.

Într-adevăr, mă simt din nou stăpână pe propria-mi viață, însă nu mi-am dat seama până acum că am nevoie ca ea să recunoască asta. Îi strâng mâna în mâna mea.

— Mulțumesc.

— Ne maturizăm, amândouă. Îi facem pe anumiți oameni să-și asume greșelile făcute, îi lăsăm pe alții să și le îndrepte pe ale lor...

Lasă fraza neterminată și-mi zâmbește complice. Foarte subtil, Ami.

— Nu te-ai simți ciudat dacă eu și Ethan ne-am împăca?

Își scutură capul și soarbe repede încă o gură de vin, înainte de a răspunde:

— Nu, de fapt, m-ar face să mă simt ca și cum toate lucrurile care s-au întâmplat în ultimii trei ani s-au petrecut cu un motiv.

Ami clipește, de parcă n-ar vrea să recunoască față de ea însăși ceea ce urmează să spună.

— Voi spera întotdeauna că a existat un motiv.

Am învățat că e o pierdere de timp să cauți motive sau să dai vina pe soartă ori pe noroc. Dar în ultima lună am învățat și să-mi îmbrățișez alegerile și știu că va trebui să fac o alegere în ceea ce-l privește pe Ethan — îl iert sau îl las în urmă?

În noaptea în care o alegere mi se ivește drept în fața ochilor se întâmplă ceva teribil și cu totul neașteptat: lucrăm liniștită în tura mea de la restaurant, când mă trezesc că Charlie și Molly Hamilton sunt așezați la una dintre mesele de care mă ocup.

Nu pot să dau vina pe Shellie, pentru că de unde era ea să știe că mi-a alocat cea mai nasoală pereche cu puțință? În clipa în care mă apropii de masă și ei își ridică privirile spre mine, amuțim cu toții.

— Ah! zic. Bună!

Domnul Hamilton se uită la mine pe deasupra meniului, ca și cum nu i-ar veni să-și creadă ochilor.

— Olive?

Îmi place să lucrez aici mai mult decât m-aș fi așteptat, însă trebuie să recunosc că nu mi-a plăcut felul în care domnul Hamilton a tresărit când și-a dat seama că nu am venit la masa lor doar pentru a saluta, ci că, în fapt, îi voi servi cina. Va fi jenant pentru toți trei.

— Domnule Hamilton, doamnă Hamilton, mă bucur să vă văd.

Le zâmbesc, plecându-mi ușor capul în fața fiecăruia. În interior însă urlu ca una dintre acele femei alergate cu un ferăstrău electric în filmele de groază.

— Ar trebui să vă servesc în această seară, dar presupun că ne-am simți cu toții mai confortabil dacă ați fi mutați la o altă masă?

Domnul Hamilton îmi zâmbește generos.

— Pe mine nu mă deranjează, Olive, atât timp cât nici pe tine nu te deranjează.

Ah, dar partea proastă este că mă deranjează!

Molly se uită la soțul ei cu ochii mici:

— Cred că ceea ce vrea să spună este că s-ar simți mai bine dacă nu ar fi obligată să-l servească pe bărbatul care a concediat-o în prima zi de muncă.

Fac ochii mari. Oare Molly Hamilton ține cu Echipa Olive?

Zâmbesc din nou la ea, apoi la el, străduindu-mă să păstrez o distanță profesională.

— Ar dura doar o clipă să vă aranjăm. Avem o masă superbă, chiar lângă fereastră.

Cu pielea de găină — și cu șoaptele lui Molly: „Ești mulțumit de ce ai făcut, Charles? Nici acum nu ai găsit pe cineva care să ocupe acel post!” răsunându-mi în urechi —, mă grăbesc spre Shellie, îi explic care este situația și ea reușește să schimbe repede câteva mese rezervate.

Soții Hamilton sunt mutați și primesc un aperitiv din partea casei, iar eu râsuflu ușurată. Am scăpat ca prin urechile acului!

Însă în clipa în care mă întorc, descopăr că în locul lor, la masă, a fost așezat Ethan Thomas.

Este singur și poartă o cămașă sinistră cu imprimeu hawaiian și o ghirlandă de flori din plastic în culori țipătoare la gât. Când mă apropii de masă, cu gura căscată, observ că și-a cumpărat și propriul pahar: o cupă pentru cocktail din plastic cu prețul de 1,99 dolari lipit pe ea.

— Ce Doamne iartă-mă am în fața ochilor? îl întreb, conștientă că pe puțin jumătate dintre clienții din restaurant și din membrii echipei ne urmăresc.

Parcă ar fi știut că va fi aici.

— Bună, Olive! zice el încet. Eu, ăă...

Felul în care râde fâstâcit îmi trezește instinctele protectoare.

— Mă întrebam dacă serviți cocktailuri Mai Tai aici?

Zic primul lucru care-mi vine în minte:

— Ești beat?

— Încerc să fac un gest măreț. Pentru persoana potrivită. Mai ții minte când am băut acele cocktailuri Mai Tai delicioase?

Dă din cap spre pahar.

— Bineînțeles că-mi amintesc.

— În ziua aceea, cred, m-am îndrăgostit de tine.

Mă întorc spre Shellie, ca să-i arunc o privire plină de reproș, însă își ferește ochii. Personalul de la bucătărie se grăbește să intre repede la loc. David se preface absorbit de ceva de pe iPad și, dacă nu mi s-ar părea absurd, aș zice că i-am văzut pentru o clipă ceafa lui Ami, grăbindu-se pe holul dinspre baie.

— Te-ai *îndrăgostit* de mine? șoptesc, înmânându-i meniul într-o încercare patetică de a face să pară că nu se întâmplă nimic ieșit din comun la această masă.

— Da. Și-mi este dor de tine atât de mult. Voiam să-ți spun cât de rău îmi pare.

— Aici? îl întreb.

— Aici.

— În timp ce lucrez?

— În timp ce lucrezi.

— Ai de gând să repeți pur și simplu tot ceea ce spun eu?

Încearcă să-și ascundă zâmbetul, însă văd cât de tare l-a luminat, din interior, acest schimb de replici.

Încerc să mă prefac că nu are același efect și asupra mea. Ethan este aici. Ethan Thomas face un gest măreț îmbrăcat într-o cămașă urâtă, cu o imitație de pahar din plastic pentru Mai Tai. Creierului meu îi ia ceva timp să-mi prindă din urmă inima care-mi bubuie să-mi spargă pieptul.

Bate atât de tare încât îmi tremură vocea.

— Te-ai vorbit cu soții Hamilton pentru efect dramatic sportiv?

— Cu soții Hamilton?

Se întoarce și îmi urmărește privirea până la masa lor.

— Ah!

Se lasă mai jos și se uită la mine cu ochi caraghios de mari. De parcă ar avea cum să se ascundă cu cămașa aceea pe el! Of, Ethan!

— Uau! șoptește. Sunt aici? Asta este... o coincidență. Și e jenant.

— Asta ți se pare jenant?

Mă uit cu o privire plină de înțeles la cămașa viu colorată și la paharul lui verde din plastic plantate în decorul elegant, în culori neutre, de la *Camelia*.

Însă, în loc să pară rușinat, Ethan se îndreaptă, murmurând:

— Ah, ești pregătită să vezi ceva cu adevărat jenant?

Începe să-și desfacă nasturii de la cămașă.

— Ce faci? șuier. Ethan! Ține-ți hainele pe...

Își scutură ușor cămașa de pe el, rânjind, și-mi pierd imediat cuvintele. Pentru că sub cămașa cu imprimeu hawaiian poartă un maiou de un verde strălucitor care seamănă izbitor de mult cu...

— Te rog, spune-mi că aceea nu este...

Îmi mușc buzele, pentru că simt formându-se un hohot de râs, atât de zdravăn, încât nu sunt sigură că mi-l pot stăpâni.

— A fost a Julietei!

Ethan confirmă și se uită în jos la pieptul lui.

— L-am făcut din rochia ei. A ta este, bănuiesc, încă neatinsă, la tine în dulap.

— Am ars-o!

Se uită la mine de parcă ar fi gata să protesteze vehement.

— Bine, recunosc. Nu am ars-o. Dar mi-a trecut prin cap.

Nu pot să mă abțin și mă întind să ating satinul alunecos.

— Nu știam că ești atașat emoțional de ea.

— Bineînțeles că sunt. Singurul lucru mai bun pe care l-am văzut în afară de tine îmbrăcată în acea rochie ai fost tu dezbrăcată de ea.

Ethan se ridică în picioare și acum chiar toată lumea se uită la el. Este înalt, atrăgător și poartă un maiou verde, lucios, foarte mulat pe corp. Ethan este într-o formă de zile mari, dar chiar și așa...

— Chiar este o culoare teribilă! zic.

Râde, vesel.

— Știu!

— Chiar e ceva teribil dacă nici o persoană atât de drăguță ca tine nu poate s-o facă să arate bine!

Văd cum zâmbetul de pe față îi ia o alură seducătoare.

— Crezi că sunt drăguț?

— La modul respingător.

Asta îl face să râdă și, sincer, simt un fior în piept — atât de mult iubesc acest zâmbet, această față.

— Drăguț la modul respingător. Bine.

— Ești groaznic!

Zâmbesc însă și nu mă feresc când își trece mâna în jurul șoldurilor mele.

— Poate! Dar îți mai amintești ce ți-am spus despre bănuțul meu norocos? Că nu e neapărat norocos în sine, dar că-mi aduce aminte de o perioadă în care s-au întâmplat multe lucruri bune?

Arată spre maiou și ridică din sprâncene.

— Te vreau înapoi, Olivia!

— Ethan...

Vorbesc în șoaptă și-mi rotesc ochii în jurul meu, simțind încă privirile tuturor ațintite asupra noastră. Momentul de față a început

să semene din ce în ce mai mult cu o împăcare și, oricât de mult ar fi de acord cu asta inima, plămânii și alte părți mai intime ale corpului meu, nu vreau să trec pur și simplu peste cea mai gravă dintre probleme: nu a fost în ordine că m-a ignorat când am spus adevărul.

— M-ai rănit foarte tare. Am avut o relație extraordinară, bazată pe onestitate, așa că, atunci când ai crezut că mint, m-am simțit foarte prost.

— Știu.

Se apleacă și-și lipește buzele de urechea mea.

— Ar fi trebuit să te ascult. Ar fi trebuit să-mi ascult propriile instincte. Mă voi simți ca naiba din această cauză, mult timp de acum înainte.

Am în suflet două răspunsuri. Unul este plin de bucurie: *Bine! Să mai încercăm o dată!*; iar celălalt este plin de teamă: *O, în niciun caz!* Primul este ușor și luminos, al doilea este reconfortant, familiar și sigur. Oricât de bine ar fi să fii precaut și să riști să te alegi cu plictiseală și singurătate în locul unei inimi frânte, nu-mi mai doresc neapărat să mă simt confortabil și în siguranță.

— Presupun că meriți încă o șansă.

Suntem la câțiva centimetri depărtare de un sărut.

— Până la urmă, chiar știi să transmiți un mesaj bun!

Își unește zâmbetul cu al meu și întregul restaurant izbucnește în aplauze. Oamenii din jurul nostru se ridică de la mese și când îmi ridic privirea îmi dau seama că bărbații din colț sunt de fapt tata și Diego, cu peruci pe cap, iar la masa din spatele restaurantului se află mama, mătușa Maria, Ximena, Jules și Natalia. Fata de pe hol chiar fusese Ami și întregul restaurant este plin de membrii familiei mele, care stau cu toții în picioare și aplaudă de parcă aș fi cea mai norocoasă femeie din lume. Și poate că sunt!

Mă uit spre soții Hamilton și-i văd și pe ei în picioare, lângă fereastră, aplaudând. Bănuiesc că nu au apărut pur și simplu la restaurant în seara asta, ci că Ami i-a adus aici ca să vadă cu ochii lor că minciuna pe care au îndurat-o alături de noi în Maui s-a

transformat în seara asta în ceva solid, însă în cele din urmă nici nu mai contează.

Nu cred că mi-am imaginat vreodată fericirea în felul acesta.

Noroc, soartă, determinare — orice ar fi, sunt mulțumită. Îl trag pe Ethan spre mine și simt materialul alunecos sub degete. Râsul mi se pierde într-un sărut.

Epilog

DOI ANI MAI TĂRZIU

ETHAN

— Mamă, e leșinat.

— Îi curg balele?

— E simpatic când doarme. Dar are un somn tare adânc, uau! Fac pariu că în școală colegii îi desenau pe față.

— De obicei nu doarme atât de adânc.

Un moment de tăcere. Încerc să deschid ochii, dar sunt încă prea amorțit de somn.

— Mă simt tentată să-i ling fața ca să-l trezesc. Ar fi un gest răutacios?

— Da.

Multe persoane zic că iubita mea și sora ei seamănă atât de mult, încât și vocile lor sună la fel, însă după doi ani petrecuți alături de Olive, pot să-i disting vocea cu destul de multă ușurință. Ambele voci sunt catifelate și au un accent aproape imperceptibil, însă a lui Olive este mai joasă, mai puțin cizelată, de parcă ar folosi-o mai rar. Ea este aproape întotdeauna cea care-i ascultă pe ceilalți, cea care observă.

— Lucas?

E din nou vocea lui Ami, vălurită și înceată, de parcă ar veni direct de pe fundul mării.

— Poți să-l scoți din avion în brațe, dacă e nevoie?

— Mă îndoiesc.

Sunt înghiontit. Simt o mână pe umăr, care alunecă în sus pe gât, până la obraz.

— Ethaaan! Sunt eu, tatăl tău. Aterizăăăm!

Nu este tatăl meu, de fapt; este Olive, care-mi vorbește cu mâinile făcute pălnie, direct în ureche. Mă forțez să mă trezesc, cu mare greutate. Clipsec. Scaunul din fața mea începe să iasă din ceață și să se contureze; îmi simt ochii păstoși.

— Trăiește!

Olive se apleacă în raza mea de percepție și rânjește.

— Bună!

— Bună!

Îmi ridic mâna grea și-mi frec fața, încercând să risipesc ceața.

— Aproape am ajuns! zice ea.

— Jur că mă simt de parcă doar acum am închis ochii.

— Acum opt ore! Chestia asta pe care ți-a dat-o doctorul Lucas orice ar fi, a funcționat de minune.

Mă aplec și mă uit peste Olive, care stă pe locul din mijloc, și Ami, așezată la margine, spre noul iubit al lui Ami — prietenul meu de-o viață, doctorul Lucas Khalif —, așezat de cealaltă parte a culoarului.

— Cred că mi-ai dat o doză pentru cai.

Își ridică bărbia.

— Ești tu prea slab!

Mă las înapoi în scaun, gata să închid din nou ochii, însă Olive întinde mâna spre mine și-mi întoarce capul spre fereastră, ca să privesc afară. Priveliștea îmi taie respirația; mă izbește intensitatea culorilor.

Prima oară când am venit în Maui am ratat acest peisaj, pentru că mi-am petrecut întregul zbor cuprins de anxietate și încercând să

mă prefac că nu mă uit la sânii lui Olive. Însă acum Oceanul Pacific se întinde dedesubtul nostru, ca un safir uriaș, pierzându-se în zare. Cerul este atât de albastru încât pare aproape fosforescent, doar câțiva norișori deșirați au curajul să acopere priveliștea.

— Doamne sfinte!

— Ți-am zis eu!

Olive se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Ești bine?

— Amețit.

Olive mă trage ușor de ureche.

— Perfect, pentru că prima oprire e o baie în ocean. Te va ajuta să te trezești.

Ami dansează în scaunul ei și o văd pe iubita mea cum își privește cu bucurie sora. Entuziasmul lui Ami este molipsitor, însă al lui Olive este aproape orbitor. Lucrurile au fost destul de dificile pentru ea după ce și-a pierdut locul de muncă, însă acea perioadă a ajutat-o să vadă lucrurile cu mai multă claritate. A înțeles că, chiar dacă iubește știința, nu-și iubea cu adevărat activitatea. În perioada în care a lucrat la *Camelia* a ajuns să servească la masa unei doamne care conduce o asociație nonprofit pentru sănătate. După o cină lungă, presărată cu conversații entuziaste în timp ce Olive își făcea tura în restaurantul plin ochi, Ruth a angajat-o postului de coordonator educațional, incredințându-i responsabilitatea de a vorbi în școli, pentru grupuri de enoriași, comunități de pensionari și în medii de afaceri despre partea științifică din spatele vaccinurilor. Acum are șansa de a povesti entuziasmată despre vaccinul antigripal tuturor, din Ohio până în Kansas.

Când Olive a aflat unde se va desfășura Conferința Națională pentru Sănătate din acest an, am știut că este un semn: îi eram datori lui Ami cu o excursie pe insulă.

Avionul se pregătește de aterizare; traversează coasta și apoi planează deasupra peisajului luxuriant al insulei. Arunc o privire spre culoar: Ami s-a întins, ca să-l țină pe Lucas de mână. Este perfect că

prima ei excursie în Maui este alături de cineva care o adoră la fel de mult pe cât îl adoră și ea.

Și e perfect că, a doua oară când eu și Olive mergem în Maui, am un inel în buzunar.

Suntem de două zile pe insulă și ne-a luat ceva timp ca s-o convingem pe Ami să se dea cu tiroliana. În primul rând, activitatea nu era gratuită. În al doilea, presupune practic să sari de pe o platformă, punându-ți toată încrederea într-un ham, și să zbori prin aer, sperând că de cealaltă parte se află într-adevăr o altă platformă. Pentru o femeie ca Ami, care adoră să dețină controlul în orice situație, tiroliana nu este distracția ideală.

Însă este unul dintre puținele lucruri pe care eu și Olive n-am apucat să le facem când am venit prima oară în Maui și iubita mea nu acceptă un refuz.

Olive a făcut cercetări ca să afle care este cel mai bun loc, a cumpărat bilete, iar acum ne ușuie pe platformă pentru prima noastră săritură, fluturându-și mâna ca și cum ar vrea să ne spună că nu acceptă proteste lipsite de sens.

— Hopa sus! zice ea.

Ami aruncă o privire în jos și face imediat un pas înapoi.

— Uau! E sus.

— Asta e de bine.

O asigură Olive.

— Ar fi mult mai puțin amuzant dacă am face asta la nivelul solului.

Ami se uită placid la sora ei.

— Uită-te la Lucas! zice Olive. Lui Lucas nu-i este teamă.

Toate privirile se întorc spre Lucas, care tocmai ce-și prinde hamul.

Lucas salută, dar eu îmi clatin capul.

— Probabil că lui Lucas nu-i este teamă, pentru că Lucas sare cu parașuta în mod regulat.

— Tu ar fi trebuit să ții cu mine! se vaită Olive. Să ții cu Echipa-ascultați-o-pe-Olive-pentru-că-va-fi-foarte-distractiv-la-naiba.

— Eu sunt mereu de partea ta!

Îi zâmbesc ca unei învingătoare.

— Dar crezi că poate acum nu e tocmai momentul potrivit să ne alegem un alt nume pentru echipă?

Mă măsoară din cap până-n picioare și eu mă lupt să-mi ascund zâmbetul, pentru că, dacă i-aș spune acum că, îmbrăcată cu acești pantaloni albaștri scurți și cu maioul alb, plus hamul albastru și casca galbenă pe care le-a primit, arată ca un muncitor de pe șantier, îmi e teamă că mă va ucide cu mâinile goale.

— Uite, Ami!

Pe buzele lui Olive se formează un zâmbet plin de încântare.

— Mă dau eu prima.

Prima rundă este la 15 metri deasupra unei râpe, iar platforma este la 45 de metri depărtare. Acum doi ani, Olive ar fi așteptat ca toată lumea să ajungă în siguranță pe partea cealaltă înainte să se dea, convinsă că, la ghinionul ei, se va desprinde o funie sau se va prăvăli platforma și că vom sfârși cu toții prăbușindu-ne în pădure.

Însă acum iat-o cum stă în spatele porții, urmând instrucțiunile în timp ce funia îi este prinsă de scripeți. Apoi pășește pe platformă. Ezită doar o secundă și apoi o ia la fugă și se aruncă, alunecând (și țipând) pe deasupra vârfulor copacilor.

Ami o privește îndepărtându-se.

— E atât de curajoasă.

Nu rostește cuvintele ca pe o epifanie, ci ca pe un fapt bine știut, o calitate esențială a lui Olive, pe care cu toții i-o cunoaștem. Și asta este adevărat, desigur, însă aceste mici adevăruri care se rostesc, în sfârșit, cu voce tare sunt niște revelații perfecte, pe care Olive le primește ca pe niște daruri prețioase.

Chiar dacă Olive nu a auzit aceste cuvinte, faptul că Ami își privește sora geamănă cu atâta admirație și uimire este grozav, de parcă ar mai descoperi în continuare lucruri despre această persoană pe care o cunoaște la fel de bine ca pe ea însăși.

Ultima tiroliană pe ziua de azi este cea mai lungă din Hawaii — aproape 900 de metri de la o platformă la cealaltă. Cea mai tare parte este că sunt două sfori paralele și ne putem da în tandem. În timp ce urcăm spre vârf, li reamintesc lui Olive unde să-și țină mâinile și cum să-și îndoie încheieturile în direcția opusă față de cea în care-și dorește să se întoarcă.

— Și nu uita că, chiar dacă pornim amândoi în același timp, eu voi ajunge probabil mai repede pe cealaltă parte, pentru că eu cântăresc mai mult.

Se oprește și se uită în sus la mine.

— Bine, Sir Isaac Newton, nu am nevoie de lecția dumitale.

— De o lecție? Nu asta încercam să fac.

— Îmi explicai tu, ca bărbat, cum funcționează gravitația.

Vreau s-o contrazic, însă își ridică sprâncenele ca și cum ar vrea să zică: *Gândește-te bine înainte să deschizi gura!* și asta mă face să râd. Nu greșește.

Mă aplec și-i dau un pupic pe casca ei galbenă.

— Îmi pare rău.

Își încrețește nasul și ochii mei urmăresc mișcarea.

Pistruii au fost primul lucru pe care l-am observat la ea.

Ami are doar câțiva, însă Olive are doisprezece, împrăștiați pe nas și pe obraji. Aveam așa, o idee, despre felul în care arată înainte să ne întâlnim — bineînțeles, știam că este sora geamănă a iubitei lui Dane —, însă nu mă așteptasem la pistrui și la felul în care se mișcă atunci când zâmbește sau la adrenalina care mi-a năvălit în vene în clipa în care și-a îndreptat zâmbetul spre mine și s-a prezentat.

Apoi nu mi-a mai zâmbit la fel ani întregi.

Are părul încrețit din cauza umidității și i se desprind șuvițe din codița prinsă la spate. Chiar și așa, îmbrăcată ca un muncitor, este cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată.

Frumoasă, dar și foarte suspicioasă.

— Scuzele astea au fost mai ușor de scos de la tine decât m-aș fi așteptat.

Îi mângâi o șuviță rebelă de păr și i-o dau ușor la o parte de pe față.

Nici nu are idee în ce dispoziție de zile mari mă aflu acum. Încerc să găsesc momentul potrivit ca s-o cer de soție, însă mă bucur de fiecare secundă care trece mai mult decât de cea de dinaintea ei; mi se pare greu să aleg cum și unde să fac pasul cel mare.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Tu și pasiunea ta senzuală pentru ceartă!

Roșește și dă ochii peste cap, apoi se întoarce spre restul grupului.

— la mai tăceți!

Îmi mușc buzele ca să nu râd.

— Nu mai face fața asta!

Mă bufnește râsul.

— De unde știi ce față fac? Nici măcar nu te uitai la mine.

— Nu trebuie să mă uit ca să știu că faci fața aia bleagă de cățeluș îndrăgostit.

Mă aplec și-i șoptesc la ureche:

— Poate că fac fața asta pentru că te iubesc și-mi place când ești certăreață. Aș putea să-ți arăt cât de mult îmi place când ne întoarcem la hotel.

— Luați-vă o cameră!

Ami împărtășește o privire plină de durere cu Lucas, care este prins de scripeți.

Apoi se întoarce spre Olive și privirile li se întâlnesc pe deasupra platformei. Nu e nevoie să înțeleg telepatia secretă a gemenelor ca să știu că Ami nu este doar încântată pentru Olive, ci de-a dreptul fericită.

Ami nu este singura care crede că Olive merită fiecare strop de fericire pe care această viață îl are de oferit. Când o văd pe această femeie micuță izbucnind, topindu-se sau aprinzându-se precum o constelație, simt că trăiesc cu adevărat. Acum nu mai trebuie decât s-o conving să se căsătorească cu mine.

Cred că am găsit momentul perfect în a patra noapte, când suntem binecuvântați cu un apus atât de frumos încât pare făcut pe computer. Cerul este colorat în straturi pastelate, iar soarele pare să nu se mai îndure să se retragă cu totul. Are o progresie perfectă și-l putem urmări micșorându-se încet, până când nu rămâne mai mult decât un punct de lumină și apoi — puff! — a dispărut.

În acea clipă îmi ridic telefonul și captez momentul cu mine și Olive pe plajă. Cerul are o culoare serenă de albastru-mov. Vântul îi suflă părul peste față și suntem amândoi puțin amețiți. Avem picioarele goale, cu degetele afundate în nisipul cald, iar fericirea pe care o simțim este aproape palpabilă. Este o fotografie a naibii de reușită.

Mă uit la ea, puțin copleșit. Sunt atât de obișnuit să văd fețele alăturate, atât de obișnuit cu felul în care se potrivește lângă umărul meu. Îi ador ochii și pielea și zâmbetul. Ador momentele noastre nebunești și clipele de liniște. Ador să mă cert cu ea, să fac dragoste cu ea și să râd împreună cu ea. Ador cât de firesc arătăm unul lângă celălalt. Mi-am petrecut ultimele zile gândindu-mă tot timpul cum și când s-o cer în căsătorie, însă acum îmi dau seama că acesta este momentul potrivit: în acest spațiu intim, în care suntem doar noi doi, bucurându-ne de o noapte perfectă.

Ami și Lucas se plimbă în josul plajei, așa că mă simt de parcă am avea această bucată de nisip doar pentru noi doi.

Mă întorc spre Olive, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Hei, tu!

Zâmbește pozei din telefon și mi-l ia din mână.

— E drăguță!

— Este.

Respir adânc, încercând să mă adun.

— Alege o descriere pentru această fotografie! zice ea, fără să cunoască nimic din tulburarea mea interioară de dinaintea unuia dintre cele mai importante momente din viața mea.

— Ăă...

Sunt puțin zăpăcit de rugămintea ei, însă încerc să-i fac jocul.

Apoi Olive izbucnește în răs.

— Am eu una: „A zis *da!*“

Se reazemă de mine, chicotind.

— O, Doamne! Am ieșit bine în poză, însă este exact genul de fotografie de vacanță pe care oamenii din Minnesota și-o pun pe șemineu într-o ramă incrustată cu scoici ca să-și aducă aminte de zilele însorite când trec prin gerul iernii!

Îmi întinde înapoi telefonul.

— Câți oameni din Minnesota crezi că se logodesc pe plajă? Optzeci la sută? Nouăzeci?

Își scutură capul și rânjește la mine.

— Ce mai...

Și apoi se oprește, privirea cercetându-mi chipul. Mă simt de parcă am un nod în gât. Olive își plesnește mâna peste gură în timp ce ochii ei se măresc din ce în ce mai mult, dându-și seama ce se întâmplă de fapt.

— Ah, la naiba! Ah, Ethan! Ah, la naiba!

— Nu, e în ordine.

— Doar nu aveai de gând să...? Nu-i așa? Chiar atât de nemernică sunt?!

— Eu... Dar, nu. Eu nu... Nu e asta. Nu-ți face griji.

Cască gura la mine, cu ochii măriți de panică, pentru că devine din ce în ce mai clar că sarcasmul ei a lovit drept la țintă.

— Sunt atât de mârșavă încât am stricat totul.

Nu știu dacă să fiu dezamăgit sau să mă amuz de această încercare nereușită de a o cere în căsătorie. Mi se păruse cu adevărat momentul perfect; simțisem că suntem pe aceeași undă și apoi... nu. Nici măcar pe-aproape.

— Ethan, îmi pare atât de...

— Ollie, e în ordine. Nu știi ce aveam de gând să spun. Crezi că știi, dar de fapt nu știi.

Văzându-i privirea nesigură, adaug:

— Crede-mă. E totul bine.

Mă aplec și o sărut, încercând s-o fac să uite, mușcându-i buza de jos cu un geamăt care o face să se inmoaie sub atingerea mea, deschizându-și gura, ca să mă lase s-o simt. Lucrurile se încing până când ajungem amândoi să ne pierdem respirația și să vrem să trecem la partea în care se dau jos hainele și corpurile se unesc, însă, deși se înnoptează, nu e destul de întuneric și nici plaja nu este destul de pustie pentru asta.

Mă desprind și-i zâmbesc ca și cum totul ar fi în ordine, însă pot să văd că este încă sceptică, că se poartă cu grijă, ca și cum nu ar vrea să facă o mișcare greșită. Chiar dacă Olive crede că aveam de gând s-o cer, nu a spus încă nimic de felul: *Aș fi spus da, să știi!* sau *Așteptam această întrebare!*, așa că poate că e un lucru bun că nu am reușit să rostesc, până la urmă, acele cuvinte. Știu că felul în care vede căsătoria i-a fost afectat de căsnicia părinților ei și de cea a lui Ami și Dane, însă îmi place să cred și că i-am schimbat părerea despre relațiile serioase, pe termen lung. O iubesc la nebunie. Vreau asta — vreau să mă căsătoresc cu ea —, însă trebuie să mă împac cu ideea că poate nu este ceea ce ea își dorește și că putem trăi la fel de fericiți și fără o ceremonie care să ne lege.

Doamne, îmi simt creierul terci.

Olive se întinde în nisip, trăgându-mă ușor lângă ea, ca să se poată strânge la pieptul meu.

— Te iubesc! spune simplu.

— Și eu te iubesc.

— Orice aveai de gând să spui...

— Draga mea, las-o...

Râde și mă sărută pe gât.

— Bine. *Fie!*

Avem nevoie de un nou subiect de discuție. Ceva care să ne ajute să trecem peste momentul dezastruos.

— Chiar îți place de Lucas, nu-i așa? o întreb.

I-a luat mai bine de un an lui Ami înainte să înceapă din nou să aibă întâlniri, după divorțul de Dane. Dane a sperat că-l va ierta și că lucrurile se vor rezolva, însă nu pot s-o acuz pentru că nu și-a

dorit să încerce asta. După tot ceea ce s-a întâmplat, fratele meu nu a pierdut doar încrederea lui Ami, ci și pe a mea. În timp, lucrurile s-au mai așezat între noi, însă mai avem cale lungă de străbătut.

— Da. Este un partener bun pentru ea. Mă bucur că le-ai făcut cunoștință.

Nu credeam că Olive va mai accepta vreodată un bărbat în viața surorii ei. La început a fost în defensivă, însă într-o seară, la cină, Lucas — doctor, pasionat de călătorii și tatăl văduv al celui mai dragălaș copil de patru ani pe care l-am văzut în viața mea — i-a câștigat încrederea.

— Ethan? zice ea tăcut, acoperindu-mi gâtul și linia maxilarului cu sărutări.

— Hmm?

Își ține respirația și apoi răsuflă tremurat.

— Am văzut cea mai urâtă rochie din lume ieri.

Aștept să continue, sincer confuz, însă trebuie să trag de ea.

— Crede-mă, sunt foarte intrigat. Povestește-mi!

Râde și mă ciupește de încheietura mâini.

— Ascultă. Era de un portocaliu înfiorător. Cumva pufoasă? Ceva ca de catifea, însă nu era catifea. Ceva între catifea și fetru. Catifetru.

— Povestea asta devine din ce în ce mai interesantă.

Râde din nou și mă mușcă ușor.

— Mă gândeam că am putea să i-o luăm lui Ami. Ca răzbunare.

Îmi întorc fața spre ea. De aproape e doar un mănunchi de trăsături individuale: ochi căprui uriași, gură roșie cărnoasă, pomeți înalți, nas delicat.

— Poftim?

Își dă ochii peste cap și oftează. Când începe să vorbească văd cât este de curajoasă; este aceeași Olive care s-a aruncat orbește de pe o platformă, ca să traverseze pădurea.

— Zic... că, dacă ne-am căsători, ea ar trebui să fie cea care să poarte rochia urâtă de data aceasta.

Ca trăsnet, nu pot să îngân decât:

— Vrei să ne căsătorim?

Pierzându-și brusc încrederea, Olive se trage înapoi.

— Tu nu?

— Ba da! Desigur! Absolut!

Mă încurc în cuvinte, o trag mai aproape.

— Am crezut că... după ce mai devreme... Nu m-am gândit că...

Se uită în ochii mei, cu bărbia ridicată.

— Da.

Olive alunecă peste mine și îmi cuprinde fața în palmele ei.

— Cred că gluma mea de mai devreme a fost de-a dreptul freudiană. M-am gândit că mă vei cere. Însă au trecut mai multe zile de când am venit aici și nu ai făcut-o. Apoi m-am gândit, de ce să nu-l cer eu? Nu scrie nicăieri că bărbatul trebuie să fie neapărat cel care face cererea în căsătorie.

Bag mâna în buzunar și scot cutiuța.

— Așa este — nu trebuie neapărat să te cer eu și ai putea oricând să te așezi în genunchi și să mă ceri, dar, drept să-ți spun, nu cred că inelul acesta îmi încape pe deget.

Chițăie și se ridică în genunchi ca să ia cutia.

— Pentru mine?

— Adică, doar dacă îl vrei. Aș putea merge să cer pe altcineva dacă tu...

Olive mă împinge, răsând. Dacă nu mă înșel, are ochii ușor înlăcrimați. Deschide cutia și-și duce mâna la gură când vede banda delicată, presărată cu diamante și piatra centrală, un smarald. Recunosc, sunt mândru de mine — este un inel destul de grozav.

— Plângi? o întreb, rânjind.

Mă simt ca un zeu atunci când reușesc s-o fac pe această femeie să simtă emoții atât de puternice.

Cum era de așteptat însă, Olive nu recunoaște lacrimile de fericire.

— Nu.

Mă uit la ea pe sub gene.

— Ești sigură?

— Da! zice curajoasă și se luptă să-și usuce lacrimile.

— De fapt...

Mă aplec ca s-o privesc mai îndeaproape.

— Mi se pare că s-ar putea totuși să plângi.

— Mai taci!

Îi sărut ușor colțul buzelor.

— Vrei să te căsătorești cu mine, Oscar Olivia Torres?

Închide ochii și o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Da.

Zâmbind, îi sărut și celălalt colț al gurii și apoi îi strecoară inelul pe deget. Îl privim împreună.

— Îți place?

Îi tremură vocea.

— Ăă! *Da?!!*

— De obicei întreții mai bine o conversație cu alte persoane decât cu mine acum?

Râde și se aruncă în brațele mele, dărâmându-mă. Simt nisipul cald încă pe spate, iar această mică minge de foc îmi încălzește toată fața și izbucnesc și eu în râs. Cât de ridicolă, de caraghioasă, de greșită a fost această cerere în căsătorie!

Absolut perfectă.

Olive a fost toată viața ei o ghinionistă:
în carieră și în dragoste.

În schimb, Ami, sora ei geamănă, e probabil cea mai
norocoasă fată din lume. Și-a plătit nunta câștigând o
serie de concursuri pe internet. Din nefericire pentru
Olive, singurul lucru mai rău decât ghinionul constant e
că la nunta surorii este obligată să stea cu dușmanul ei de
moarte, Ethan Thomas.

Soarta o provoacă în continuare: toți nuntașii fac
intoxicație alimentară, în afară de Olive și Ethan... care
sunt trimiși în locul mirilor în luna de miere în Hawaii.

Cei doi pornesc spre paradis, hotărâți să se evite cu orice
preț pentru a se bucura de vacanța gratis. Vor trebui
să pretindă că sunt un cuplu proaspăt căsătorit și că se
iubesc nebunește. Olive e convinsă că nu există ghinion
mai mare, dar n-o deranjează să se prefacă. Mai mult, cu
cât pretinde că e cea mai norocoasă femeie de pe pământ,
cu atât i se pare că așa este.

EROS COP

www.eroscop.ro

ISBN 978-606-40-0814-5

9 786064 008145